

KOMORNÍ LISTY

časopis soudních exekutorů

Časopis je zapsán do Seznamu recenzovaných
neimpaktovaných periodik vydávaných v ČR.

IV/2016
8. ročník

ROZHOVOR
S FRANÇOISE ANDRIEUX

15 LET EXEKUTORSKÉ
KOMORY ČR

DALŠÍ ČINNOST
EXEKUTORA
V MEZINÁRODNÍM SROVNÁNÍ

vydává Exekutorská komora
České republiky

CHAMBER'S JOURNAL

Judicial Officers' magazine

Magazine is on the List of reviewed non-impacted magazines published in Czech Republic.

IV/2016
8th year

INTERVIEW WITH
FRANÇOISE ANDRIEUX

15 YEARS OF THE NATIONAL
CHAMBER OF JUDICIAL
OFFICERS OF CZECH REPUBLIC

INTERNATIONAL COMPARISON
OF THE SECONDARY ACTIVITIES
OF THE JUDICIAL OFFICER

Published by the National Chamber
of Judicial Officers of the Czech Republic

ROK 2016 – BOJ ZA TARIF A NOVÉ PŘÍLEŽITOSTI

Mgr. Pavla Fučíková
prezidentka Exekutorské komory ČR

Čas neúprosně běží a první sněhová nadílka nám připomněla, že rok se dostal do své závěrečné fáze. Pro někoho období zimních radovánek, vánočního potěšení a pohody, pro jiného období přeplněných nákupních center, shonu a dnů halčících se do tmy dříve, než by si přáli. Ale snad pro všechny čas zamyšlení nad tím, kam je ten rok posunul, co jim dal, co vzal a co bychom pro příště chtěli změnit. Jaký tedy byl tento rok z mého pohledu? Náročný, intenzivní a přelomový. Na jedné straně se jím jako červená nit vine náš neúnavný boj za tarif, který je naprosto určující pro existenci naší profese, a na straně druhé jsme letos na podzim oslavili 15. výročí naší existence, což už je nějaká řádka let a dávka složených zkoušek naší dospělosti. Oba tyto momenty roku považuji pro náš stav za klíčové.

O tarifu bylo napsáno a řečeno během celého roku takřka vše, nechci proto v tuto chvíli zabředat do detailní argumentace k jeho obhajobě. I když v době, kdy píše tento příspěvek stále nevím, jak bude náš tarif v příštím roce vypadat, jedno si uvědomuji. Povedlo se nám vyvolat silný tlak a širokou odbornou podporu naší profese, která je nutnou součástí moderní demokracie a bez níž se tato společnost neobejde. Sluší se na tomto místě za tuto podporu poděkovat a věřit, že si ji udržíme a její potenciál budeme umět využít i v dalším intenzivním a dlouhodobém tlaku na ministra spravedlnosti a jeho úřad při řešení řady stěžejních a systémových témat spojených s novelou exekučního řádu. Hodně to bude záležet na nás samotných. Přesvědčili jsme se, že v dosavadním úsilí byly rozhodující i námi propracované analytické výstupy, které jsme do debaty vnesli. Pečlivá práce se zákonodárci, věřiteli, ostatními právními profesemi i médií pak přinesla více porozumění tomu, za co a proč bojujeme. Pojdme to, co jsme se letos společně naučili využít také k tomu, abychom v historicky krátké době prosadili princip místní příslušnosti, byť třeba alespoň zpočátku v jeho částečné podobě.

Omezit se však jen na obhajobu nutného mi připadá málo, i v naší profesi je třeba přicházet s něčím novým. Abychom získali kontext a širší evropské souvislosti, požádali jsme naše zahraniční kolegy, aby se s námi podělili o své zkušenosti. Odbornou mezinárodní konferenci konanou právě u příležitosti našich 15. narozenin jsme zaměřili na činnosti exekutora, které zdánlivě nejsou jeho hlavní náplní, ale které jeho činnost doplňují a staly je jeho podstatnou součástí. Oblast tak zvaných dalších činností exekutora představuje směr, který skýtá velký potenciál, a naši kolegové z Evropy již tyto činnosti hojně vykonávají.

Doručování soudních písemností, mediace a předexekuční vymáhání, provádění dražeb pro soudy a insolvenční správce, které jsou v zahraničí zcela běžné, se bohužel prozatím v podmínkách našeho právního řádu zatím nepodařilo prosadit (i když v případech provádění dražeb jsme na velmi dobré cestě). A to navzdory tomu, že za patnáct let našeho fungování jsme jednoznačně prokázali, že s úkoly, které nám stát svěřil, si umíme poradit, že je zvládneme a že systém vymáhání pohledávek v rámci exekuční činnosti funguje. Jsem přesvědčená o tom, že je pro stát výhodné plně využít potenciálu soudních exekutorů ve prospěch společnosti zařazením dalších činností do našeho odborného portfolia. A to je i hlavní sdělení naší konference a milníku patnáctiletého výročí. A je to rovněž vize, kam by se naše profese měla do budoucna ubírat. I proto tomuto tématu věnujeme poslední letošní číslo našeho časopisu.

Závěrem mi dovolu, abych Vám jménem celého prezidia poděkovala za podporu a popřála hodně zdraví a osobní i pracovní pohody. Prožijte klidné a příjemné Vánoce se svou rodinou a v kruhu přátel a blízkých. Načerpejte mnoho sil a nové, životadárné energie. Do nového roku vstupte správnou nohou a po celou dobu si snažte udržet dobrou náladu a optimismus do budoucna. Budeme ho nepochybně potřebovat. Ať je pro Vás rok 2017 inspirativní a výjimečný!

2016 – THE TARIFF BATTLE AND NEW OPPORTUNITIES FOR OUR PROFESSION

Mgr. Pavla Fučíková

President, National Chamber of Judicial Officers of the Czech Republic

Time is marching on and the first snowfall has reminded us that the year is coming to a close. For some this is a time of winter wonderlands, Christmas cheer and relaxation, while for others it is marked by overcrowded shopping centres, the endless rush and the days growing dark earlier than they would wish. But perhaps for everyone this is a time to think about how their situations have shifted over the past year, what they have been given, what has been taken away, and what they would change next time.

How was this past year from my perspective? Difficult, intense, and a turning point. On the one hand our untiring battle for tariffs, which is absolutely decisive for the existence of our profession, runs through it like a constant red thread; on the other hand, we celebrated our 15th anniversary this year, which marks a number of years and tests we have passed on the path to adulthood. I consider both of these aspects crucial for the stage we are in.

Throughout the year almost everything has been written and said about the tariff, which is why I do not want to get bogged down in detailed arguments defending it. As I am writing these words I still do not know what our tariff will be next year, but there is one thing I do realise. We have been able to create a lot of pressure and broad expert support for our profession, which is a necessary part of modern democracy and which society is unable to do without. At this point it would be right of me to offer my gratitude for this support and believe that we will maintain it. We will be able to utilise the potential of this support in further intense, long-term pressure on the Minister of Justice and his office to resolve a number of crucial, systemic topics associated with the Judgement Enforcement Amendment. A lot will also depend on us. We have become convinced that in our efforts thus far, the output from the analyses we conducted and brought into the debate has been of critical importance. Painstaking work with legislators, creditors, other legal professions and the media brought more understanding with regards to what we are fighting for and why. Let us also make use of what we have learned together this year to enforce the principle of territorial jurisdiction in record time, initially at least in part.

However, restricting ourselves to merely defending what is necessary seems to fall short; even our profession must propose innovations. To receive more context and a broader European perspective, we asked our colleagues abroad to share their experiences with us. Our international conference held during our 15th anniversary was focused on the work performed by judicial officers that does not seem to be among their primary duties and responsibilities, but comprises additional tasks and represents an important part of their jobs. These additional tasks represent an avenue that offers a great deal of potential, and our European colleagues already largely perform these activities.

Unfortunately, the service of court papers, mediation and pre-enforcement recovery, organisation of auctions for courts and insolvency administrators – all of which are entirely common in other countries – have yet to be implemented in the Czech legal system (although we are well on our way in regards to auctions). This is in spite of the fact that for the fifteen years of our existence, we have clearly proved that we can handle the assignments the state has entrusted to us and that the debt recovery system in enforcement operations does work. I am convinced that it would be helpful for the state to make full use of the potential offered by judicial officers to benefit society by including further activities in our professional portfolio. This is also the main message of our conference and the milestone of the 15th anniversary. Moreover, it is a vision of the future direction of our profession. This is one of several reasons why we are dedicating this year's final issue of our magazine to this subject.

In closing, on behalf of the entire board I would like to thank you for your support and wish you much good health and contentment in your personal and professional life. Enjoy a peaceful and pleasant Christmas with your family and friends. Draw on much new strength and energy. Start off the new year on the right foot, and throughout the year try to stay in a good mood and be optimistic about the future. We will definitely need it. May 2017 be an inspiring and exceptional year!

OBSAH

ROZHOVOR	12	UIHJ je se svými 88 členy jedinečnou organizací rozhovor s Françoise Andrieux, prezidentkou Mezinárodní unie soudních exekutorů
ÚVODEM	18	Konference k15. výročí Exekutorské komory ČR Mgr. David Hozman
ČLÁNKY	27	Světový exekuční kodex Françoise Andrieux
	31	O směrnici CEPEJ Leo Netten
	36	Směrnice CEPEJ ve francouzském právu Mathieu Chardon
	43	Budoucnost soudního exekutora Jos Uitdehaag
	51	Soudní exekutor v Belgii Marc Schmitz
	57	Mimoexekuční činnost soudních exekutorů v Anglii a Walesu Martin Leyshon
	61	Směrnice CEPEJ v estonské jurisdikci Janek Pool
	66	„Boj o tarif“ v Litvě Dovilė Satkauskienė
	71	Federální služba soudních exekutorů FSSP Taťána Pavlovna Ignatěva
	76	20. výročie existencie Slovenskej komory exekútorov JUDr. Ing. Miroslav Paller
	81	Mimoexekuční činnosti JUDr. Vladimír Plášil, LL.M.
LEGISLATIVA	87	Světový exekuční kodex
	101	Směrnice CEPEJ

CONTENT

INTERVIEW	15 UIHJ is with its 88 members an unique organization Interview with Françoise Andrieux, the President of the International Union of Judicial Officers
INTRO	22 Conference on the 15th anniversary of the National Chamber of Judicial Officers in Czech Republic Mgr. David Hozman
ARTICLES	25 The Global Code of Enforcement Françoise Andrieux
	29 About the CEPEJ Guidelines Leo Netten
	33 The CEPEJ Guidelines on Enforcement in French Law Mathieu Chardon
	39 The future of the enforcement agent Jos Uitdehaag
	47 A judicial officer in Belgium Marc Schmitz
	55 Secondary Activities of Enforcement Officers in England and Wales Martin Leyshon
	59 The CEPEJ Guidelines in the Estonian jurisdiction Janek Pool
	63 The "Fight for Tariff" in Lithuania Dovilė Satkauskienė
	69 The Federal Bailiffs service – FSSP Taťána Pavlovna Ignatěva
	73 20th Anniversary of the Slovak Chamber of Judicial Officers JUDr. Ing. Miroslav Paller
	79 Secondary activities JUDr. Vladimír Plášil, LL.M.
LEGISLATION	83 The Global Code of Enforcement
	91 CEPEJ Guidelines

ABSTRAKTY

Françoise Andrieux

Světový exekuční kodex

UIHJ pracovala na sestavení souboru norem a standardů, které by všem státům poskytly jednoduchá a efektivní pravidla, díky nimž by všechny právní systémy mohly používat společnou řeč. Tyto zásady umožňují definovat určité ideální exekuční postupy: modelový zákon vymezuje novou rovnováhu mezi právy věřitele a ochranou základních práv dlužníka, celosvětový kodex pak anticipuje využívání nových technologií pro modernizaci exekučních metod a reaguje na nové ekonomické faktory.

Leo Netten

O směrnici CEPEJ

CEPEJ vytvořila pracovní skupinu pro otázky výkonu soudních rozhodnutí, aby dále rozpracovala směrnici. Výsledkem je směrnice pro lepší provádění stávajícího doporučení Rady Evropy o výkonu rozhodnutí ze dne 17. prosince 2009, kterou přijalo všech 47 ministrů spravedlnosti členských států Rady Evropy. Obsahuje 82 článků.

Mathieu Chardon

Směrnice CEPEJ ve francouzském právu

Francie si v oblasti sekundárních činností stanovených v článku 34 vede dobře. Nenaplní však všechna doporučení, která Evropská komise pro efektivitu justice vydala. Nařízením č. 2016-728 ze dne 2. června 2016 byla ustanovena nová profese, tzv. soudní komisař. Činnost této nové profese bude zahájena k 1. lednu 2022.

Jos Uitdehaag

Budoucnost soudního exekutora

Dobře organizovaný systém vymáhání neuhrazených faktur má zásadní význam v postupu proti neplacení pohledávek, které ekonomiku zatěžuje. Exekuční vymáhání pohledávek je jedním z nástrojů, které se uplatňují v závěrečné fázi právního vymáhání takových dluhů.

Marc Schmitz

Soudní exekutor v Belgii

Soudní exekutor v Belgii je nezbytný a důvěryhodný partner při smírném vymáhání pohledávek. Činnost mimosoudního vymáhání pohledávek samozřejmě není výhradní pravomocí exekutora. V posledních deseti letech však její význam stále narůstá.

Martin Leyshon

Mimoexekuční činnost soudních exekutorů v Anglii a Walesu

Do činnosti soudních exekutorů v Anglii a Walesu podle směrnice CEPEJ spadá správa pohledávek, dobrovolný prodej movitého a nemovitého majetku v dražbě, zabavování zboží, pořizování exekutorský zápisů, poskytování právního poradenství, insolvenční řízení, vyřizování úkonů z pověření soudu, zastupování účastníků u soudu v případech obrany našich úkonů, sepisování soukromých listin a dokumentů, pedagogická činnost.

Janek Pool

Směrnice CEPEJ v estonské jurisdikci

Estonské právní předpisy se zásadám uvedeným v článku 34 směrnice CEPEJ přibližují. Proces vývoje není tak rychlý, jak bychom si přáli, přesto lze zaznamenat určitý významný pokrok. Estonský exekutor od roku 2001 působí jako soukromá osoba, která vykonává volnou profesi a zastává funkci ve veřejnoprávním systému svým jménem a na vlastní odpovědnost.

ABSTRAKTY

Dovilė Satkauskienė „Boj o tarif“ v Litvě
Institucionální reforma činnosti soudních exekutorů byla v Litvě zahájena před 13 lety. Od 1. ledna 2003 převzalo jejich funkci 123 soukromých exekutorů.

Tatána Pavlovna Ignatěva
Federální služba soudních exekutorů FSSP
Federální služba soudních exekutorů FSSP
Federální služba soudních exekutorů FSSP
Federální služba soudních exekutorů FSSP je výkonný orgán exekuční služby Ruské federace podřízený federálnímu ministerstvu spravedlnosti, mezi jehož hlavní kompetence patří zejména nucený výkon exekučních titulů a zabezpečování pořádku na soudech všech stupňů. Při výkonu služby lze odlišit dva druhy „soudních exekutorů“.

JUDr. Ing. Miroslav Paller
20. výročí existence Slovenskej komory exekútorov
Slovenská komora exekútorov se letos připomněla 20 let své existence. Stejně jako v České republice zde existuje institut soudního exekutora jako veřejného činitele, státem oprávněné a zplnomocněné osoby k výkonu soudních rozhodnutí.

JUDr. Vladimír Plášil, LL.M.
Mimoexekuční činnosti
Problematika kvalitního zabezpečení exekuční a další činnosti soudního exekutora a zvýšení jeho autority jako služebníka státu a věřitelů se řadí mezi základní otázky, které se zabývají zkvalitněním jeho činnosti. Mezi hlavními prioritami lze jmenovat hledání dalších, tedy i mimoexekučních činností soudního exekutora a samozřejmě boj za opravdu spravedlivý exekuční tarif.

ABSTRACTS

Françoise Andrieux

The Global code of enforcement

UIHJ has been working on the construction of a set of norms and standards that would give all states simple and effective rules that would allow all legal systems to use a common language. These principles make it possible to define certain ideal enforcement procedures: the model law defines a new balance between the rights of the creditor and the protection of the fundamental rights of the debtor, the Global code of enforcement anticipates the recourse to new technologies for modernizing enforcement methods and responds to new economic factors.

Leo Netten

About the CEPEJ Guidelines

The CEPEJ created a working Group on enforcement to elaborate these guidelines. This resulted in the Guidelines for a better implementation of the existing council of Europe's recommendation on enforcement of 17th December 2009, adopted by all 47 Ministers of Justice of the CoE. The guidelines consist of 82 articles.

Mathieu Chardon

The CEPEJ Guidelines on Enforcement in
French Law

France is in a good position with regard to secondary activities provided in paragraph 34. However, France does not meet all the recommendations made by the CEPEJ. A new profession was created by Ordinance No. 2016-728 of 2 June 2016, that of commissioner of justice. The new profession will start its operations on 1st January 2022.

Jos Uitdehaag

The future of the enforcement agent

A well organized system to recover unpaid invoices is of vital importance to fight against the burden that non payment of debts has. Enforcement is one of the instruments, the final stage, in the legal recovery process, to recover those debts.

Marc Schmitz

A judicial officer in Belgium

The activity of extra-judicial debt recovery is of course not a monopolistic competence of the Enforcement Officer, but it became more and more important during the last 10 years. Today, the Enforcement Officer is considered as a very serious partner for extra-judicial debt recovery to the detriment of debt recovery agencies.

Martin Leyshon

Secondary Activities of Enforcement Officers
in England and Wales

The framework of a judicial officers' activities according to the CEPEJ Guidelines includes debt recovery, voluntary sale of moveable and immoveable property at public auction, seizure of goods, recording and reporting of evidence, provision of legal advice, bankruptcy procedures, performing tasks assigned by the courts, representing parties in the courts in cases of defending the actions of a judicial officer, drawing up private deeds and documents, teaching.

Janek Pool

The CEPEJ Guidelines in the Estonian
jurisdiction

Estonian legislation is moving towards the principles in accordance with the Article No. 34 of CEPEJ Guidelines. The development process is not so fast as we would like it to be, but still some progress is remarkable. Estonian bailiff is since 2001 functioning as private person, who engages in liberal profession and holds office in public law in his or her own name and at own liability.

ABSTRACTS

Dovilė Satkauskienė

The "Fight for Tariff" in Lithuania

In Lithuania bailiff institutional reform has been started 13 years ago. Since the 1st of January, 2003 their functions have been taken over by 123 private bailiffs.

Tatána Pavlovna Ignatěva

The Federal Bailiffs service – FSSP

The Federal Judicial Officers' Service (FSSP) is the executive body of enforcement service of Russian Federation that is subordinated to the Ministry of Justice. The main competences consist of the compulsory enforcement of judicial decisions and securing order at the courts of all instances. The service distinguishes two types of judicial officers.

JUDr. Ing. Miroslav Paller

20th Anniversary of the Slovak Chamber of
Judicial Officers

This year the Slovak Chamber of Judicial Officers remembered an anniversary of its 20 years of existence. As well as in the Czech Republic there is an institute of a judicial officer in the form of a public official that is entitled by the state to enforce judicial decisions.

JUDr. Vladimír Plášil, LL.M.

Secondary activities

The problematics of ensuring a quality law-enforcement and secondary activities of a judicial officer and the increase of its authority as a servant of a state and the debtors are the essential topics dealing with an improvement of the service of the judicial officer. The list of the main priorities would consist of searching secondary, meaning non-executional, activities of the judicial officer and the struggle for a truly just enforcement tariff.

UIHJ JE SE SVÝMI 88 ČLENY JEDINEČNOU ORGANIZACÍ

rozhovor s Françoise Andrieux
prezidentkou Mezinárodní
unie soudních exekutorů

V čele Mezinárodní unie soudních exekutorů (UIHJ) stojí Françoise Andrieux od loňského roku. Vede instituci, která byla založena v roce 1952 a která sdružuje 88 zemí. Na říjnové konferenci Exekutorské komory ČR v Praze hovořila o tom, kam směřuje nové pojetí soudního exekutora.

Profese soudního exekutora se mění. Přizpůsobuje se moderním podmínkám. Měla by být v budoucnu nadále omezena jen na vymáhání soudních rozhodnutí?

Jednak by to byla velká chyba, jednak by to bylo v rozporu s rozhodnutím orgánů veřejné moci vyjádřeným ve směrnicih CEPEJ pro lepší aplikaci doporučení Rady Evropy ze dne 9. září 2003, Rec(2003)17, o výkonu soudních rozhodnutí, jež bylo přijato 47 ministry „Velké“ Evropy. Při příležitosti svého zasedání ve Washingtonu v roce 2006 představila Mezinárodní unie soudních exekutorů program multidisciplinárních činností soudního exekutora, který v plné míře odpovídá směrnicím a který se opírá o proces vzdělávání. Rozšíření činností je totiž nezbytně podmíněno odpovídajícím vzděláním a průpravou, má-li být účinné.

připravila redakce

Ve které oblasti má soudní exekutor privilegované postavení?

V oblasti insolvenčního a konkursního řízení. Insolvenční řízení je totiž doménou, v níž se uplatňují postupy tvořící samotné jádro činnosti vykonávané soudními exekutory: jednání s věřiteli, zpeněžování majetku atp. Doručování a výkon soudních rozhodnutí jsou pak základem mnoha dalších aktivit, které spoluutvářejí široké pole působnosti odborníka v oblasti exekuce, tedy soudního exekutora.

O jaké multidisciplinární aktivity se jedná?

Bod 34 směrnice vymezuje činnosti, které mohou být vykonávány soudními exekutory, následovně: „Soudní exekutoři mohou být rovněž oprávněni vykonávat doplňkovou činnost, jež bude slučitelná s jejich profesí, za účelem zajištění a ochrany práv jedinců, a jež bude zaměřena na zrychlení soudního řízení či odbřemenění soudů, jako například: vymáhání pohledávek; prodej movitého či nemovitého majetku ve veřejné dražbě; zabavení majetku; sepisování zápisů o osvědčení skutkového děje nebo stavu věci; výkon činnosti soudních zřízenců; poskytování právního poradenství; insolvenční a konkursní řízení; plnění úkolů svěřených soudem; zastupování účastníků v soudním řízení; vypracovávání soukromých listin a dokumentů; výuka.“ Je zcela zřejmé, že vedle činností tvořících jádro povolání soudního exekutora je tento oprávněn a schopen vykonávat též další činnosti, jež okrajově souvisí s exekucemi, a tímto jej činí pravým odborníkem pro oblast exekucí v širším smyslu.

Jsou tyto pravomoci exekutorů, jako třeba mimosoudní řešení sporů nebo právní poradenství, v rámci členských zemí UIHJ obvyklé?

Vzeme-li v potaz všech 88 členských zemí UIHJ, pak přibližně v 45 % z nich poskytují soudní exekutoři právní poradenství a pouze ve 30 % zemí se zabývají mediací. Pokud se omezíme jen na členské státy Evropské unie, dosahují čísla u právního poradenství 40 % a u mediací 20 %. Jestliže soudní exekutoři získají potřebné vzdělání a přípravu nutnou pro výkon těchto dalších činností, budou dozajista vykonávat tyto pravomoci s vysokou odborností a profesionalitou, která je jim za všech okolností vlastní.

Zřejmě citujete údaje, které vyplývají z nového projektu zaměřeného na shromažďování statistických dat o exekucích. Jak funguje a co dalšího v něm můžeme nalézt?

Jedná se o velký dotazník UIHJ, který obsahuje přes 350 otázek. Díky němu disponujeme jedinečnou databází údajů, které se týkají naší profese. Máme skvělý tým, který má na starosti vytvoření dotazníku, sběr a aktualizaci dat. Otázky v dotazníku jsou tematicky rozděleny do 26 částí, počínaje nutnými předpoklady pro výkon povolání soudního exekutora, přes oblasti jeho činnosti až po profesní organizace. Naleznete tam globální statistiky, statistiky podle světadílů a rovněž odpovědi ke každé jednotlivé zemi. Ze statistik vyplývá, kolik soudních exekutorů působí v každé ze zemí, jež vyplnily dotazník. Pokud se týká vymáhání peněžitých pohledávek, dozvíte se, zda soudní exekutor může za vymáhání účtovat poplatek či odměnu.

Kromě směrnice CEPEJ nebo statistického dotazníku ale UIHJ uskutečňuje i další záměry. Co konkrétně?

První velkou novinkou je, že jsme v rámci UIHJ nedávno vytvořili autonomní strukturu, Evropskou unii soudních exekutorů, jejímž cílem je zviditelnit evropské aktivity UIHJ před orgány Společenství, zejména pak u Evropské komise a rovněž u Evropského parlamentu. Tato nová struktura

bude reprezentovat evropské soudní exekutory. Další organizační novinkou je vytvoření právního odboru pověřeného zpracováním vědeckých programů. Odbor například koordinuje evropské dny vzdělávání, které UIHJ pořádá ve všech evropských zemích na základě požadavku tamějších národních komor či stavovských organizací. Dále máme skupinu expertů, kteří jsou kupříkladu zapojeni do reformních projektů financovaných Evropskou komisí. Díky nim jsme zastoupeni v Srbsku, Moldávii, Albánii či Kazachstánu.

Jste první ženou v čele UIHJ. Je to těžká úloha?

Je to úchvatná práce! Jedinou menší obtíž spatřuji v tom, že je třeba se této činnosti věnovat takřka na plný úvazek, jelikož se jedná o významnou organizaci s 88 členy rozmístěnými na čtyřech světadílech. Mám však štěstí, že jsme s manželem společníky, což mi umožňuje vzdálit se z úřadu tak často, jak je potřeba. Kromě toho jsem obklopena zapálenými spolupracovnicemi, mezi kterými figuruje například i český soudní exekutor Juraj Podkonický, jenž působí jako pokladník.

Čeho byste chtěla během svého funkčního období dosáhnout?

To je snadné. Přeji si pokračovat v práci svých předchůdců a současně prosazovat nutné změny, které si žádá jednak počet členů, a jednak ekonomické a sociální podmínky, které soustavně otrásají naši profesí. Na podkladě analýz, které zpracováváme s našimi vědeckými skupinami a odborníky, se chystáme předložit nástroje, jejichž účelem je umožnit všem soudním exekutorům – za využití těchto nástrojů – vzít osud do svých rukou a uspořádat si svou budoucnost.

Jaké nejdůležitější projekty nyní realizujete?

Jsou dvojího druhu. V prvé řadě se jedná o projekty organizačního a strukturálního charakteru, u nichž jsem už zmínila vznik Evropské unie soudních exekutorů. Dále jde o projekty vědeckého charakteru. Spolu s Evropskou komisí připravujeme na závěr příštího roku konferenci k našim expertním komisím STOBRA, které jsou tvořeny sedmi pracovními skupinami zaměřenými na postih nemovitých věcí, přeshraniční doručování písemností, transparentnost majetkových práv a vlastnických struktur, využití prohlášení a osvědčení vyhotovovaných soudními exekutory pro účely dokazování, vzdělávání, vymáhání a e-justici a informační a komunikační technologie. Naším přáním je, aby každá z komisí připravila doporučení, jež budou využitelným nástrojem pro Evropskou komisi. Pokud se týká činností na dalších světadílech, tak v Africe pokračujeme v pracích na zakotvení jednotného statusu soudního exekutora a konečně v Asii připravujeme naše příští zasedání, které se bude konat první květnový týden roku 2018 v Bangkoku.

Zmínila jste, že jedna z komisí STOBRA se zabývá ICT a e-justicí. Znamená to, že exekuce v moderním pojetí by se měly ubírat touto cestou?

Tomuto vývoji nelze zabránit. Musíme tedy být bdělí a vzít v potaz, že nové technologie musí sloužit nám, a nikoliv my

jim. Těto problematice jsme věnovali článek ve Světovém exekučním kodexu, který může sloužit jako univerzální vzor zákona o exekucích. Virtuální přístup ke spravedlnosti je součástí našich úvah a je třeba, abychom byli v této oblasti vyslyšeni. Nedávno jsme rovněž spustili evropský projekt, jenž se tomuto tématu věnuje. UIHJ se v této oblasti intenzivně angažuje, přičemž v konečném důsledku je třeba, aby byla zodpovězena jedna otázka, a to jaká je míra právní jistoty, jež má být zachována při využívání nových technologií.

Pomáhají Vám nové technologie i v komunikaci s veřejností?

Samozřejmě, máme YouTube kanál i účet na Facebooku. Je to prostředek k tomu, abychom mohli lépe prezentovat naši organizaci a třeba tímto způsobem získat i její nové členy.

Které problémy teď UIHJ nejvíc pálí?

S nejpálčivějšími problémy se setkáváme v zemích, kde naše profese prochází hlubokými změnami, které mohou vést k oslabení postavení soudního exekutora. Z naší strany zasahujeme pouze na žádost vedoucích představitelů jednotlivých delegací, když si to přejí, abychom se setkali s představiteli veřejné moci. Například jsem se v Řecku setkala se zástupci tzv. Troiky (Evropská komise, Evropská centrální banka a Mezinárodní měnový fond), abych hájila postavení našich řeckých kolegů.

Máte detailní přehled o všech členských zemích. Který exekuční režim je podle Vás nejpropracovanější?

Neexistuje ideální model. Je právě úlohou naší organizace, aby z námi zpracovaných analýz mnoha různých systémů vyplynul soubor těch nejlepších postupů a režimů. UIHJ je se svými 88 členy jedinečnou organizací, jde o jedno z nejvýznamnějších sdružení právníků a právnických profesí na světě. Na základě informací o nejlepších postupech a jejich sdílení jsme byli schopni čerpat a formulovat principy a standardy v oblasti exekucí, jež jsou obsaženy ve Světovém exekučním kodexu, který jsem představila zde v Praze při příležitosti oslav 15. výročí vzniku Exekutorské komory České republiky.

Plánujete vedle Světového exekučního kodexu vytvořit i globální soubor hlavních etických zásad exekučního řízení?

Jste v předstihu! Naším záměrem je sepsat Světový etický kodex soudních exekutorů a soudních vykonavatelů a prezentovat jej na našem dalším zasedání v Bangkoku. Tato pravidla budou zpracována ve spolupráci s naší odbornou radou, kterou tvoří skupina 12 profesorů pocházejících ze čtyř světadílů, jejichž specializací je civilní proces a exekuční řízení.

Jak jako prezidentka UIHJ vnímáte české exekuční prostředí? Je vyspělé?

Nepřísluší mi vychvalovat ani kritizovat. V tom nespočívá úloha UIHJ. Tento systém na mě působí dynamickým

dojmem. Účastní se v něm proaktivní kolegové, kteří plně slouží spravedlnosti ve své zemi.

Co byste popřála Exekutorské komoře České republiky k jejím 15. narozeninám?

Přeji jí, aby pokračovala na své cestě s energií a odvahou a aby byla strůjcem svého rozvoje. Přeji jí, aby mohla utvářet svou budoucnost ku prospěchu spravedlnosti a občanů. A za tímto účelem jí nabízím plnou a naprostou podporu Mezinárodní unie soudních exekutorů. Vše nejlepší k narozeninám!

WITH ITS 88 MEMBERS, UIHJ IS A UNIQUE ORGANISATION

Interview with Françoise Andrieux President, International Union of Judicial Officers

prepared by the editors

Françoise Andrieux has headed the International Union of Judicial Officers (UIHJ) since last year. She leads an institution that was established in 1952 and unites 88 countries. At the conference of the National Chamber of Judicial Officers of the Czech Republic held this past October, she spoke about the new direction of the role of judicial enforcement.

The judicial enforcement profession is changing and adapting to modern conditions. In the future, should it continue to be limited to enforcing court decisions?

For one thing that would be a huge mistake, and for another that would go against the public authorities' decision expressed in the CEPEJ directives on the better application of Recommendation Rec(2003)17 of 9 September 2003 of the Council of Europe on enforcement, which was approved by 47 members of "Greater" Europe. At its session in Washington in 2006, the International Union of Judicial Officers presented a programme on the multidisciplinary activities performed by judicial officers that fully complies with directives and is based on an educative process. If it is to be effective, expanding officers' activities must depend on corresponding education and training.

In which areas do judicial officers have a privileged status?

In the field of insolvency and bankruptcy proceedings. Insolvency proceedings are an area in which the processes that form the very core of activities performed by judicial

officers are applied: negotiations with creditors, liquidating assets, etc. The service and enforcement of judicial decisions form the basis for many other activities that help to shape the broad range of authority for enforcement specialists, i.e. judicial officers.

What are the multidisciplinary activities?

Item 34 of the directives defines the activities that may be performed by judicial officers as follows: "Enforcement agents may also be authorized to perform secondary activities compatible with their role, tending to safeguard and secure recognition of parties' rights and aimed at expediting the judicial process or reducing the workload of the courts. These may be, among others: debt recovery; voluntary sale of moveable or immovable property at public auction; seizure of goods; recording and reporting of evidence; serving as court ushers; provision of legal advice; bankruptcy procedures; performing tasks assigned to them by the courts; representing parties in the courts; drawing up private deeds and documents; teaching." It is entirely clear that in addition to the activities that form the core of their role, judicial officers are entitled and able to also perform other activities that are tangentially associated with enforcement, which makes them true specialists in the field of judicial enforcement in the broadest sense of the term.

Are these powers held by judicial agents, such as out-of-court dispute resolution and the provision of legal advice, common in the UIHJ member states?

If we consider all 88 member countries of UIHJ, judicial officers provide legal advice in about 45% and mediation in about 30% of them. If we limit ourselves to member states of the European Union, these figures are 40% for legal consulting and 20% for mediation. If judicial officers obtain the education and training needed to perform these additional activities, they will certainly exercise these powers with the high level of expertise and professionalism that is characteristic for them under all circumstances.

Evidently you are citing information that emerged from a new project focused on gathering statistical data about enforcement proceedings. How does it function and what more can we find in it?

This is a large UIHJ questionnaire that contains over 350 questions. Because of it, we have a unique information base about our profession. We have got a great team that is responsible for creating the questionnaire and collecting and updating data. Questions in the database are divided by subject into 26 sections, from the requirements needed to perform the job of judicial officer and areas in which officers work to professional organisations. You can find global statistics, statistics by continent and the responses from each individual country. The statistics show how many judicial officers work in each of the countries that completed a questionnaire. In terms of monetary debt recovery, you can find out if the judicial officer can bill a fee or remuneration for recovery.

Besides the CEPEJ directives or statistical questionnaires, UIHJ also pursues other aims. What are these specifically?

The first big news is that we recently created an autonomous structure within UIHJ, the European Union of Judicial Officers. Its aim is to increase awareness about UIHJ's European activities among Community authorities, especially the European Commission and the European Parliament. This new structure will represent European judicial officers. Another piece of organisational news is the creation of a legal section that has been given the task of establishing exploratory programmes. For example, the section coordinates European education days, which UIHJ holds in all European countries based on the request of local national chambers or professional organisations. Furthermore, we have a group of experts who are involved in reform projects financed by the European Commission. Thanks to these projects we are represented in Serbia, Moldova, Albania and Kazakhstan.

You are the first woman to head UIHJ. Is it a difficult task?

It is fascinating work! I see the only minor difficulty in the fact that you have to focus on this work almost full time, because it is a major organisation with 88 members spread out among four continents. But I'm lucky that my husband and I are partners, which allows me to get away from the office as often as necessary. Moreover, I am surrounded by passionate co-workers, including Czech judicial officer Juraj Podkornický, who works as the treasurer.

What would you like to achieve during your term of office?

That's easy. I want to continue in the work of my predecessors while also advancing changes that are necessary given our membership numbers and the economic and social conditions that constantly rock our profession. Based on analyses we are working on with our exploratory groups and experts, we are preparing to introduce tools that would allow all judicial officers – using these tools – to take their fates into their own hands and arrange for their own futures.

What are the most important projects you are implementing now?

There are two types. First there are projects that are organisational and structural in character; of these, I've already mentioned the establishment of the European Union of Judicial Officers. Then there are projects that are exploratory in character. Jointly with the European Commission we are preparing a conference at the end of next year on our STOBRA commissions, which comprise seven working groups focussed on seizure of immovable property, cross-border service of documents, transparency of assets and ownership structures, use of statements prepared by judicial officers as evidence, training, debt collection, and e-justice and ICT. Our wish is for each commission to prepare recommendations that will be a usable, functional tool for the European Commission. In regards to activities on other continents, in Africa we are continuing to work on enshrining a single, cohesive status for judicial officers; in South America and

the Caribbean work continues on introducing the judicial officer profession, and finally in Asia we are preparing for our next session, which will take place in Bangkok in the first week of May 2018.

You mentioned that one of the STOBRA commissions is concerned with ICT and e-justice. Does this mean that this is the course modern enforcement should take?

This development cannot be stopped. We must be attentive and take the view that new technology must serve us, not the other way around. We devoted an article to this subject in the Global Code of Enforcement, which may serve as a universal model law about judicial enforcement. Virtual access to justice is a part of our thinking and it is necessary that we be heard in this area. Recently we also launched a European project that focuses on this subject. UIHJ is intensively involved in this area. Ultimately it one question must be answered, and that is the level of legal certainty that should be maintained when using new technology.

Does new technology help you in communication with the public?

Of course. We have a YouTube channel and a Facebook profile. It is a means for us to better present our organisation and perhaps get new members this way.

What are the burning problems UIHJ is currently facing?

We are facing the most pressing problems in countries where our profession is undergoing profound changes that could lead to weakening the role of judicial officers. We intervene only at the request of leading officials in individual delegations who want us to meet with public officials. For example, in Greece I met with representatives of the European Troika (European Commission, European Central Bank and International Monetary Fund) to defend the status of our Greek colleagues.

You have a detailed overview about all of the member countries. Which judicial enforcement system do you believe is the most developed?

There is no ideal model. It is the role of our organisation for a set of the very best practices and systems to emerge from our analyses of many various systems. With its 88 members, UIHJ is a unique organisation – it is one of the most important associations of lawyers and legal professionals in the world. Based on information about and the sharing of best practices, we have been able to use and formulate judicial enforcement principles and standards that are contained in the Global Code of Enforcement, which I presented here in Prague at the event celebrating the 15th anniversary of the National Chamber of Judicial Officers of the Czech Republic.

In addition to the Global Code of Enforcement, are you also planning to create a global collection of primary principles of ethics in enforcement proceedings?

You're one step ahead! Our intention is to write a Global Code of Ethics for judicial officers and bailiffs and present it at our next session in Bangkok. These rules will be composed in cooperation with our expert council, which is a group of 12 professors from four continents whose specialisations are civil proceedings and enforcement proceedings.

As president of UIHJ, how do you view the environment for Czech enforcement? Is it advanced?

I am not in a position to praise or criticise. This is not the role of UIHJ. The system makes a dynamic impression on me. Proactive colleagues who are in the full service of justice in their country are participating in the system.

Do you have any 15th birthday wishes for the National Chamber of Judicial Officers of the Czech Republic?

My wish for the chamber is that it continue along its path with energy and courage, and that it be the architect of its own development. I wish it the ability to form its own future to the benefit of justice and society. And for this purpose I offer it the full and absolute support of the International Union of Judicial Officers. Happy birthday!

KONFERENCE K 15. VÝROČÍ EXEKUTORSKÉ KOMORY ČR

Mgr. David Hozman

šéfredaktor redakční rady,
exekutorský kandidát JUDr. Jany Tvrdkové,
soudní exekutorky Exekutorského úřadu Praha 4

Výročí svého vzniku si Exekutorská komora České republiky připomněla dne 20. října. Oslava tohoto významného milníku nejmladší právnické profese se nesla v odborném duchu. Exekutorská komora totiž zorganizovala mezinárodní konferenci na téma Další činnost soudního exekutora.

Komora se rozhodla představit tuto oblast činnosti soudních exekutorů v mezinárodním světle. Její pozvání přijali představitelé Mezinárodní unie soudních exekutorů (UIHJ) a zástupci profesních samospráv soudních exekutorů z Francie, Nizozemí, Belgie, Estonska, Litvy a v neposlední řadě sousedního Slovenska. Hlavní náplní konference se stalo porovnání další činnosti v praxi soudních exekutorů napříč evropským právním prostředím. Takto byly koncipovány příspěvky hlavních vystupujících v rámci konference.

Program byl zahájen projevem Mgr. Pavly Fučíkové, prezidentky Exekutorské komory České republiky. Přítomným se dostalo vřelého přivítání. Prezidentka zdůraznila, že další činnost soudního exekutora je v zahraničí zcela běžná, na rozdíl od domácího právní úpravy, ve které jde jen o doplnění hlavní náplně činnosti soudního exekutora. Soudní exekutoři byli uvedeni jako „tvůrčí lídři elektronizace justice“, právní profese, která jako první začala vést spisy výlučně v elektronické podobě, započala s prováděním elektronických dražeb a v elektronické komunikaci se soudy a subjekty dotčenými součinností agendou.

První blok symposia byl věnován příspěvkům čelních představitelů Mezinárodní unie soudních exekutorů. První vystoupila Françoise Andrieux, prezidentka UIHJ, kte-

Významní zahraniční hosté konference
s vedením Exekutorské komory ČR.

rá připomněla svoji osobní účast na předešlých oslavách 5. a 10. výročí vzniku Exekutorské komory. Činnost soudních exekutorů prezentovala v České republice před samotným přijetím exekučního řádu a sama sebe označila za „porodní asistentku“ soudních exekutorů v České republice. Současné postavení soudních exekutorů vnímá jako „dospívající dítě mezi právníckými profesemi“. Ve svém projevu připomněla hlavní aktivity Unie, které cílí na efektivitu při výkonu práva a větší zapojení soudních exekutorů do justičního systému, které nutně směřuje k úsporám státního rozpočtu.

V další části svého příspěvku Françoise Andrieux představila „Světový kodex vymáhání“ a upozornila na skutečnost, že „nemůžeme být spravedlnosti bez úspěšného vymáhání práva“. Současně zodpověděla dvě klíčové otázky: Proč vznikl Světový kodex vymáhání a jakým způsobem má být uplatňován? Schválení Světového kodexu vymáhání je přímou reakcí na globalizaci práva. Sloužit má pro uplatňování globálních pravidel pro vymáhání práva, neboť soudní exekutoři v různých podobách existují ve všech právních řádech. Světový kodex vymáhání se musí stát nástrojem pro dobrou správu exekuční činnosti, měl by být nástrojem pro modernizaci právních řádů a má přispívat k narovnání vztahů mezi věřiteli a dlužníky. V této souvislosti Andrieux připomněla „přátelský“ či „měkký“ výkon soudního rozhodnutí se zapojením dlužníka, kdy soudní exekutor vystupuje jako jakýsi moderátor pro dosažení dohody mezi účastníky o způsobu zaplacení dluhu.

Leo Netten, bývalý prezident Mezinárodní unie soudních exekutorů, připomněl význam Směrnice pro lepší

implementaci doporučení Rady Evropy v oblasti výkonu rozhodnutí, která byla přijata všemi ministry spravedlnosti členských států Evropské unie. Za nejdůležitější považuje článek 33 Směrnice, který je možné vyložit tak, že klíčovou osobou výkonu rozhodnutí je soudní exekutor. Zapomínat by se však ani nemělo na ustanovení, která ukládají členským státům zajistit okamžitou pomoc osobám vykonávajícím rozhodnutí od příslušníků policie, sociálních pracovníků a dalších orgánů veřejné moci. Důležitým aspektem je i geografická blízkost osoby provádějící výkon rozhodnutí a osoby povinné. Sekundární činnosti jsou vyjmenovány v článku 34 Směrnice, přičemž například v Nizozemí představují sekundární činnosti cca 40 % práce soudního exekutora.

Mathieu Chardon, generální tajemník Mezinárodní unie soudních exekutorů, uvedl, jakým způsobem je naplněn článek 34 Směrnice ve francouzském právu. Mezi tyto činnosti patří smírné vymáhání dluhů, dobrovolný prodej movitých věcí v dražbě, sekvestrace věci, zajišťování důkazních materiálů (na základě soudního příkazu anebo žádosti účastníka), výkon činnosti soudních vykonavatelů, poskytování právních porad, vstup do insolvenčního řízení, šetření o osvědčení skutečností pro soudní řízení (mezi tyto činnosti patří například účast na schůzi spoluvlastníků, provedení prací či kontrola správnosti účetnictví), zastupování stran u soudu, vypracovávání soukromých listin a účast na vzdělávání, ale i například vyhotovení exekučního titulu v případě neproplacení šeku, mediace a předběžná opatření v rámci dědického řízení.

Úvodní projev prezidentky EK ČR
Mgr. Pavly Fučíkové.

V rámci druhého bloku vystoupili představitelé zemí, ve kterých má praxe soudních exekutorů dlouholetou tradici. Jos Uitdehaag, první tajemník Mezinárodní unie soudních exekutorů, působící v Nizozemí, nepovažuje sekundární činnosti soudního exekutora za činnosti vedlejší, neboť jsou stejně důležité jako samotné vymáhání pohledávek. Nezpochybnitelný přínos této činnosti spatřuje například v osobním doručování listin, protože přidaná hodnota osobního doručení spočívá v poučení o obsahu doručované písemnosti a o možnostech následného právního jednání (přičemž uvedené vysvětlení musí být podáno v běžném jazyce), kdy právě touto cestou lze účinně předcházet soudním sporům.

Profesi soudních exekutorů proto označil za „multidisciplinární profesi“. Soudní exekutoři plní důležitou společenskou funkci, neboť jsou ve velmi úzkém kontaktu s lidmi a zjišťují narovnání dlužnicko-věřitelských vztahů; soudní exekutoři jsou v každodenním kontaktu s dlužníkem, „sedí s dlužníkem u stolu v kuchyni a řeší s ním jeho problémy“. Na závěr Uitdehaag uvedl zajímavé postřehy z dalších zemí Evropy. Například v Srbsku bylo zavedeno vymáhání nerozporovaných dluhů energetických společností bez soudního řízení, přičemž jednotlivé pohledávky jsou rozdělovány mezi soudní exekutory prostřednictvím exekutorské komory. V Gruzii bylo zavedeno zrychlené řízení ohledně sporu z neuhrazené faktury anebo v Moldávii se soudní exekutoři podílejí na mediaci.

Marc Schmitz, viceprezident Mezinárodní unie soudních exekutorů, se ve svém příspěvku zabýval mimosoudním vymáháním pohledávek, při kterém si soudní exekutoři

v Belgii konkurují s inkasními agenturami. Při „přátelském“ či „smírném“ vymáhání pohledávek je rozhodnou okolností, zda dlužník na základě vyrozumění soudního exekutora (ve kterém musí být uveden důvod vzniku a výše dluhu) pohledávku rozporuje, či nikoliv. Pokud pohledávku dlužník nerozporuje nebo navrhne úhradu dluhu ve splátkách, je o této skutečnosti sepsána soudním exekutorem listina, která se stane exekučním titulem (pro případ, že dlužník neuhradí celý dluh nebo jím nejsou řádně hrazeny věřitelem akceptované splátky). Při této činnosti soudní exekutor neuplatňuje pravomoci, které mu jinak náleží při nuceném vymáhání pohledávek, nesmí ani provádět šetření ohledně majetku dlužníka.

Martin Leyshon seznámil členy konference o uplatnění článku 34 Směrnice v Anglii a Walesu. Velký zájem vzbudila informace, že soudní exekutoři v Anglii provádějí i vymáhání peněžitých trestů uložených v rámci trestního řízení, a v případě, že nedojde k jejich uhrazení, provádí následné zadržení a předvedení osob. Současně se podílejí na školení v oblasti duševního zdraví či vystupují před zahájením insolvenčního řízení. V tomto případě soudní exekutor doručuje výzvu k uhrazení dluhu, a pokud není pohledávka ve lhůtě dlužníkem zapravena, soud prohlásí upadnutí dlužníka.

Třetí programový blok zahájil Janek Pool, předseda soudních exekutorů v Estonsku. Dle jeho hodnocení umožňují sekundární činnosti „maximální využití odborných zdrojů exekutorských úřadů“. Mezi vykonávané činnosti v Estonsku patří například doručování písemností, sestavování soupisů a správa majetku zůstavitele, provedení aukce mimo exe-

Hosté mezinárodní konference
Exekutorské komory ČR.

kuční řízení či výkon činnosti insolvenčního správce. Soudní exekutor má možnost po zjištění úpadku dlužníka požádat soud o ustanovení insolvenčním správcem, čímž se kompenzuje nemožnost uspokojení nákladů exekuce v případě upadnutí dlužníka v průběhu exekuce.

Dovilė Satkauskienė, prezidentka Exekutorské komory Litvské republiky, přiblížila vývoj odměňování soudních exekutorů v Litvě. Uvedla, že litevská společnost nebyla připravena na ustanovení profese soudních exekutorů, kdy po poměrně krátké době převládlo negativní hodnocení následované populistickému kroky politiků. Soudní exekutoři se stali „rukojmími politických zájmů“. Nápravu vztahů přinesly vědecké práce, kdy exekutorská komora předložila vědecky zdůvodněnou ekonomickou analýzu, a současně bylo soudní mocí přiznáno komoře právo podat rozklad proti rozhodnutím výkonné moci. Systém odměňování byl založen na ekonomických propočtech a musí garantovat přiměřenou návratnost vložených prostředků.

Podle Miroslava Pallera, prezidenta Slovenské komory exekutorů, není vymahatelnost práva jen filozofickou kategorií, ale ekonomickou veličinou. Připomněl, že Slovenská komora exekutorů oslavila 20 let své existence a že soudní exekutoři během své dosavadní existence důstojně obhájili své postavení na Slovensku. Ve svém příspěvku dále zdůraznil, že nelze bojovat s médii či politiky, ale má smysl opakovaně vysvětlovat postavení soudního exekutora a podílet se na vytvoření takového právního rámce, který zajistí transparentnost při výběru soudního exekutora a omezení klientelismu.

Po přednesu všech příspěvků následovala odborná diskuse účastníků konference. Samotná odborná část byla zakončena závěrečným slovem, kterého se ujal JUDr. Vladimír Plášil, LL.M., viceprezident Exekutorské komory České republiky. Shrnul všechny zajímavé poznatky, které vyplynuly z příspěvků vystupujících o další činnosti soudního exekutora, a poděkoval za aktivní účast na odborné konferenci.

Prezentující, kteří se zúčastnili konference, byli kromě vystoupení na sympóziu požádáni i o příspěvek do Komorních listů. Tyto články předkládáme na následujících stranách, a to v originálním znění i v překladu. V rubrice Legislativa pak naleznete znění Světového exekučního kodexu a Směrnice CEPEJ.

Oslavy 15 let od vzniku Exekutorské komory pak pokračovaly ve večerních hodinách společenským setkáním v prostorách Anežského kláštera. Mezi váženými hosty byli též představitelé ostatních profesních komor: Mgr. Daniela Zemanová, prezidentka Soudcovské unie České republiky, Mgr. Robert Němec, LL.M., místopředseda České advokátní komory, Mgr. Zdeněk Matula, prezident Unie státních zástupců, či Mgr. Radim Neubauer, prezident Notářské komory České republiky. Večerní setkání doprovodilo vystoupení Hornického pěveckého sboru Kladno, a to za účasti JUDr. Milana Makaria, který je současně soudním exekutorem.

CONFERENCE COMMEMORATING THE 15TH ANNI- VERSARY OF THE NATIONAL CHAM- BER OF JUDICIAL OFFICERS OF THE CZECH REPUBLIC

Mgr. David Hozman

Chief Editor of the Editorial Board
Trainee judicial officer of JUDr. Jana Tvrdková,
Judicial officer in Judicial Office of Prague 4

October 20 marked the anniversary of the establishment of the National Chamber of Judicial Officers of the Czech Republic. The youngest of the country's legal professions celebrated this significant milestone in a professional manner, with the chamber organising an international conference titled Secondary Activities of Judicial Officers.

The Chamber decided to present this subject in an international light. The Chamber's invitation was accepted by representatives of the International Union of Judicial Officers (UIHJ) and representatives of professional judicial enforcement associations in France, the Netherlands, Belgium, Estonia, Lithuania and last but not least, our neighbour Slovakia. The conference mainly focused on comparing secondary activities of judicial officers across Europe's legal systems, and this was the focus of the keynote speeches delivered at the conference.

The conference programme started with a speech by Pavla Fučíková, the president of the National Chamber of Judicial Officers of the Czech Republic. She warmly welcomed everyone present and stressed that secondary activities are quite common abroad, while Czech legislation only talks of complementing the main activities of judicial officers. Judicial officers were described as "creative leaders in computerisation of the judiciary", as the legal profession that was the first to begin keeping only digital copies of records, holding electronic auctions and communicating with courts and other entities involved in the processes.

The first session of the conference was devoted to contributions from leading representatives of the International Union of Judicial Officers. The first speaker was Françoise Andrieux, the president of UIHJ, who recalled attending the earlier celebrations of the 5th and 10th anniversaries of the Chamber. She had presented activities of judicial officers in the Czech Republic before the Enforcement Code had been adopted and described herself as “the midwife” of judicial officers in the Czech Republic. She sees the current position of judicial officers as that of “an adolescent amongst the legal professions”. In her speech she recalled the main activities of UIHJ, which aims for efficiency in law enforcement and the greater involvement of judicial officers in the justice system, inevitably leading to savings in the state budget.

In the next part of her speech, Françoise Andrieux presented the Global Code of Enforcement and highlighted the fact that “justice cannot exist without successful law enforcement”. At the same time she responded to two key questions: Why was the Global Code of Enforcement created and how should it be applied? The approval of the Global Code of Enforcement is a direct response to the globalisation of law. It should serve to apply global rules of law enforcement, as judicial officers exist in various forms in all jurisdictions. The Global Code of Enforcement must become a tool for good governance of enforcement activities; it should be a tool for modernising legislation and it should contribute to the reconciliation of relations between creditors and debtors. In this context, Andrieux recalled the “amicable” or “soft” enforcement involving the debtor, with the judicial officer acting as a sort of mediator helping the parties achieve consensus about how the debt should be settled.

Leo Netten, former president of the International Union of Judicial Officers, recalled how important the Guidelines were for the better implementation of the Council of Europe’s Recommendation on enforcement, which has been adopted by the justice ministers in all of the EU member states. He finds Article 33 of the Guidelines to be the most important, as it can be interpreted as meaning that the judicial officers are key people in the enforcement process. However, we should also consider the other provisions that oblige member states to guarantee immediate assistance from police officers, social workers and other public authorities for persons carrying out enforcement. The geographical proximity of the person carrying out enforcement and the debtor is also an important aspect. Secondary activities are listed in Article 34 of the Guidelines; in the Netherlands, for

example, such activities represent about 40% of the work of judicial officers.

Mathieu Chardon, Secretary General of the International Union of Judicial Officers, presented how Article 34 of the Guidelines was applied in French law. These activities include amicable debt recovery, the voluntary sale of movables at auction, seizure of goods, recording and reporting of evidence (based on a court order or the request of a party), serving as court ushers, providing legal advice, entering into insolvency proceedings, investigations to ascertain facts for judicial proceedings (such as attending meetings of property co-owners, performing tasks or checking the accuracy of accounts), representing parties in court, drawing up private deeds and involvement in teaching, but also, for example, drawing up an enforceable title in the event of an unpaid check, mediation and injunctions in inheritance proceedings.

The second conference session featured presentations from countries where the judicial enforcement practice is long and well established. Jos Uitdehaag, the first secretary of the International Union of Judicial Officers who works in the Netherlands, does not consider the secondary activities of judicial officers as truly ancillary, believing they are just as important as actual debt recovery. He sees undeniable benefits of such activities, for example, in the personal service of documents, which provides the added value of explaining the content of the document being served and possible subsequent legal actions (the explanation must be given in simple language), which is a way to effectively prevent lawsuits.

Thus he considers the profession of judicial officers to be “multidisciplinary”. Judicial officers fulfil an important social function because they are in very close contact with people and facilitate the settlement of debtor-creditor relations; judicial officers are in daily contact with debtors – “an officer sits with the debtor at the kitchen table and helps him solve his problems”. In conclusion, Mr Uitdehaag presented interesting insight from other European countries. For example, Serbia has introduced the out-of-court recovery of uncontested claims by utility companies, while the chamber of judicial officers allocates claims to individual judicial officers. Georgia has introduced summary proceedings regarding disputes on unpaid invoices, and Moldova’s judicial officers are involved in mediation.

Marc Schmitz, vice president of the International Union of Judicial Officers, presented extrajudicial debt recovery, where

the judicial officers in Belgium compete with debt collecting agencies. In case of “friendly” or “amicable” debt recovery, it is crucial to ascertain whether, based on a notice of default from the judicial officer (the notice must state the origin of the debt and the amount concerned), the debtor disputes the claim or not. If the debtor does not dispute the claim or proposes to pay off the debt in instalments, the judicial officer draws up a deed recording these facts, which then becomes an enforceable title (to be used in case the debtor fails to pay the entire debt or fails to pay the instalments as agreed with the creditor). In this case, judicial officers do not apply the powers they would apply in case of forced recovery of debts, nor can they conduct an investigation regarding the debtor’s assets.

Martin Leyshon presented to the audience how Article 34 of the Guidelines is applied in England and Wales. Great attention was given to his information that judicial officers in England also collect and enforce criminal fines, and in case of refusal to pay, they subsequently arrest and take the person into custody. At the same time, they are involved in mental health training and take action before the commencement of bankruptcy proceedings. In this case, the judicial officer delivers a call for payment, and if the claim is not paid within a given deadline, the court declares the debtor bankrupt.

The third conference session started with a presentation by Janek Pool, chairman of the Assembly of Bailiffs in Estonia. In his opinion, secondary activities represent “the maximum use of expert resources present in judicial enforcement offices”. Activities performed in Estonia include serving documents, compiling inventories and managing the estate of a testator, holding an auction outside the enforcement procedure, and acting as a bankruptcy trustee. If a debtor has declared bankruptcy, the judicial officer may ask the court to appoint him or her to the position of a bankruptcy trustee, thereby compensating for the inability to satisfy the costs of enforcement if the debtor falls into bankruptcy in the course of enforcement.

Dovile Satkauskienė, president of the Chamber of Judicial Officers of Lithuania, described developments in the remuneration of judicial officers in Lithuania. She said that Lithuanian society was not prepared for the establishment of the profession of judicial officers, and after a relatively short time the prevalently negative public perception was followed by populist actions of politicians. Judicial officers became “hostage to political interests”. Relations were rectified when the chamber produced studies containing

scientifically reasoned economic analyses, and simultaneously the judicial authorities granted the chamber the right to lodge appeals against the decisions of the executive. The remuneration system was based on economic calculations and must guarantee a reasonable return on investment.

According to Miroslav Paller, president of the Slovak Chamber of Judicial Officers, law enforcement is not just a philosophical category, but an economic variable. He recalled that the Slovak Chamber celebrated its 20th anniversary, and that over the years judicial officers have managed to defend their position in Slovakia with dignity. In his speech, he also stressed that one cannot fight the media or politics, but it makes sense to repeatedly explain the position of judicial officers and to participate in the creation of a legal framework that would ensure transparency in the selection of judicial officers and restrict clientelism.

The conference presentations were followed by an expert discussion among the attendees. The expert part of the conference wrapped up with a final word by JUDr. Vladimír Plášil, LL.M., vice president of the National Chamber of Judicial Officers of the Czech Republic. He summed up all the interesting findings from the presentation concerning the secondary activities of judicial officers, and thanked the attendees for their active participation in the conference.

In addition to their speeches at the conference, the speakers were also asked to prepare an article for the Chamber’s Journal. These articles are enclosed in their original languages and respective translations into Czech or English. In the Legislation section, you can find the Global Code of Enforcement and the CEPEJ Guidelines.

The celebrations of the 15th anniversary of the National Chamber of Judicial Officers of the Czech Republic continued into the evening with a social gathering at St. Agnes Monastery. Distinguished guests included representatives of other professional chambers: Mgr. Daniela Zemanová, president of the Union of Judges of the Czech Republic; Mgr. Robert Němec, LL.M., vice chairman of the Czech Bar Association; Mgr. Zdeněk Matula, president of the Union of Public Prosecutors; and Mgr. Radim Neubauer, president of the Chamber of Notaries of the Czech Republic. The evening celebration was accompanied by a performance by the Miners’ Choir of Kladno with JUDr. Milan Makarius, who is also a judicial officer.

THE GLOBAL CODE OF ENFORCEMENT

Françoise Andrieux

President
The Union Internationale des Huissiers de Justice

An inefficient enforcement system seriously undermines the investment climate, economic growth, stability and development of society. The Union Internationale des Huissiers de Justice (UIHJ) has been working on the construction of a set of norms and standards that would give all states simple and effective rules that would allow all legal systems to use a common language.

These principles make it possible to define certain ideal enforcement procedures: the model law defines a new balance between the rights of the creditor and the protection of the fundamental rights of the debtor, the Global Code of Enforcement anticipates the recourse to new technologies for modernizing enforcement methods and responds to new economic factors.

Furthermore, civil enforcement procedures comprise cultural, social and economic aspects that make it necessary to respect specific national particularities. The behaviour of debtors, the contents of the individual's estate is not always the same in all countries (in some countries, the car is a frequent and important item of property, in others it is the bank account, while in others it is land).

Even the definition of a good itself differs from state to state (movable or immovable goods, tangible or intangible property, do not always mean exactly the same thing, some of them may be registered, others not).

The right to the effective enforcement of enforceable titles is a factor in the development of a socially responsible economy in the world. One principle of good governance consists of establishing and enforcing rules that protect property rights: the creditor may have certainty, and should exactly be informed about the enforceable titles and the conditions of enforceability.

The absolute necessity of finding solutions in this time of economic crisis give a particular urgency to the process of reflection on worldwide enforcement standards. In effect the right to effectively enforce enforceable titles is a key tool for economic development.

All international organizations concerned with sustainable development strategies stress the need of granting a right to enforce to both private individuals and companies. If the rule of law is to be maintained so that all persons before the law may have confidence in the judicial system, the enforcement process must be effective and equitable.

If effective enforcement law makes an undisputable contribution to economic growth, the crisis shows that poverty is increasing and that enforcement is becoming a task that is increasingly difficult to achieve.

For this reason and because the citizenry want economic development that takes account of the social aspects, it should not be forgotten that the right to enforcement must respect the basis rights of the debtor (the right to a family life, right to housing, right of defence, etc.).

These essential aspects must be guaranteed by the intervention of a judicial officer or enforcement agent who is competent, diligent and impartial.

The global standards of enforcement must therefore both allow effective enforcement procedures and guarantee the quality of the enforcement agents and the protection of the rights of the debtor.

A least, the global Code introduces modern concepts such as “amicable” enforcement, “participatory” enforcement, and “soft” enforcement, that is to say the participation of the debtor in the procedures of the enforcement: priority should be given to reaching agreement between the parties in order to coordinate enforcement timeframes.

SVĚTOVÝ EXEKUČNÍ KODEX

Françoise Andrieux

prezidentka

Mezinárodní unie soudních exekutorů (UIHJ)

Neefektivní systém exekucí závažným způsobem narušuje investiční prostředí, hospodářský růst, stabilitu a rozvoj společnosti. Mezinárodní unie soudních exekutorů (Union Internationale des Huissiers de Justice, UIHJ) pracovala na sestavení souboru norem a standardů, které by všem státům poskytly jednoduchá a efektivní pravidla, díky nimž by všechny právní systémy mohly používat společnou řeč.

Tyto zásady umožňují definovat určité ideální exekuční postupy: modelový zákon vymezuje novou rovnováhu mezi právy věřitele a ochranou základních práv dlužníka, celosvětový kodex (The Global Code of Enforcement) pak anticipuje využívání nových technologií pro modernizaci exekučních metod a reaguje na nové ekonomické faktory.

Kromě toho občanskoprávní exekuční řízení obsahuje kulturní, sociální a ekonomické aspekty, z nichž vyplývá nutnost respektovat specifické národní zvláštnosti. Chování dlužníků a rozsah osobního majetku nejsou ve všech zemích vždy totožné (v některých zemích je častou a důležitou položkou majetku osobní automobil, v jiných je to bankovní účet, zatímco v dalších pozemky).

I definice věci se v jednotlivých státech liší (movité nebo nemovité věci, hmotný nebo nehmotný majetek neznamenají vždy přesně totéž, některé z nich mohou být registrované, jiné nikoli).

Právo na účinnou exekuci vymahatelných titulů představuje faktor rozvoje sociálně odpovědné ekonomiky ve světě. Jedna ze zásad řádné správy spočívá ve stanovování a vymáhání pravidel, která chrání majetková práva: věřitel může mít jistotu a měl by být přesně informován o vymahatelných titulech a podmínkách vymahatelnosti.

Absolutní nutnost nalezení řešení v této době hospodářské krize dodává zvláštní naléhavost procesu úvah o celosvětových exekučních standardech. Právo na účinnou exekuci vymahatelných titulů představuje v praxi klíčový nástroj hospodářského rozvoje.

Všechny mezinárodní organizace, které se zabývají strategiemi udržitelného rozvoje, zdůrazňují nutnost udělovat exekuční práva jak soukromým osobám, tak společnostem. Má-li být zachován právní stát tak, aby všechny osoby mohly mít před zákonem důvěru v soudní systém, musí být exekuční proces účinný a spravedlivý.

Jestliže je účinné exekuční právo nesporným přínosem k hospodářskému růstu, krize ukazuje, že chudoba narůstá a exekuční vymáhání se stává stále náročnějším úkolem.

Z uvedeného důvodu a také proto, že občané požadují hospodářský rozvoj zohledňující sociální aspekty, by se nemělo zapomínat, že právo na exekuční vymáhání musí respektovat základní lidská práva dlužníka (právo na rodinný život, právo na bydlení, právo na obhajobu atd.).

Tyto základní aspekty musí být zaručeny prostřednictvím intervence soudního exekutora nebo vymáhajícího subjektu, který je kompetentní, pečlivý a nestranný.

Celosvětové standardy exekuční činnosti proto musí umožňovat účinná exekuční řízení a rovněž zaručovat kvalitu exekutorů a ochranu práv věřitele.

V neposlední řadě celosvětový kodex zavádí moderní koncepty, jako je „smírné“ vymáhání, „participativní“ vymáhání a „měkké“ vymáhání, tedy účast dlužníka na exekučních postupech: prioritou by mělo mít dosažení dohody mezi stranami za účelem koordinace exekučních lhůt.

ABOUT THE CEPEJ GUIDELINES

Leo Netten

Former president of UIHJ

To give an overview of the guidelines for a better implementation of the existing council of Europe's recommendation on enforcement you need to know very briefly this recommendation called rec 17 (2003) adopted by all the 47 ministers of justice of the Council of Europe.

The guiding principles of this recommendation are very briefly:

- enforcement should be defined and underpinned by a clear legal framework, setting out the powers, rights and responsibilities of the parties and third parties,
- enforcement should be carried out in compliance with the relevant law and judicial decisions,
- defendants should provide up-to-date information of their income, assets and other relevant matters
- there should be no postponement of the enforcement process unless there are reasons prescribed by the law,
- enforcement agents should be honourable and competent in the performance of their duties and should act, at all times, according to recognised high professional and ethical standard.

The CEPEJ created a working Group on enforcement to elaborate these guidelines which was done in several meetings in 2009. This resulted in the Guidelines for a better implementation of the existing council of Europe's recommendation on enforcement of 17th December 2009, adopted by all 47 Ministers of Justice of the CoE.

The guidelines consist of 82 articles. It starts with an introduction about the methodology and the principles and objectives of enforcement.

Chapter I is about the Preparation of enforcement. It starts with the accessibility of enforcement services.

Enforcement agents, as they are called in the guidelines, should by their geographical distribution within a country, ensure the widest possible coverage for all potential parties. If the judicial officer needs help for the enforcement of a judgment from the police, experts, translators, interpreters, local authorities, social workers, this help should be promptly available which is unfortunately in many countries not the reality.

Chapter I paragraph 4 is all about the enforcement agents, starting with qualification requirements. To guarantee the quality of enforcement the judicial officer must be of a standard and training commensurate with the complexity of their tasks and they should have an ongoing training.

The main issue of this conference are the articles about the rights and obligations of an enforcement agent.

First of all art 33:

33. Enforcement agents, as defined by a country's law, should be responsible for the conduct of enforcement within their competences as defined by national law. Member states should consider giving enforcement agents sole competence for:

- enforcement of judicial decisions and other enforceable titles or documents, and
- implementation of all the enforcement procedures provided for by the law of the state in which they operate.

So the judicial officer is as officer of justice, representing the state, the pivot around which everything, regarding the enforcement proceeding, revolves around. Not the judge, not the lawyer, no: the judicial officer!

34. Enforcement agents may also be authorized to perform secondary activities compatible with their role,

tending to safeguard and secure recognition of parties' rights and aimed at expediting the judicial process or reducing the workload of the courts. These may be, among others:

- debt recovery;
- voluntary sale of moveable or immoveable property at public auction;
- seizure of goods;
- recording and reporting of evidence;
- provision of legal advice;
- bankruptcy procedures;
- performing tasks assigned to them by the courts;
- representing parties in the courts;
- drawing up private deeds and documents;

The liberal judicial officer is a reassuring authority in terms of performance and service. There is trust in his professionalism: trust from the judge, trust from the creditor, and trust from the debtor. The liberal professional offers from this point of view all guarantee. Indeed, his status as a public and ministerial officer assures unquestionable legitimacy. He becomes somehow the "eye" of the judge, his agent and though not hierarchically under his authority, he is still invested with authority as a kind of delegation that the judicial authority gives him to perform the tasks that justice, for various reasons cannot complete.

Chapter II of the guidelines is all about the realisation of enforcement, information which should be accessible to the claimant but above all to the enforcement agent. Some articles about data protection and about costs of enforcement, the transparency of these costs and the clarity and predictability of enforcement fees and what are reasonable and foreseeable time limits.

Chapter III is about supervision, control and disciplinary proceedings.

O SMĚRNICI CEPEJ

Leo Netten

emeritní prezident Mezinárodní unie
soudních exekutorů (UIHJ)

Mám-li podat přehled o směrnici CEPEJ pro lepší provádění stávajícího doporučení Rady Evropy o výkonu rozhodnutí, potřebujete vědět, v čem toto doporučení spočívá. Jde o doporučení Rec 17 (2003), které přijalo všech 47 ministrů spravedlnosti členských států Rady Evropy.

Velmi stručně lze hlavní zásady tohoto doporučení popsat takto:

- výkon rozhodnutí by měl být zakotven a opírat se o jasný právní rámec, který stanoví pravomoci, práva a povinnosti stran a třetích stran,
- výkon rozhodnutí by se měl provádět v souladu s příslušnými právními předpisy a soudním rozhodnutím,
- povinný by měl poskytnout aktuální informace o svých příjmech, majetku a dalších relevantních záležitostech,
- výkon rozhodnutí by se neměl odkládat, pokud neexistují zákonem stanovené důvody takového odkladu,
- exekutoři by měli své povinnosti plnit vždy čestně a kompetentně a za všech okolností jednat v souladu s uznávanými vysokými profesionálními a etickými standardy.

CEPEJ vytvořila pracovní skupinu pro otázky výkonu soudních rozhodnutí, aby dále rozpracovala tuto směrnici, k čemuž došlo na několika zasedáních v průběhu roku 2009. Výsledkem jejich práce je směrnice pro lepší provádění stávajícího doporučení Rady Evropy o výkonu rozhodnutí ze dne 17. prosince 2009, kterou přijalo všech 47 ministrů spravedlnosti členských států Rady Evropy.

Směrnice obsahuje 82 článků. Začíná úvodem o metodice, zásadách a cílech výkonu rozhodnutí.

Kapitola I pojednává o přípravě výkonu rozhodnutí. Nejprve hovoří o dostupnosti služeb exekutorů. Rozmístění exekutorů v dané zemi by mělo zajistit co nejširší pokrytí a dostupnost pro všechny potenciální účastníky. V přípa-

dě, že soudní exekutor potřebuje při výkonu rozhodnutí pomoc policie, odborníků, překladatelů, tlumočnicků, místních úřadů, sociálních pracovníků, měla by tato pomoc být okamžitě k dispozici, což bohužel v mnoha zemích neodpovídá realitě.

Kapitola I, odstavec 4 pojednává o exekutorech, počínaje kvalifikačními požadavky. Pro zaručení kvality výkonu soudního rozhodnutí musí soudní exekutor vyhovovat standardům a být proškolen úměrně složitosti vykonávaných úkolů a mít možnost se dále vzdělávat.

Hlavním tématem tohoto příspěvku jsou však ustanovení o právech a povinnostech exekutorů. Především článek 33:

33. Exekutoři, v souladu se zákonným vymezením v dané zemi, by měli zodpovídat za výkon soudního rozhodnutí v rámci svých kompetencí, které upravují vnitrostátní právní předpisy. Členské státy by měly zvážit udělení výhradních pravomocí exekutorům v oblasti:

- výkonu soudních rozhodnutí a jiných exekučních titulů či dokumentů a
- provádění všech postupů pro výkon rozhodnutí stanovených právními předpisy státu, v němž působí.

Soudní exekutor je tedy úředníkem spravedlnosti a zástupcem státu, je středobodem, kolem kterého se točí vše související s výkonem rozhodnutí. Není to soudce ani právní zástupce, je to soudní exekutor.

34. Exekutoři mohou být také oprávněni vykonávat vedlejší činnosti v souladu s jejich rolí, ve snaze zajistit ochranu a dodržení práv zúčastněných stran a urychlit soudní proces či snížit zátěž soudů.

Tyto činnosti mohou mimo jiné zahrnovat:

- vymáhání pohledávek;
- dobrovolný prodej movitého či nemovitého majetku ve veřejné dražbě;
- zabavení věcí;
- zaznamenávání a hlášení důkazů;
- poskytování právního poradenství;
- konkurzní řízení;
- plnění úkolů, kterými je pověřily soudy;
- zastupování strany u soudu;
- vypracovávání soukromých listin a dokumentů.

Liberální soudní exekutor plní roli uklidňující autority z hlediska výkonu své činnosti a poskytovaných služeb. Existuje důvěra v jeho profesionalitu: důvěra ze strany soudce, věřitele i dlužníka. Liberální profesionál je z tohoto pohledu naprostou zárukou. Jeho postavení jako veřejného a ministerského úředníka je zárukou nezpochybnitelné legitimacy. Stává se jakýmsi „okem“ soudce, jeho zástupcem a ačkoliv hierarchicky mu není podřízen, je nositelem autority, která mu byla delegována justičním orgánem k plnění úkolů, které justice, z různých důvodů, nedokáže dokončit.

Kapitola II směrnice CEPEJ hovoří o samotném výkonu rozhodnutí. Jsou zde tedy informace, které by měl mít k dispozici jak věřitel, tak především sám exekutor. Dále jsou zde články o ochraně osobních údajů, o nákladech výkonu rozhodnutí, transparentnosti těchto nákladů a jasnosti a předvídatelnosti výše odměny exekutorů a také o přiměřenosti a předvídatelnosti termínů a lhůt.

Kapitola III se týká dohledu, kontroly a disciplinárního řízení.

THE CEPEJ GUIDELINES ON ENFORCEMENT IN FRENCH LAW

Mathieu Chardon
General Secretary of the UIHJ
Judicial Officer (France)

The Multidisciplinary Programme of Judicial Officers, developed by the UIHJ on the occasion of its 19th International Congress in Washington in 2006, served as a basis for the drafting of paragraph 34 of the Guidelines on Enforcement of 17 December 2009.

As we shall see, France is in a good position with regard to secondary activities provided in paragraph 34. However, France does not meet all the recommendations made by the CEPEJ.

At the time of this presentation, we have to mention that a new profession was created by Ordinance No. 2016-728 of 2 June 2016, that of commissioner of justice. The new profession will start its operations on 1st January 2022. The reform merged the professions of judicial officer and auctioneer. This presentation will mention the changes made by this reform on the secondary activities of the future commissioners of justice with regard to the Guidelines on Enforcement.

1. Debt recovery

Debt recovery is a key activity for French judicial officers. It is provided for in Article 1 of Ordinance No. 45-2592 of 2 November 1945 relating to the status of judicial officers: judicial officers may proceed to amicable or judicial recovery of all debts. Debt recovery is usually performed when a creditor commissions a judicial officer for the recovery of monies owed for contractual or statutory reasons. This recovery mainly concerns small and medium debts (between hundreds and thousands euros).

The Decree No. 2016-285 of 9 March 2016 concerning the simplified procedure for small claims recovery now allows judicial officers to issue, through a fast track procedure, an enforceable title for claims up to 4.000 euros. This procedure seems ostensibly interesting. Unfortunately, in case of refusal of the debtor to participate in the proceedings or in the absence of response from him, the enforcement order cannot be issued by the judicial officer. In addition, the judicial officer who issues the writ of execution cannot enforce it himself. Time will tell whether this procedure meets the expectations of litigants.

2. Voluntary sale of moveable or immovable property at public auction

According to Article 1 of Ordinance No. 45-2592 of 2 November 1945, the French judicial officers may proceed in places where there is no established judicial auctioneers, to the valuation and judicial or volunteer public sales of furniture and personal household effects. This activity is largely developed and well organised. A Group of Judicial Officers Judicial Sellers was established¹. It includes over 150 offices of judicial officers. Sales relate only to tangible personal property. Case law however recognises that judicial officers can attach then auction intangible properties (securities, shares, licenses, etc.).

However, unlike several countries, French judicial officers are not involved in the auction sale of immovable properties. This procedure is exerted by the Courts. It is particularly long, expensive and we believe now totally inadequate. As part of the new profession of commissioner of justice, these will be solely competent to undertake inventories, valuation, and public auctions of tangible or intangible movables prescribed by law or by court order. We can only hope that in the future the new profession of commissioner of justice will be authorised to exercise the activity of judicial sale of immovable property, including electronically.

3. Seizure of goods (sequestration of goods)

This mission does not appear as such in the activities specifically mentioned in the status of French judicial officers. However, it is open to judicial officers. Its form is either conventional² or judicial³.

The activity of sequestration is barely used in France and mainly concerns money. However, the conventional sequestration activity is included in the activities of the future profession of commissioner of justice⁴.

4. Recording and reporting of evidence

Statements of facts are included among the activities provided for in Article 1 of Ordinance No. 45-2592 of 2 November 1945: the judicial officers *“may, by court order or*

at the request of individuals make purely material findings excluding any opinion on the factual or legal consequences that may result. Except in criminal cases where they have the value of simple information, such statements are prima facie evidence”.

This activity is particularly developed. France is undoubtedly the country where the most statements of facts are carried out by judicial officers, with probably more than 500 000 per year. They are a secure and effective way to report evidence and are as such extremely popular. They prevent tens of thousands of trials each year.

5. Serving as court ushers

This historic activity is provided for in Article 1 of Ordinance No. 45-2592 of 2 November 1945: *“the court attendant judicial officers provide personal service near the courts”*. It is widespread, particularly time consuming and totally unprofitable for the judicial officers. In practice, this function is often exerted by employees of the offices of judicial officer. It is considered by most judicial officers as a totally outdated and unfairly remunerated position. Unfortunately for the future commissioners of justice, they will have to pursue this activity.

6. Provision of legal advice

This activity is particularly widespread in France for judicial officers. It results from their legal skills that are equivalent to that of the judge, lawyer or notary. Legal advice naturally concerns the activities carried out by the judicial officers: enforcement of court decisions, debt collection, statements of facts, unpaid rent, etc.

7. Bankruptcy procedures

The judicial officer may, from 1st January 2017 intervene in bankruptcy procedures of when these procedures are initiated against debtors having no employees and who achieve a turnover lower or equal to 100,000 euros⁵.

The reform of the profession includes this activity for the commissioners of justice⁶.

¹ GHJOV: <http://www.huissiers-encheres.fr>

² Article 1956 of the French Civil Code: *“Conventional sequestration is a deposit made by one or several persons of a thing in dispute, into the hands of a third party who binds himself to return it, after the controversy is over, to the person who will be held by a Court to be entitled to it”*.

³ Article 1963 of the French Civil Code: *“Judicial sequestration shall be granted, either to a person agreed upon by the parties concerned, or to a person appointed by the judge of his own motion. In either case, the one to whom a thing is entrusted is subject to all the obligations which a conventional sequestration involves.”*

⁴ Article 1.II.4° of Ordinance No. 2016-728 of 2 June 2016.

⁵ Ordinance No. 2016-727 of 2 June 2016 on the habitual appointment in court of judicial officers and judicial auctioneers as liquidator or assistant to the judge committed in certain procedures under IV of book VI of the Commercial Code.

⁶ Article 1 of Ordinance No. 2016-728 of 2 June 2016: *Commissioners of justice can be “habitually designated as liquidator in some liquidation proceedings or as legal assistant to the judge committed as part of professional recovery procedures, as provided by title IV of book VI and book VIII of the commercial Code”*.

8. Performing tasks assigned to them by the courts

Under the administration of evidence, the judge may order measures of inquiries when he does not have sufficient information to rule⁷. Similarly, under Article 145 of the French Code of Civil Procedure, *“If there is a legitimate reason to preserve or to establish, before any legal process, the evidence of the facts upon which the resolution of the dispute depends, legally permissible preparatory inquiries may be ordered at the request of any interested party, by way of a petition or by way of a summary procedure”*.

Moreover, Article 232 of the French Code of Civil Procedure provides that *“The judge may commission any person of his choice to set him straight in the form of findings, consultation or an expertise on a question of fact that requires the insight of an expert”*.

Thus French judicial officers are commonly appointed by judges to establish material facts, whether in the form of statements of facts or particular tasks: checking accounts, attending a meeting of real estate co-owners, checking what work has been made, etc.

As part of the reform of the profession, this activity will become statutory for the future commissioners of justice. Article 1 of Ordinance No. 2016-728 of 2 June 2016 provides that the commissioners of justice may *“be committed as a technician to inform the court on a factual question, in particular pursuant to Articles 232 and following of the Code of Civil Procedure and Articles R. 621-1 and following of the Code of administrative justice”*.

9. Representing parties in the courts

In France, the judicial officer is not entitled to represent parties in the courts, with a few exceptions: Commercial Court, Special Court for Rural Leases or some special hearings such as attachment of earnings hearings or hearings on the outcome of movable property after eviction.

The reform of the profession makes no changes to the existing situation.

10. Drawing up private deeds and documents

Judicial officers can proceed with the drafting of private deeds and documents. According to Article 21 of Decree No. 56-222 of 29 February 1956 relating to the administrative regulation for the implementation of Ordinance of 2 November 1945 concerning the status of judicial officers, the judicial officer cannot make any negotiation when establishing these deeds.

This activity is relatively minor.

11. Teaching

In France, a training body was created in 1960 by the National Chamber of Judicial officers: the National School of Procedure (ENP). The school has about 200 trainers. Most of them are judicial officers. The Training Department for Trainees (DFS) of the National Chamber of Judicial officers also provides training to trainee judicial officers. DFS trainers are almost all judicial officers.

A number of judicial officers also teach at universities. Some judicial officers are even at the initiative of the creation of Law Masters in law faculties.

The training provided by the French judicial officers is also exported. The UIHJ organises regular training in Europe and in Africa, where the Training Unit of African Judicial Officers (Ufohja) was created over fifteen years ago.

To complete this overview, the French judicial officers also perform several functions not mentioned in paragraph 34 of the CEPEJ Guidelines on Enforcement, including:

- Establishment of an enforcement order in case of unpaid check⁸.
- Secondary activities under Article 20 of Decree No. 56-222 of 29 February 1956: Administrator of immovable properties, insurance agent, conventional or court mediation. The activity of administrator of immovable properties is particularly developed in France. It is exerted by approximately 700 judicial officers. A Group of Judicial Officers Administrator of Immovable Properties has been established⁹.
- Activities provided for in Article 1 of Ordinance No. 45-2592 of 2 November 1945: provisional measures after the opening of an inheritance as provided by the French Code of Civil Procedure.
- Checking accounts relating to guardianship (an approval is required).
- Mortgage Registration.

In conclusion, France is among the countries where the judicial officer covers the most secondary activities. Two activities are yet lacking or are insufficient: the judicial sale of immovable property and the representation of parties in courts. Like in countries where these activities are successfully carried out by the judicial officers, they nevertheless would contribute to the expediting of the judicial process and the reducing of the workload of the courts as mentioned in paragraph 34. After all, this is what is expected from the CEPEJ, the Council of Europe and therefore all of its 47 members when they drafted and unanimously adopted the CEPEJ Guidelines on Enforcement.

⁷ Article 144 of the French Civil Procedure Code.

⁸ Article L.131-73 of the French Monetary and Financial Code.

⁹ GHJAI – <http://www.ghjai.fr>

SMĚRNICE CEPEJ VE FRANCOUZSKÉM PRÁVU

Mathieu Chardon

generální tajemník Mezinárodní unie soudních exekutorů (UIHJ),
exekutor (Francie)

Víceoborový program pro exekutory, který Mezinárodní unie soudních exekutorů připravila u příležitosti svého 19. mezinárodního kongresu ve Washingtonu v roce 2006, se stal základem vypracování článku 34 směrnice o exekucích ze dne 17. prosince 2009.

Francie si v oblasti sekundárních činností stanovených v článku 34 vede dobře. Nenaplnuje však všechna doporučení, která Evropská komise pro efektivitu justice vydala.

Úvodem zmiňme, že nařízením č. 2016-728 ze dne 2. června 2016 byla ustanovena nová profese, tzv. soudní komisař. Činnost této nové profese bude zahájena k 1. lednu 2022. Reforma sloučila profesi soudního exekutora a aukčního úředníka. Tento příspěvek se bude věnovat změnám, které uvedená reforma znamenala pro sekundární činnosti budoucích soudních komisařů ve vztahu ke směrnici o exekucích.

1. Vymáhání dluhů

Vymáhání dluhů je pro francouzské soudní exekutory klíčovou činností. Tato činnost je upravena článkem 1 nařízení č. 45-2592 ze dne 2. listopadu 1945, který se týká statusu soudních exekutorů: soudní exekutoři mohou přistoupit ke smírnému nebo soudnímu vymáhání veškerých dluhů. Vymáhání dluhů obvykle probíhá v okamžiku, kdy věřitel pověří soudního exekutora vymožením peněžní pohledávky, která je splatná na základě smluvních nebo zákonných důvodů. Toto vymáhání se týká zejména malých a středně vysokých dluhů (v rozmezí stovek až tisíců eur).

Vyhláška č. 2016-285 ze dne 9. března 2016 o zjednodušeném řízení pro vymáhání drobných pohledávek nyní soudním exekutorům umožňuje vydávat ve zrychleném řízení vymahatelné tituly týkající se pohledávek do výše 4 000 EUR. Toto řízení se jeví jako velmi zajímavé. Bohužel, pokud se dlužník odmítne zúčastnit řízení, nebo pokud nereaguje, nemůže soudní exekutor vydat exekuční příkaz. Kromě toho soudní exekutor, který vydá

příkaz k exekuci, tento příkaz nemůže sám vymáhat. Čas ukáže, zda tento postup naplňuje očekávání účastníků řízení.

2. Dobrovolný prodej movitého nebo nemovitého majetku ve veřejné aukci

Podle článku 1 nařízení č. 45-2592 ze dne 2. listopadu 1945 mohou francouzští soudní exekutoři v oblastech, kde nepůsobí soudní aukční úředníci, provádět oceňování a soudně nařízený či dobrovolný veřejný prodej nábytku a vybavení domácnosti. Tato činnost je značně rozvinutá a dobře organizovaná. Bylo zřízeno sdružení soudních exekutorů zajišťujících soudem nařízený prodej¹. Jeho členy je více než 150 kancelářů soudních exekutorů.

Prodej se týká pouze hmotného osobního majetku. Judikatura však uznává, že soudní exekutoři mohou zabavit a následně aukčně prodat i nehmotný majetek (cenné papíry, akcie, licence atd.).

Na rozdíl od několika jiných zemí se však francouzští soudní exekutoři nepodílejí na aukčním prodeji nemovitostí. Toto řízení je svěřeno soudům. Je dosti zdoluhavé, nákladné a podle našeho přesvědčení naprosto nedostatečné.

V rámci nové profese budou mít soudní komisaři výhradní oprávnění provádět soupisy majetku, ocenění a veřejné aukce hmotných nebo nehmotných movitých věcí ze zákona nebo na základě soudního příkazu. Můžeme jen doufat, že v budoucnosti bude mít nová profese soudního komisaře oprávnění vykonávat činnost soudního prodeje nemovitostí včetně elektronických aukcí.

3. Zabavení věcí (sekvestrace věcí)

Tento úkol jako takový nepatří k činnostem, které jsou výslovně uvedeny v rámci rozsahu působnosti francouzských soudních exekutorů. Soudní exekutoři však tuto činnost mohou vykonávat. Činnost probíhá buď na základě dohody², nebo soudního nařízení³.

Sekvestrace je ve Francii využívána jen zřídka a týká se zejména peněz. Smluvní sekvestrace je však zahrnuta mezi činnosti budoucí profese soudního komisaře⁴.

¹ GHJOV: <http://www.huissiers-encheres.fr>.

² Článek 1956 francouzského Občanského zákoníku: „*Sekvestrací na základě dohody se rozumí úschova věci, jež je předmětem sporu, jednou nebo více osobami u třetí strany, která se zaváže po vyřešení sporu předat věc osobě, která na ni bude mít podle rozhodnutí soudu nárok*“.

³ Článek 1963 francouzského Občanského zákoníku: „*Soudní sekvestrace (úschova) se provádí buď u osoby, na které se dotčené strany dohodnou, nebo u osoby, kterou z vlastního podnětu jmenuje soudce. V kterémkoli případě podléhá osoba, u níž je daná věc v úschově, veškerým povinnostem, které zahrnuje sekvestrace na základě dohody*“.

⁴ Článek 1.II.4° nařízení č. 2016-728 ze dne 2. června 2016.

4. Evidence a vykazování důkazních materiálů

Skutková zjištění patří k činnostem stanoveným v článku 1 nařízení č. 45-2592 ze dne 2. listopadu 1945: soudní exekutoři „*mohou na základě soudního příkazu nebo na žádost fyzických osob vydávat čistě faktická zjištění, vyjma jakýchkoli stanovisek k případným faktickým nebo právním důsledkům. Kromě trestních věcí, kdy mají hodnotu prosté informace, představují taková zjištění důkaz prima facie*“.

Tato činnost je značně rozvinutá. Francie je bezpochyby zemí, kde většinu skutkových zjištění provádějí soudní exekutoři, pravděpodobně ve více než 500 000 případech ročně. Jedná se o bezpečný a efektivní způsob předkládání důkazních materiálů, který je tudíž mimořádně oblíbený. Každoročně předchází desítkám tisíců soudních řízení.

5. Výkon služby soudních zřízenců

Tato historická činnost je upravena článkem 1 nařízení č. 45-2592 ze dne 2. listopadu 1945: „*soudní exekutoři ve funkci soudních zřízenců poskytují osobní služby v blízkosti soudů*“. Jedná se o velmi rozšířenou, časově dosti náročnou a pro soudní exekutory naprosto nerentabilní činnost. V praxi tuto funkce vykonávají často zaměstnanci soudního exekutora. Většina soudních exekutorů ji považuje za zcela zastaralou a nespravedlivě odměňovanou funkci. Bohužel, i budoucí soudní komisaři budou nuceni tuto činnost vykonávat.

6. Poskytování právních služeb

Tato činnost soudních exekutorů je ve Francii velmi častá. Vyplývá z jejich právní kvalifikace, která je rovnocenná kvalifikací soudce, advokáta nebo notáře. Právní poradenství se přirozeně týká činností vykonávaných soudními exekutory: výkonu soudních rozhodnutí, inkasa pohledávek, skutkových zjištění, nezaplaceného nájemného atd.

7. Insolvenční řízení

Od 1. ledna 2017 může soudní exekutor zasahovat do insolvenčních řízení, jsou-li vedena vůči dlužníkům, kteří nemají zaměstnance a dosahují obrátu nejvýše 100 000 EUR⁵.

Reforma profese tuto činnost zahrnuje do činnosti soudních komisařů⁶.

⁵ Nařízení č. 2016-727 ze dne 2. června 2016 o obvyklém soudním jmenování soudních exekutorů a soudních aukčních úředníků likvidátorem nebo asistentem soudce v některých řízeních podle hlavy IV knihy VI Obchodního zákoníku.

⁶ Článek 1 nařízení č. 2016-728 ze dne 2. června 2016: Soudní komisaři mohou být „*obvykle jmenováni likvidátorem v určitých řízeních o likvidaci nebo právním asistentem soudce v rámci vymáhacích řízení podle hlavy IV knihy VI a knihy VIII Občanského zákoníku*“.

8. Plnění úkolů přidělených exekutorům soudem

V rámci správy důkazních materiálů může soudce nařídit šetření, pokud nemá k dispozici dostatek informací, aby mohl vydat rozsudek⁷. Obdobně podle článku 145 francouzského Občanského soudního řádu: „*Existuje-li před soudním řízením legitimní důvod k ochraně nebo zjištění důkazních skutečností, na nichž závisí rozhodnutí sporu, lze nařídit právně přípustné přípravné šetření na žádost kterékoli zúčastněné strany formou podání návrhu nebo formou zkráceného řízení.*“

Kromě toho článek 232 francouzského Občanského soudního řádu stanoví, že „*Soudce může pověřit kteroukoli osobu dle svého uvážení, aby mu formou zjištění, konzultace nebo odborného vyjádření poskytla vysvětlení faktické otázky, která vyžaduje odborný názor.*“

Soudci tudíž běžně pověřují francouzské soudní exekutory zjištěním skutkového stavu, ať ve formě skutkových zjištění nebo konkrétních úkolů: kontroly účetnictví, účasti na schůzi spoluvlastníků nemovitosti, kontroly toho, jaké práce byly provedeny atd.

V rámci reformy profese se tato činnost stane pro budoucí soudní komisaře činností vyplývající ze zákona. Článek 1 nařízení č. 2016-728 ze dne 2. června 2016 stanoví, že soudní komisaři mohou „*vystupovat jako techničtí odborníci, aby podali soudu informace o faktické otázce, zejména podle článku 232 a násl. Občanského soudního řádu a článků R. 621-1 a násl. Soudního řádu správního.*“

9. Zastupování stran u soudu

Ve Francii není soudní exekutor oprávněn zastupovat strany u soudu, s několika výjimkami: obchodní soud, zvláštní soud pro venkovské pronájmy nebo některá zvláštní slyšení jako doplněk k slyšením ve věci příjmů nebo slyšením ve věci výnosů movitého majetku po vystěhování.

Reforma profese stávající situaci nijak nemění.

10. Vypracování soukromých právních listin a dokumentů

Soudní exekutoři mohou připravovat soukromé právní listiny a dokumenty. Podle článku 21 vyhlášky č. 56-222 ze dne 29. února 1956 o správním úpravě provádění nařízení ze dne 2. listopadu 1945 týkajícího se statusu soudních exekutorů nemůže soudní exekutor při přípravě těchto právních listin vést žádná jednání.

Tato činnost je relativně nevýznamná.

11. Výuka

Ve Francii v roce 1960 zřídila Národní komora soudních exekutorů instituci odborné přípravy: École Nationale de Procédure (Národní institut pro exekuční řízení, ENP). Škola má přibližně 200 pedagogů. Většinu z nich tvoří soudní exekutoři. Školení exekutorských koncipientů zajišťuje také útvar odborné přípravy pro koncipienty (DFS) při francouzské Národní komoře exekutorů. Lektory v DFS jsou téměř výhradně soudní exekutoři.

Řada soudních exekutorů také vyučuje na univerzitách. Někteří soudní exekutoři jsou dokonce činní v oblasti magisterského právního studia na právnických fakultách.

Odborná příprava, kterou zajišťují francouzští soudní exekutoři, je rovněž předmětem vývozu. UIHJ pořádá pravidelná školení v Evropě a Africe, kde byla před patnácti lety zřízena instituce pro školení afrických soudních exekutorů (Ufohja).

A aby byl tento přehled úplný, francouzští soudní exekutoři plní i několik funkcí, které článek 34 směrnice CEPEJ o exekucích neuvádí, včetně těchto:

- Zřízení exekučního titulu v případě neproplaceného šeku⁸.
- Sekundární činnosti podle článku 20 vyhlášky č. 56-222 ze dne 29. února 1956: správce nemovitého majetku, pojišťovací agent, mimosoudní nebo soudní mediace. Zejména činnost správce nemovitého majetku je ve Francii rozvinutá. Vykonává ji přibližně 700 soudních exekutorů. Bylo zřízeno Sdružení soudních exekutorů – správců nemovitého majetku⁹.
- Činnosti stanovené v článku 1 nařízení č. 45-2592 ze dne 2. listopadu 1945: předběžná opatření po zahájení dědickeho řízení podle francouzského Občanského soudního řádu.
- Kontrola účtů v souvislosti s opatrovnictvím (vyžadován souhlas).
- Registrace hypoték.

Závěrem lze říci, že Francie patří k zemím, kde soudní exekutor zajišťuje většinu sekundárních činností. Dvě činnosti dosud scházejí, nebo jsou nedostatečné: soudní prodej nemovitostí a zastupování stran u soudu. Stejně jako v zemích, kde soudní exekutoři tyto činnosti úspěšně vykonávají, by však jejich výkon přispěl ke zrychlení soudního řízení a ke snížení pracovní zátěže soudů podle článku 34. To se také očekává od CEPEJ a Rady Evropy, a tudíž i od všech 47 jejích členů, kteří vypracovali a jednomyslně přijali směrnici CEPEJ o exekuci.

⁷ Článek 144 francouzského Občanského soudního řádu.

⁸ Článek L.131-73 francouzského Měnového a finančního zákoníku.

⁹ GHJAI – <http://www.ghjai.fr>.

THE FUTURE OF THE ENFORCEMENT AGENT

Jos Uitdehaag

Enforcement agent in the Netherlands,
Member of the Board of the Royal Dutch Organization
of Enforcement agents,
Secretary of the International Union of Enforcement agents (UIHJ)

1. The importance of a well functioning enforcement system

Every year one of the major debt collection agencies in Europe, publishes the so called European Payment Index. When we have a closer look at the results of the index in 2011, as a consequence of the financial crisis, the results are all but encouraging:

Businesses dealing with late payment reveals the written off debt increased from 2.6% to 2.7% in the 2011 survey an increase of 4% or Euro 312 billion in 2011 (or in the period 2007-2011 a massive Euro 1,300 billion).

It is clear that those increasing amounts have a negative impact on the development of economics.

It is obvious that a well organized system to recover unpaid invoices is of vital importance to fight against the burden that non payment of debts (or late payment) has. Enforcement is one of the instruments, the final stage, in the legal recovery process, to recover those debts.

An important instrument and part of the legal process: after all what is the use of initiating proceedings, obtaining a binding judgment when such a judgment can not be enforced and the unpaid debt can not be recovered, not even compulsory: without effective enforcement the preceding legal process essentially is meaningless.

For most people with the forced execution of a judgment the paper-based process becomes a reality and tangible. A reality of raw action: seizure of salary or the bank account, seizure of assets such as a television set or a car, but also of immovables; or even debtor detention.

The importance of a well-developed system of enforcement is obvious, as we will see later. Nevertheless an efficient and effective enforcement system is a problem in numerous countries. Even in case countries have efficient court procedures, this means little if they cannot be enforced. As a consequence of the financial crisis more attention was given to the development of a well functioning enforcement system. At the same time financial crisis opened discussions on the role of the enforcement agent. Traditional tasks changed on the focus was not only

on enforcement as an instrument to collect unpaid claims; alternatives for enforcement were also involved, such as mediation.

Development of markets is not just economic development. For markets to develop a legal infrastructure is necessary. Markets exchange property rights and contracts. A clear legal framework is necessary: transparency of legislation, publicly declared, certainty and equality of law and legal procedures and recognition of individual rights and freedom, i.e. the *Rule of law* principles. Those principles guarantee economic growth, economic development: ownership is assured, agreements will be observed, Government is controlled and there is a control on corruption and private possessions are regulated. If not: there will be no trading, nor investments.

2. Enforcement powers

Two parties who strike a bargain will need a mechanism to ensure that each party will meet their commitments. The contract, or more general, contract law, sets the rules when an agreement is enforceable, the grounds on which a breach of the agreement will be found and the consequences.

Contract law itself however is not sufficient. Contract law needs to be supported by an effective implementation through legal institutions such as courts, legal professions and enforcement.

Generally enforcement could be described as: the putting into effect of a court decision by compelling the defendant to pay, to do or to refrain from doing something.

In order to avoid private justice, such enforcement can only be carried out by the "enforcement agent", a professional authorised by the State.

This word covers a wide variety of persons responsible for carrying out the enforcement process (e.g. bailiff, *huissier de justice*, *gerechtsdeurwaarder*, *kronofogden*, enforcement judge etc).

In many states, the role, responsibilities, organisation and professional status of these persons vary considerably as do their working conditions and remuneration. In general enforcement agents can be classed either as civil servants subordinated to the Ministry of justice, or to the courts and self-employed persons acting independently. Some countries use a mixture of both systems.

In general one can not say there is a preference for the civil servant based system or the self employed enforcement agent. Common for both is that the State has delegated certain powers, the power to enforce, exclusively to these agents.

The power to enforce means that the enforcement agent is able to seize the assets of the debtor, both before a judgment and, more common, once a judgment has been given by the court. In addition other documents can also have enforceable power, e.g. a notarial act.

The power of the enforcement agent includes the attachment measures such as:

- Confiscation of movables,
- Safe deposit (attachment of a safe deposit box),
- Enforcement against immovables,
- Ship & plane arrests,
- Attachments of salaries,
- Attachments of bank accounts,
- Attachment of shares,
- Eviction from premises.

The power also includes the access to information necessary to determine the assets of the debtor. In general public authorities are obliged to cooperate.

For markets to function properly, it is essential that contracts can be made and enforced and disputes can be resolved. A good functioning enforcement system enhances predictability and guarantees investors that disputes will be resolved. It enhances predictability in (commercial) relationships. A non-functioning or bureaucratic enforcement system will lead to private justice and will slow down trade, investment and economic growth.

Business will consider contracts as a waste of time and effort, because the legal system does not provide any remedy for damages suffered. Transactions that require contracts will be avoided, thus restricting economic growth. Citizens will refuse to pay their bills, knowing that unpaid bills will not be enforced, at least not for (many) years.

We have seen numerous examples, for example in Bosnia and Herzegovina the backlog in utility cases in the municipal court of Sarajevo only is more than 1,000,000.

Enforcement looks as a process that can run smoothly, nevertheless in a number of countries the implementation faces challenges. The problems that can arise are numerous: partly based on history, based on outdated legislation, refusal to cooperate, too much means to frustrate enforcement, laziness of creditors or, very simply, bureaucratic unwillingness.

At the same time the economic crisis has affected human rights, including enforcement. The ECtHR did not rule out the possibility that a complaint alleging that the amount of a pension or of other social benefits was wholly insufficient might in principle raise an issue of inhuman or degrading treatment under Article 3 of the ECHR. Those social benefits or pensions are not the only example. Also other questions were raised, e.g. with regard to housing and eviction. For example the obligation to secure shelter for certain vulnerable persons might be possible in exceptional cases based on article 8 ECHR (right to family life). Also local courts are judging like this: for example in 2012 the Estonian Supreme Court delivered a decision advising the first-instance court to explore alternative, less radical means when re-examining the case. In Spain in 2013 legislation on consumer protection was amended (Code of Civil Procedure and Law on Mortgages) enabling a court who considers that a term in an enfor-

ceable document may be deemed unfair, can, after hearing of the parties, be ordered either unavailable, or enforcement can be ordered without the application of such a term, e.g. the default interest on credits.

The need for alternatives was there. Also within the profession of the enforcement agent. Economic developments ask for a different view of the profession. A broader view and a different approach towards debt collection or, more general, creditor and debtor satisfaction through instruments like mediation and debt rescheduling.

Here are some examples of the developments in European countries.

3. Examples of changing instruments for enforcement agents

Recovery of debts

The number of countries in which debt recovery is allowed is increasing. However here it needs to be mentioned that the countries in e.g. South Eastern Europe have an easy proceeding for authentic acts to obtain an enforceable title.

Kosovo in its legislation allows all secondary activities under certain circumstances: article 344 says:

Article 344 Supplementary Activities

1. The private enforcement agent shall perform activities other than those referred to in Article 340 of this law only if they do not affect or obstruct the proper and independent discharge of his office or its reputation.
2. With regards to the interests referred to in paragraph 1. of this Article, the Minister may issue bylaws with regard to the performance of certain activities.
3. Through bylaw the Minister may prohibit certain activities of the enforcement agent, except with regard to:
 - 3.1. the collecting of moneys for third parties;
 - 3.2 inventories and valuations;
 - 3.3. drawing of a written statement regarding substantive facts observed by the private enforcement agent personally.

Mediation

In countries such as Moldova and Bulgaria the possibility of mediation is explicitly mentioned in the law.

Fact finding (statement of facts)

Implemented in most countries in the law, including e.g. Georgia and Moldova.

Summary proceedings

The private enforcement system can have another advantage: it is supposed to remove from judges and the courts the responsibility of managing the enforcement process and of participating in it. These responsibilities can be devolved onto the private agents and the role of the courts becomes

limited: simply judicial review. Direct, day-to-day involvement of judges in the enforcement process is not necessary, leaving judges to their core responsibilities of judging legal disputes between parties and removing from them the burdensome managerial responsibilities that often consume a significant portion of their time.

Advantages are to create a speedy and cost-efficient procedure for claims that are presumed to remain uncontested and to simplify and speed up (small) claims litigation, and to limit their costs in order to prevent the pursuit of these claims from becoming economically unreasonable.

Examples of countries in which summary proceedings are carried out through enforcement agents:

Serbia: for utility cases the enforcement agent produces the enforceable title,

Georgia: The National Bureau of Enforcement implements special summary proceedings on monetary debt claims,

Ukraine: just recently adopted an electronic summary proceedings.

Customer service

See for example Georgia: the registration of a loan agreement:

National Bureau of Enforcement, on the grounds of an agreement between the parties, registers a loan agreement (including the bank loan), which is not secured by the mortgage or/and seizure (later – the loan agreement), and controls the borrower's loan repayment liability under the contract.

In case of non-fulfillment of the payment liability or improper performance by a borrower foreseen by the loan agreement, the Chairman of NBE, issues an enforcement order.

Service of documents

Countries in which service of documents is carried out by private enforcement agents: Serbia, Bulgaria, Kosovo, Moldova, Georgia, FYROM.

To the other changing instruments of judicial officers finally include debt rescheduling, bankruptcy supervision or preventive communication.

4. Why through an enforcement agent?

Several arguments can be mentioned why these activities should be performed by the private enforcement agent:

4a. Efficiency and flexibility

In a market based system efficiency and flexibility is at its best. The creditor has a choice between several enforcement agents. Thus competition will lead to a better quality: a quality in price, training, organization.

4b. Legal knowledge and training

Recommendation IV.3 and IV.8 of the Council of Europe explicitly mentions the importance of legal knowledge and (on-going) training for the enforcement agent.

This legal knowledge and training in relevant law and procedure is considered to be of importance when recruiting enforcement agents. The Council of Europe recommends that pre-selection examinations are conducted to assess the theoretical knowledge (e.g. civil procedure law) and the practical knowledge (e.g. oral examinations, case study assessments).

4c. Appointment and dismissal

How are the enforcement agents appointed? By whom? How many?

“In recruiting enforcement agents, consideration should be given to the moral standards of candidates and their legal knowledge and training in relevant law and procedure”, it is stated in recommendation IV.3 of the Council of Europe.

The Guidelines:

25. *For the fair administration of justice it is important that the quality of enforcement should be guaranteed. Member states should accredit enforcement agents only if the candidates concerned are of a standard and training commensurate with the complexity of their tasks. A high quality of training of professionals is important for the service of justice and to increase the trust of users in their justice system.*

4d. The professional and ethical standards

Of course on the one hand the profit motive has a big influence on the work of the private enforcement agent. However at the same time unethical behaviour and misconduct should be disciplinary punished.

“Enforcement agents should be honourable and competent in the performance of their duties and should act, at all times, according to recognised high professional and ethical standards. They should be unbiased in their dealings with the parties and be subject to professional scrutiny and monitoring which may include judicial control”, according to recommendation IV.4 of the Council of Europe.

5. Supervision

Attention should also be given to other supervision bodies. E.g. in the Netherlands there is a special Financial Supervision Office. This office is involved in the supervision on the financial circumstances and control of the offices.

6. Quality standards

Directly related to monitoring and control is the discussion on quality standards. The existence of those standards improves the efficiency of the enforcement services.

Again CEPEJ concludes the link between the status of the enforcement agent and the existence of quality standards. The states or entities, where enforcement of court decisions is entrusted to public agents, have no significant differences between agents subject to standards and agents having

none. Conversely, in states where enforcement agents have an exclusively private status, the proportion of quality standards is clearly higher (73%). Logically, states or entities having a mix of statuses have a proportion of agents subject to standards between these two values.

Another correlation seems to exist. If member states or entities are considered according to the year when they joined the Council of Europe, it is worth mentioning that the states following quality standards are generally states which became members after 1st January 1990 (“new” members). There are 16 “new” states among the 26 states having responded “yes”, and 11 “old” states among the 18 having responded “no”.¹

7. Organisation

The countries with a liberal statute have a national organization of enforcement agents. In most cases the enforcement agent is a compulsory member of such an organization. (Netherlands, Belgium, Greece, Hungary, Latvia, Portugal)

It is important that the structure of such an organization is well defined: how is it organised (chambers, elections, appointments of the members of the board).

I think it is advisable that enforcement agents are compulsory members. That way it is possible for the organization to issue internal regulations on e.g. conduct and behaviour, disciplinary measures, accounting, (financial) control of the individual offices.

According to CEPEJ In most of the European states (25 states on 46 responses), the structure is solely national. CEPEJ concludes there are several reasons for the establishment of a national, rather than a regional structure:²

“The obvious preference for the national structure could be explained by the fact that there is a great interest in creating a group dynamic by establishing a feeling of professional identity while homogenizing competences and practices.

A national structure can also be more relevant for a state primarily seeking an official spokesman for the whole profession.

It can also be more relevant for the profession, which makes economies of scale regarding communication with its members: in this way, the profession can speak to the state with a single voice. This is the most widespread system.”

¹ CEPEJ European Judicial Systems, edition 2010 (data 2008), page 259

² CEPEJ European Judicial Systems, edition 2010 (data 2008), page 255-256

BUDOUCNOST SOUDNÍHO EXEKUTORA

Jos Uitdehaag
soudní exekutor v Nizozemsku,
člen představenstva Královské nizozemské společnosti
soudních exekutorů,
tajemník Mezinárodní unie soudních exekutorů (UIHJ)

1. Význam dobře fungujícího systému vymáhání

Každý rok jedna z hlavních inkasních agentur v Evropě zveřejňuje tzv. evropský platební index (European Payment Index). Podíváme-li se blíže na hodnotu tohoto indexu v roce 2011, tedy v období následků finanční krize, výsledky nejsou povzbudivé:

Podniky, které se potýkají s opožděnými platbami, uvedly v průzkumu z roku 2011, že odepsané pohledávky vzrostly z 2,6 % na 2,7 %, což představuje za rok 2011 nárůst o 4 % neboli 312 miliard eur (nebo za období 2007-2011 obrovský nárůst o 1 300 miliard eur).

Je zřejmé, že tyto narůstající objemy pohledávek mají negativní dopad na rozvoj hospodářství.

Je patrné, že dobře organizovaný systém vymáhání neuhrazených faktur má zásadní význam v postupu proti neplacení pohledávek (nebo opožděným platbám), které ekonomiku zatěžuje. Exekuční vymáhání pohledávek je jedním z nástrojů, které se uplatňují v závěrečné fázi právního vymáhání takových dluhů.

Je důležitým nástrojem a součástí právního procesu: konečným, k čemu by bylo zahájení řízení, získání závazného rozhodnutí, když by takové rozhodnutí nemohlo být vykonáno a nesplacený dluh by nebylo možné vymoci, dokonce ani uložení povinnosti: bez účinného vymáhání by předcházející právní proces v podstatě nebyl smysluplný.

Pro většinu lidí, kteří se setkají s nucenou exekucí na základě soudního rozhodnutí, se úřední proces, do té doby probíhající na papíře, stává reálným a hmatatelným. Syrová realita: zabavení mzdy nebo obstavení bankovního účtu, zabavení majetku, například televizoru nebo automobilu, ale také nemovitostí, nebo dokonce detence dlužníka.

Význam dobře rozvinutého systému vymáhání je zřejmý, jak uvidíme ještě později. Přesto účinný a efektivní systém vymáhání představuje v mnoha zemích problém. Dokonce i v případě, že země mají efektivní soudní řízení, znamená taková skutečnost málo, pokud rozhodnutí nelze vykonat. V důsledku finanční krize bylo rozvoji dobře fungujícího systému vymáhání věnováno více pozornosti. Zároveň finanční krize otevřela diskusi o úloze soudního exekutora. Změnilo se tradiční zaměření na výkon exekuce jako nástroje k vy-

máhání neuhrazených pohledávek; objevily se i alternativní způsoby vymáhání, například mediace.

Rozvoj trhů není jen ekonomickým rozvojem. Pro rozvoj trhů je nutná právní infrastruktura. Na trhu probíhá směna vlastnických práv a uzavírání smluv. K tomu je nezbytný jasný právní rámec: veřejně deklarovaná transparentnost právních předpisů, jistota a rovnost práva a právních postupů a uznání individuálních práv a svobod, tj. *zásady právního státu*. Tyto zásady zaručují ekonomický růst, ekonomický rozvoj: vlastnictví je zaručeno, dohody budou dodržovány, vláda podléhá kontrole, existují kontrolní mechanismy proti korupci, existují právní předpisy v oblasti soukromého vlastnictví. Pokud tomu tak není, nebudou probíhat žádné obchody, ani žádné investice.

2. Vymáhací pravomoci

Dvě strany, které dospějí k dohodě, budou potřebovat mechanismus, jenž zajistí, aby každá ze stran plnila své závazky. Smlouva, nebo obecněji smluvní právo, stanoví pravidla vymahatelnosti dohody, důvody zakládající zjištění o porušení dohody a příslušné důsledky.

Smluvní právo samo o sobě nestačí. Musí je podpořit účinné provádění prostřednictvím zákonných institucí, jako jsou soudy, právníci a exekutoři.

Obecně lze vymáhání popsat jako: realizaci soudního rozhodnutí spočívající v donucení žalované strany, aby zaplatila, nebo aby se zdržela určitého jednání.

Aby se předešlo soukromému výkonu spravedlnosti, může toto vymáhání provádět jen tzv. „exekutor“, profesionál s oprávněním, které mu vydal stát.

Toto slovo zahrnuje širokou škálu osob odpovědných za proces vymáhání (např. soudní úředník, *huissier de justice*, *gerechtsdeurwaarder*, *kronofogden*, exekuční soudce atd.).

V mnoha státech se úloha, odpovědnosti, organizace a profesionální status těchto osob značně liší, stejně jako jejich pracovní podmínky a odměna. Obecně lze exekutory klasifikovat buď jako státní zaměstnance podřízené ministerstvu spravedlnosti či soudům, nebo jako osoby samostatně výdělečně činné, které jednají nezávisle. Některé země používají kombinaci obou systémů.

Celkově nelze říci, zda je upřednostňován systém opírající se o státní úředníky, nebo systém samostatně výdělečně činných exekutorů. Oběma koncepcím je společné, že stát výhradně na tyto exekutory delegoval určité pravomoci, jmenovitě vymáhací pravomoc.

Vymáhací pravomoc znamená, že exekutor může zabavit majetek dlužníka, a to jak před vydáním rozsudku, tak (častěji) poté, co soud rozhodne. Kromě toho může být vymahatelnost spojena i s jinými dokumenty, například s notářským aktem.

Pravomoc exekutora zahrnuje opatření v oblasti zajištění majetku, například:

- konfiskaci movitých věcí,
- úschovu (bezpečnou úschovu věci),
- vymáhací opatření týkající se nemovitostí,
- zabavení lodí a letadel,
- obstavení mzdy,
- obstavení bankovních účtů,
- zabavení akcií,
- vykázání z prostor.

Pravomoc zahrnuje i přístup k informacím nutným pro určení majetku dlužníka. Veřejnoprávní orgány jsou obecně povinny poskytnout součinnost.

Pro řádné fungování trhů je nezbytné, aby bylo možné uzavírat a vymáhat smlouvy a aby bylo možné řešit spory. Dobře fungující exekuční systém zvyšuje předvídatelnost a investorům zaručuje, že spory budou vyřešeny. Zvyšuje předvídatelnost v (obchodních) vztazích. Nefunkční nebo byrokratický systém povede k soukromému prosazování práva a zpomalí obchod, investice a hospodářský růst.

Podnikatelská sféra bude považovat smlouvy za ztrátu času, neboť právní systém nebude zajišťovat žádné opravné prostředky k náhradě utrpěných škod. Subjekty se budou vyhýbat transakcím, které vyžadují smlouvy, což omezí hospodářský růst. Občané budou odmítat platit účty, neboť budou vědět, že nezaplacené účty nebudou vymáhány, alespoň ne po určitý počet (mnoho) let.

Viděli jsme četné příklady takové praxe, například v Bosně a Hercegovině dosahuje nápad věcí týkajících se plateb za komunální služby jen u městského soudu v Sarajevu čísla vyššího než 1 000 000.

Vymáhání vypadá jako proces, který může běžet hladce, nicméně v řadě zemí je realizováno s obtížemi. Mohou vzniknout četné problémy: částečně z historických důvodů, z důvodu zastaralých právních předpisů, odmítání spolupráce, maření exekucí, nečinnosti věřitelů nebo prostě byrokratické neochoty.

Současně se hospodářská krize dotkla i lidských práv, a to včetně vymáhání. Evropský soud pro lidská práva nevyloučil možnost, že by stížnost, která tvrdí, že výše starobního důchodu nebo jiných sociálních dávek je naprosto nedostačující, mohla v zásadě vyvolat otázku nelidského nebo ponižujícího zacházení podle článku 3 EÚLP. Tyto sociální dávky nebo důchody nejsou jediným příkladem. Byly předloženy i další otázky, např. v oblasti bydlení a vystěhovávání. Například povinnost zajistit přístřeší pro určité zranitelné osoby by se mohla v některých výjimečných případech opírat o článek 8 EÚLP (právo na rodinný život). Podobně rozhodují i lokální soudy: například v roce 2012 estonský Nejvyšší soud vydal rozhodnutí, kterým nařídil soudu prvního stupně zkoumat při novém projednání věci i alternativní, méně radikální možnosti. Ve Španělsku v roce 2013 byla přijata novela právních předpisů o ochraně spotřebitele (novela Ob-

čanského soudního řádu a zákona o hypotečních úvěrech), která umožňuje soudu, jenž má za to, že podmínka ve vymahatelném dokumentu by mohla být považována za nespravedlivou, aby po vyslechnutí stran nařídil zneplatnění takové podmínky nebo exekuci bez použití takové podmínky, např. pokud jde o úrok z prodlení z úvěrů.

Zjevně existovala potřeba alternativních řešení. A to i v rámci exekutorské profese. Hospodářský vývoj si žádá, aby se na tuto profesi pohlíželo jiným způsobem. Vyžaduje širší pohled a jiný přístup k vymáhání pohledávek nebo obecněji ke spokojenosti věřitelů a dlužníků pomocí nástrojů, jakými jsou mediace a restrukturalizace dluhů.

Zde je několik příkladů vývoje v evropských zemích.

3. Příklady měnících se nástrojů pro exekutory

Vymáhání pohledávek

Narůstá počet zemí, v nichž je dovoleno vymáhání pohledávek. Je však třeba uvést, že například země v jihovýchodní Evropě mají jednoduchá řízení týkající se veřejnoprávních aktů k získání exekučního titulu.

Kosovo ve svých právních předpisech umožňuje za určitých okolností všechny sekundární činnosti: článek 344 stanoví:

Článek 344 Doplnkové činnosti

1. Soukromý exekutor provádí činnosti jiné než uvedené v článku 340 tohoto zákona, pouze pokud tyto činnosti neovlivňují řádný a nezávislý výkon jeho funkce nebo tomuto výkonu nebrání a pokud nemají dopad na jeho pověst.
2. Pokud jde o zájmy uvedené v odstavci 1 tohoto článku, může ministr vydat vyhlášky týkající se výkonu určitých činností.
3. Vyhláškou může ministr zakázat určité činnosti exekutora, vyjma činností týkajících se:
 - 3.1 inkasa peněžních částek pro třetí strany;
 - 3.2 soupisů a oceňování majetku;
 - 3.3 vypracování písemného prohlášení ve věci podstatného skutkového stavu zjištěného soukromým exekutorem osobně.

Mediace

V zemích jako Moldavsko a Bulharsko je možnost mediace výslovně uvedena v zákoně.

Zjišťování skutkového stavu

Zavedeno v právním systému většiny zemí včetně např. Gruzie a Moldavska.

Zkrácená řízení

Systém soukromých exekucí může mít další výhodu: předpokládá se, že zbaví soudce a soudy povinnosti řídit proces vymáhání a účastnit se ho. Tyto povinnosti

lze přenést na soukromé exekutory a úloha soudů je pak omezena: na prostý soudní přezkum. Přímé každodenní zapojení soudců do exekučního procesu není nutné, což soudcům umožňuje věnovat se jejich klíčovými povinnostem spočívajícím v rozhodování soudních sporů mezi stranami. Soudci jsou tím také zbaveni zatěžujících řídicích odpovědností, na které musí často vynakládat značný čas.

Výhodou je vytvoření rychlého a nákladově efektivního postupu pro pohledávky, u nichž se předpokládá, že nebudou rozporovány, a také zjednodušení a zrychlení sporů ve věci (drobných) nároků a omezení jejich nákladů, což má zabránit tomu, aby se vymáhání takových nároků stalo ekonomicky nepřiměřené.

Příklady zemí, v nichž exekutoři zajišťují zrychlené řízení:

Srbsko: ve věcech týkajících se komunálních služeb exekutor vydává exekuční titul,

Gruzie: Národní exekuční úřad provádí zvláštní zrychlená řízení ve věci pohledávek týkajících se peněžních nároků,

Ukrajina: nedávno bylo zavedeno elektronické zrychlené řízení.

Služby zákazníkům

Viz například Gruzie a registrace smlouvy o úvěru:

Národní exekuční úřad na základě dohody stran registruje úvěrovou smlouvu (včetně bankovního úvěru), která není zajištěna hypotečním právem a/nebo zadržením majetku (později – smlouva o úvěru), a kontroluje smluvní závazek dlužníka splatit úvěr.

V případě neplnění platebního závazku nebo jednání dlužníka v rozporu s ustanoveními úvěrové smlouvy předseda Národního exekučního úřadu vystaví exekuční příkaz.

Doručování dokumentů

Země, v nichž doručování dokumentů zajišťují soukromí exekutoři: Srbsko, Bulharsko, Kosovo, Moldavsko, Gruzie, Bývalá jugoslávská republika Makedonie.

K dalším měnícím se nástrojům exekutorů v neposlední řadě patří restrukturalizace dluhu, insolvenční dohled či preventivní komunikace.

4. Proč prostřednictvím exekutora?

Lze uvést několik argumentů, proč by uvedené činnosti měl provádět soukromý exekutor:

4a. Efektivita a flexibilita

V tržním systému je dosahováno nejlepší efektivity a flexibility. Věřitel má na výběr mezi několika exekutory. Hospodářská soutěž tudíž povede k vyšší kvalitě: ke kvalitě z hlediska ceny, odborné přípravy, organizace.

4b. Právní znalosti a odborná příprava

Doporučení Rady Evropy IV.3 a IV.8 výslovně zmiňují význam právních znalostí a (průběžné) odborné přípravy exekutorů.

Tyto právní znalosti a odborná příprava v oblasti relevantního práva a procesních postupů se považují za důležitý aspekt při náboru exekutorů. Rada Evropy doporučuje, aby byly prováděny předběžné výběrové zkoušky, které posoudí teoretické znalosti (např. občanského procesního práva) a praktické znalosti (např. ústní zkoušky, posouzení případových studií).

4c. Jmenování a odvolání

Jak jsou exekutoři jmenováni? Kým? V jakém počtu?

„Při náboru exekutorů je třeba přihlížet k morálním standardům uchazečů a k jejich právním znalostem a odborné přípravě v příslušné oblasti práva a procesních postupů“, uvádí doporučení Rady Evropy IV.3.

Směrnice:

25. Pro spravedlivou správu justice je důležité, aby byla zaručena kvalita vymáhání. Členské státy by měly exekutorům udělovat akreditaci pouze v případě, že dotčení uchazeči vykazují úroveň a vzdělání odpovídající složitosti jejich úkolů. Vysoce kvalitní odborná příprava profesionálů je důležitá pro poskytování služeb v oblasti justice a pro zvýšení důvěry uživatelů v jejich justiční systém.

4d. Profesní a etické normy

Na jedné straně má na práci soukromého exekutora samozřejmě velký vliv motivace ziskem. Současně by však mělo být kázeňsky trestáno neetické jednání a profesní pochybení.

„Exekutoři by při výkonu svých profesních povinností měli postupovat čestně a kompetentně a měli by vždy jednat v souladu s uznávanými nejvyššími profesními a etickými normami. Při jednání se stranami by měli být objektivní a měli by podléhat profesní kontrole a monitorování, které může zahrnovat i soudní kontrolu“, jak uvádí doporučení Rady Evropy IV.4.

5. Dohled

Pozornost je třeba věnovat i jiným dohledovým orgánům. Např. v Nizozemsku existuje zvláštní Úřad pro finanční dohled. Tento úřad se podílí na dohledu nad finanční situací a kontroluje exekutorské kanceláře.

6. Standardy kvality

S monitorováním a kontrolou přímo souvisí diskuse o standardech kvality. Existence těchto standardů zlepšuje efektivitu exekutorských služeb.

CEPEJ opět konstatuje vazbu mezi statusem exekutora a existencí standardů kvality. Státy nebo celky, v nichž je vymáhání soudních rozhodnutí svěřeno úředníkům státní správy, nevykazují významné rozdíly mezi úředníky, pro které platí určité standardy, a úředníky, kterým standardy stanoveny nebyly. Naopak ve státech, kde mají exekutoři výhradně soukromý status, je podíl standardů kvality jasně vyšší (73 %). Státy nebo celky, které mají kombinaci obou forem, logicky vykazují podíl exekutorů podléhajících standardům, který se pohybuje mezi oběma uvedenými hodnotami.

Existují patrně i další korelace. Posuzujeme-li státy nebo celky podle roku jejich přistoupení k Radě Evropy, je dobře zmínit, že státy, které uplatňují standardy kvality, jsou obecně státy, které se staly členy Rady Evropy po 1. lednu 1990 („noví členové“). Mezi 26 státy, které odpověděly „ano“, je 16 „nových“ států a mezi 18 státy, které odpověděly „ne“, je 11 „starých“ států.¹

7. Organizace

Země s liberálním režimem mají národní organizaci exekutorů. Ve většině případů je exekutor povinně členem takové organizace. (Nizozemsko, Belgie, Řecko, Maďarsko, Lotyšsko, Portugalsko)

Je důležité, aby byla struktura takové organizace dobře definována: způsob jejího uspořádání (senáty, volby, jmenování členů rady).

Podle mého názoru je dobré, aby bylo členství exekutorů povinné. Organizace pak může vydávat interní předpisy týkající se např. jednání a chování, kázeňských opatření, účetnictví, (finanční) kontroly jednotlivých kanceláří.

Podle CEPEJ je ve většině evropských států (25 států ze 46 odpovědí) tato struktura výhradně celostátní. CEPEJ konstatuje, že existuje několik důvodů pro zřizování celostátní, a nikoli regionální struktury:²

„Zjevnou preferenci celostátních struktur by bylo možné vysvětlit tím, že existuje velký zájem na dosažení skupinové dynamiky navozením pocitu profesní identity při současné homogenizaci kompetencí a postupů.

Celostátní struktura může být více relevantní i z hlediska státu, který se především snaží nalézt oficiálního mluvčího celé profese.

Větší relevantnost může mít i pro profesi samotnou, která při komunikaci se svými členy dosahuje úspor z rozsahu: profese tak může vůči státu vystupovat jednotně. Jedná se o nejrozšířenější systém.“

¹ CEPEJ, Evropské systémy soudnictví, vydání 2010 (údaje za rok 2008), s. 259.

² CEPEJ, Evropské systémy soudnictví, vydání 2010 (údaje za rok 2008), s. 255–256.

A JUDICIAL OFFICER IN BELGIUM

Marc Schmitz
1st Vice – President of UIHJ

The activity of extra-judicial debt recovery (the so-called INKASSO) is of course not a monopolistic competence of the Enforcement Officer, but it became more and more important during the last 10 years. Today, the Enforcement Officer is considered as a very serious partner for extra-judicial debt recovery to the detriment of debt recovery agencies.

First of all, it is necessary to clarify the terminology. What does “amicable collection” or “extrajudicial recovery” of debt really mean? In fact, the term refers to all debt collection not based on an enforceable title (i.e. a judgment, a court order, a notarial document, etc.). Contrary to “judicial collection”, no measure of forced execution is possible at the “amicable” stage of the proceedings.

There are two sets of arrangements applicable in Belgium and it is the status of the debtor, namely whether the debtor is a consumer or otherwise, that determines which regime will be applicable for the amicable recovery of the debt.

In effect, when a claim is to be collected from a consumer as meant by the Law of 20th December 2002, the procedure is accompanied by various obligations incumbent on the persons instructed with the recovery of the debt. How is a “consumer” defined? A consumer is “any physical person who is liable for debts that are unrelated to his commercial or professional activities or his activities as a craftsman.”¹

Examples:

The law is applicable	The law is not applicable
Private telephone bill	Telephone bill of abusiness
Garage fees for aprivately owned vehicle	Garage fees for acompany car
Rent for areidential lease	Rent for acommercial lease

Let us examine the two sets of arrangements.

¹ Article 2, §1er , 3° of the Law.

1. The amicable collection of debts payable by the consumer – Application of the Law of 20/12/2002

A. The written notice of default²

No steps at all can be taken before a written notice of default is sent to the debtor and after a waiting period of at least 15 days has gone by – where this period of delay must be implicitly taken up in the notice of default.

Apart from that, the notice of default must necessarily contain the following information:

- The name, address and telephone number of the originating creditor,
- The name and capacity of the person proceeding to the collection, (Judicial officer, advocate, collection agency, etc.),
- A clear description of the obligation that has given rise to the debt,
- A description and a clear explanation of the sums claimed from the debtor where a clear distinction is made between the principal and the contractually agreed interest and penalties.
- The statement that, in the absence of any reaction within the indicated period (which must be at least 15 days), the creditor may proceed to another means of collection,
- The following text must appear in a separate paragraph, in bolded letters and in another font: “This letter concerns an amicable collection and not a judicial collection (summons before a court or a seizure)”.

B. The home visit³

A home visit is allowed only subject to the following conditions and after the expiry of the period of at least 15 days indicated in the notice of default (see above):

A written document must be presented to the debtor, which indicates the name and capacity of the person proceeding to the collection (Judicial Officer, collection agency, etc.) and the statement, in bold and in a separate paragraph that the consumer is not obliged to undergo this visit and that he may put an end to it at any time.

The latter information must also be communicated verbally and on the spot.

The document must mention the information listed under 1 to 4 of item A above.

² Article 6 of the Law.

³ Article 7 of the Law.

In the event of an on-the-spot payment, a receipt recording the date and the purpose of the payment must be drawn up.

C. Prohibitions

In article 3 § 1 the Law on debt collection forbids all conduct or practice that:

- infringes the privacy of the consumer, or
- which could mislead the consumer, or
- which undermines the human dignity of the consumer.

Examples are any communication that contains inaccurate legal threats; the collection of sums not provided for or which are not legally authorized; inquiries (e.g. requests for information about the solvency of the debtor) made of the neighbours, the family or the employer of the debtor; collection or an attempted collection from a person who is not the debtor; any attempt to make a collection in the presence of a third party, except with the express agreement of the debtor; any attempt aimed at persuading the debtor to sign a bill of exchange or an acknowledgement of the debts; the harassment of the debtor who has made it expressly known in a reasoned fashion that he disputes the debt; telephone calls and home visits between the hours of 10 pm and 8 am etc.

D. The costs of collection

In this respect, the Law is quite clear: “It is forbidden to seek any compensation whatsoever from the consumer, other than the sums agreed in the underlying contract in the event of a failure to abide by the obligations of the contract”.⁴

In other words: No collection costs payable by the consumer. The costs of the attempt at amicable collection are born by the creditor.

Often, the underlying contract between the creditor and the consumer will provide for agreed compensation in the event of non-payment. This will sometimes compensate the collection costs that have to be borne by the creditor.

Further to a decision of the Council for Competition of 08/12/20115, the judicial officer is at liberty to negotiate the amount of his fees with the client.

Frequently the fee will be in the event of a setback in the amicable collection procedure be a simple fixed sum. In the event of success, a certain percentage (depending on the amount of the debt and the amount effectively recovered) will be charged to the client.

⁴ Article 5 of the Law.

2. Amicable debt collection for business to business – Beyond the scope of application of the Law of 20/12/2002

No particular provision examined in the foregoing is incumbent on the Judicial Officer, and more especially with respect to the period allowed in the notice of default or the content of this notice. It will nevertheless be clear that the duty to provide information, be accurate, and the interdiction on the abuse of the law or acts that can be regarded as “harassment” must be complied with. The Judicial Officer may among others claim the costs of the reminder letter, the postage costs, a receipt fee, a search fee, etc.

5 Decision n° 2011-P/K-47 of 8 December 2011 of the Ninth Chamber of the Council – Case CONC-P/K-08/0016 from the debtor, where all of this is done in accordance with the Royal Decree of 30/11/1976 on the rates of Judicial Officers.

The amount of these costs payable by the debtor do nonetheless not cover all the costs of the amicable collection. Here too, the judicial officer is free to negotiate the amount of his fees with the client.

3. The access to databases

When it is a matter of an amicable collection, the judicial officer does not have access to the information and databases accessible to him in judicial matters.

Thus he is, for example, allowed to consult the State Register (physical persons) or the Central Database of Enterprise (juristic persons) to find the current address of the debtor, but he is strictly forbidden from searching the databases of the DIV (vehicle registration), the ONSS (State Social Security), and the Cadastral Register (real property status of the debtor) or that of the ONEM (State Employment Service).

The latter databases may only be accessed when it is a matter of a judicial collection and subject to the submission of an enforceable title (judgment, court order, notarized record, etc.).

Nonetheless it goes without saying that the judicial officer will also have a significant “internal” database containing notices of sale, accounts in preparation, etc.

Judicial officers also have access to the FCA (or Central Archive of Seizures). From this database the judicial officer can find out if the debtor has already been the object of any seizure or collective debt settlement proceedings.

This information can be used by the judicial officer to provide guidance to the client about the solvency of the debtor, although this will be obviously subject to professional confidentiality. To summarize, we may say that an amicable debt collection procedure may be recommended when:

- the claim is undisputed,
- long and expensive legal proceedings are to be avoided,
- it is wished to provoke the debtor into making a response.

The judicial officer is beyond any shadow of a doubt the best partner for the amicable collection of a debt.

4. New Perspectives – The Belgian Enforcement Officer as a key player in the new order for payment procedure in Belgium

On 19th October 2015 was published a new Law that might change fundamentally our profession and especially the way how to judge on a claim. There’s no doubt that the legislator took into consideration during the legislative process, that the Enforcement Officer has proven that he’s a trustable partner in amicable debt collection. The main object is to adapt the Civil Procedure Law on a way that justice can concentrate on its core tasks by reducing the number of procedures that requires the direct intervention of a judge.

A first step to reach this aim will be to decrease the number of cases on appeal and those that are actually in the jurisdiction of the Commercial Courts.

To understand very well the background of these measure, you have to know that, till now, under Belgian law, most of the claims must be judged by court hearing. This kind of procedure requires the presence of the judge and the claimant. In nearly 95 % of the cases, the debtor will be absent because the claim is not contested by him. It’s obvious that this kind of proceeding constitutes a loss of time.

On the other hand, on a European level, there already exists some procedure to simplify the access to justice and to speed up the handling of pecuniary claims. The EU-Regulation n° 1896/2006 which has applied since 2008, establishes a European procedure for orders for payment. The procedure simplifies, speeds up and reduces the costs of litigation in cross-border cases concerning uncontested pecuniary claims. Unfortunately, this procedure is only applicable in cross-border cases.

In summary, we can say that, actually, it’s easier, or at least cheaper and faster to get in Belgium an enforceable title if the claim has a cross-border character than if it’s a pure internal dispute. Where is the logic of such a system?

To remedy this deficiency, the Belgian Parliament passed a Law project whereby not only the procedure for pecuniary claims will be speed up and the number of procedures that requires the direct intervention of a judge will considerably be reduced, but where the role of the judicial officer in a particular way and the role of the National Chamber of Judicial Officers in a general way will be increased considerably.

Please allow me to present this procedure to you. First of all, the requirements to use this new procedure:

- This procedure is only applicable on pecuniary claims that are not contested by the debtor (most of the claims are indeed not contested).
- This procedure is also only applicable (in my humble opinion in a first time) on a B2B (Business to business) relation and should not be used if the debtor is a consumer.
- This procedure is only open for claimants that are assisted by Lawyer.

How should run this procedure?

- First of all, the judicial officer will serve a demand for payment to the debtor. This demand for payment contains a clear description of the debt including interests and (if applicable) contractual increases.

The judicial officer has to grant to the debtor a period of one month to pay the debt. He has also to join to the demand for payment a copy of the documents on evidence to this claim and, last but not least, a form of reply to, if need be, contest the claim.

- If the claim is contested, we come back to the existing procedure of Court hearing with involvement of the judge.

- If the claim is not contested within one month after the demand for payment served to the debtor – and here we come to something brand new and exceptional in Belgian law – the judicial officer draws up a report from which it appears that

- i. The claim hasn't been paid totally or partially.
- ii. The debtor hasn't asked or obtained payment facilities.
- iii. The claim hasn't been contested by the debtor.

This report will be declared enforceable on the request of the judicial officer by a magistrate ...established at the National Chamber of Judicial Officers.

So we are able to obtain an enforceable title without the intervention of the Court! The enforceable title will be awarded by the National Chamber of Judicial Officers.

Nobody has any doubt that if this procedure will be a success in resolving B2B litigation, why it shouldn't be transposed for resolving litigation with consumers and become accordingly the general way to obtain a title for non-contested claims.

The whole procedure of order for payment will be documented case by case in a new database called "Central Register of non-contested pecuniary claims" under the supervision of the National Chamber of Judicial Officers. The judicial officer in charge of such an order of payment procedure has to transmit within three days copy of all relevant documents of the

case to this database and the data will be stored for 10 years to ensure traceability and transparency.

Finally, to fully ensure the respect of debtor's rights in this expedited procedure, the legislator grants to the debtor the possibility to apply to the judge in the form of a notice of opposition.

Furthermore, the debtor will have the possibility during the enforcement procedure, to apply at any time to the enforcement judge.

In summary we can say that this new procedure constitutes not only a real evolution but even a revolution of the Civil Procedure in Belgium.

This procedure will allow us to relieve our courts, which are actually overcrowded and allow them to find the necessary time to do their core business: to examine and to decide on contested litigation, while uncontested claims can be handled efficiently, easily and quickly, and of course with the full guarantee of respecting debtor's rights.

SOUDNÍ EXEKUTOR V BELGII

Marc Schmitz

první viceprezident
Mezinárodní unie soudních exekutorů (UIHJ)

Soudní exekutor v Belgii je mimo jiné nezbytný a důvěryhodný partner při smírném vymáhání pohledávek. Činnost mimosoudního vymáhání pohledávek (tzv. inkaso) samozřejmě není výhradní pravomocí exekutora. V posledních deseti letech však její význam stále narůstá. V dnešní době je exekutor považován pro účely mimosoudního vymáhání pohledávek za velmi seriózního partnera, na úkor vymáhacích agentur.

V první řadě je zapotřebí vyjasnit terminologii. Co skutečně znamená „smírné vymáhání“ nebo „mimosoudní vymáhání“ pohledávky? Tento výraz označuje veškeré vymáhání dluhů, které se neopírá o exekuční titul (tzn. rozsudek, soudní příkaz, notářský dokument atd.). Na rozdíl od „soudního vymáhání“ není ve „smírné“ fázi řízení přípustná žádná nucená exekuce.

V Belgii existují dva soubory uplatnitelných opatření. To, který režim bude možné pro smírné vymáhání pohledávky použít, určuje status dlužníka, jmenovitě to, zda je dlužníkem spotřebitel či jiný subjekt.

Má-li být pohledávka vymožena od spotřebitele ve smyslu zákona ze dne 20. prosince 2002, je v praxi řízení spojeno s různými povinnostmi osob pověřených vymáháním dluhu. Jak je „spotřebitel“ definován? Spotřebitel je „jakákoliv fyzická osoba zodpovědná za pohledávky, které nesouvisejí s jeho obchodní, profesionální či řemeslnou činností“.¹

Příklady:

Zákon je uplatnitelný	Zákon není uplatnitelný
Vyúčtování za soukromý telefon	Vyúčtování za firemní telefon
Poplatky za garáž u soukromého vozidla	Poplatky za garáž u firemního vozidla
Nájemné za bytové prostory	Nájemné za nebytové prostory

Přístupme ke zkoumání uvedených dvou režimů.

¹ Článek 2 § 1 odst. 3 zákona.

1. Smírné vymáhání pohledávek za spotřebiteli – uplatnění zákona ze dne 20. 12. 2002

A. Písemné oznámení o prodlení²

Nelze podniknout žádné kroky, nežli je dlužníkovi zasláno písemné oznámení o prodlení a nežli uplyne nejméně patnáctidenní čekací lhůta – přičemž tato lhůta musí být výslovně v oznámení o prodlení uvedena.

Kromě toho musí oznámení o prodlení nezbytně obsahovat tyto údaje:

- jméno, adresa a telefonní číslo původního věřitele,
- jméno a funkce osoby, která přistupuje k vymáhání (soudní exekutor, advokát, inkasní agentura atd.),
- jasný popis závazku, který vedl ke vzniku pohledávky,
- popis a jasné vysvětlení částek požadovaných od dlužníka, s jasným rozlišením jistiny a smluvně dohodnutého úroku a penále,
- prohlášení o tom, že nedojde-li k reakci v uvedené lhůtě (jež musí činit nejméně 15 dnů), může věřitel přistoupit k jinému způsobu vymáhání,
- následující text musí být uveden v samostatném odstavci, tučným písmem a jiným typem písma: „Toto oznámení se týká smírného vymáhání pohledávky, nejedná se o soudní vymáhání (soudní předvolání či zabavení)“.

B. Návštěva u dlužníka³

Návštěva u dlužníka je povolena pouze s výhradou následujících podmínek a po uplynutí patnáctidenní lhůty uvedené v oznámení o prodlení (viz výše):

Dlužníkovi musí být předložen písemný dokument uvádějící jméno a funkci osoby, která má přistoupit k vymáhání (tj. soudní exekutor, inkasní agentura atd.), a tučným písmem musí být v samostatném odstavci uvedeno prohlášení, že spotřebitel nemá povinnost návštěvu podstoupit a může se kdykoliv rozhodnout ji ukončit.

Tuto informaci je nezbytné sdělit také ústně a přímo na místě.

Dokument musí uvádět údaje obsažené ve výčtu v bodech prvních čtyřech podčárkách bodu A (viz výše).

V případě úhrady na místě musí být vystaven doklad o této úhradě s uvedením data a účelu platby.

C. Zakázané postupy

V článku 3, § 1 zákona o vymáhání pohledávek zakazuje jakékoli jednání či postupy, které:

- narušují soukromí spotřebitele,
- by mohly být pro spotřebitele zavádějící,
- narušují lidskou důstojnost spotřebitele.

Příkladem je komunikace obsahující nepřesné právní hrozby; inkaso částek, které nebyly uvedeny nebo nejsou právně podloženy; šetření (např. žádosti o informace týkající se platební schopnosti dlužníka) prováděné u sousedů, rodiny nebo zaměstnavatele dlužníka; inkaso nebo pokus o inkaso od osoby, která není příslušným dlužníkem; jakýkoli pokus o vymáhání v přítomnosti třetí strany bez výslovného souhlasu dlužníka; jakýkoli pokus s cílem přesvědčit dlužníka k podpisu směnky nebo uznání pohledávky; obtěžování dlužníka, který dal přiměřeným způsobem výslovně najevo, že pohledávku rozporuje; telefonické hovory a návštěvy u dlužníka v době od 22:00 do 8:00 atd.

D. Náklady vymáhání

V tomto ohledu zákon hovoří dosti jasně: „Je zakázáno žádat od spotřebitele jakoukoli úhradu vyjma částek dohodnutých v podkladové smlouvě pro případ nedodržení smluvních podmínek.“⁴

Jinými slovy: Spotřebitel neplatí žádné náklady na vymáhání pohledávky. Náklady pokusu o smírné vymození pohledávky nese věřitel.

Podkladová smlouva mezi věřitelem a spotřebitelem bude často stanovovat dohodnuté odškodnění pro případ neprovedení platby. Tato částka někdy vyrovná náklady na vymáhání, které musí nést věřitel.

V návaznosti na rozhodnutí Rady pro hospodářskou soutěž ze dne 8. 12. 2011⁵ je soudní exekutor oprávněn sjednat částku svých poplatků s klientem.

V případě nezdaru při postupu smírného vymáhání bude poplatek často stanoven jako prostá paušální částka. V případě úspěchu bude klientovi účtováno určité procento (podle výše pohledávky a skutečně vymožené částky).

² Článek 6 zákona.

³ Článek 7 zákona.

⁴ Článek 5 zákona.

⁵ Rozhodnutí devátého senátu Rady č. 2011-P/K-47 ze dne 8. prosince 2011 – věc CONC-P/K-08/0016.

2. Smírné vymáhání pohledávek z obchodních vztahů (B2B) – mimo rámec zákona ze dne 20. 12. 2002

Soudní exekutor není vázán žádnou z výše zmíněných povinností, zejména pokud jde o lhůtu poskytovanou v rámci oznámení o prodlení nebo o obsah tohoto oznámení. Nicméně je jasné, že musí být dodržována povinnost poskytnout informace, zajistit přesnost a nezneužívat zákona nebo jednat způsobem, který lze považovat za „obtěžování“.

Soudní exekutor může mimo jiné od dlužníka požadovat úhradu nákladů na písemnou upomínku, poštovné, poplatky za vystavení dokladu o inkasu, poplatky za vyhledání atd., za předpokladu, že vše proběhne v souladu s královskou vyhláškou ze dne 30. 11. 1976 o tarifech soudních exekutorů.

Výše těchto nákladů hrazených ze strany dlužníka však nepokrývá všechny náklady na smírné vymáhání. I v tomto případě si soudní exekutor může dojednat výši odměny s klientem.

3. Přístup k databázím

Jestliže se jedná o smírné vymáhání, nemá soudní exekutor přístup k informacím a databázím, které jsou mu přístupné v soudně projednávaných věcech.

Může tak například nahlížet do Státního registru (u fyzických osob) nebo do Centrální databáze podniků (u právnických osob), aby zjistil současnou adresu dlužníka, je mu však přísně zakázáno vyhledávat v databázích úřadů DIV (registrace motorových vozidel), ONSS (státní sociální zabezpečení) a Katastrálního úřadu (stav nemovitostí dlužníka) nebo v databázi úřadu ONEM (státní služba zaměstnanosti).

Přístup do uvedených databází lze získat pouze v případě, že se jedná o soudní vymáhání, které podléhá vystavení exekučního titulu (rozsudek, soudní příkaz, notářský zápis atd.).

Soudní exekutor však bude samozřejmě mít i významnou „interní“ databázi obsahující oznámení o prodeji, připravované účetní výkazy atd.

Soudní exekutoři mají rovněž přístup do FCA (neboli Centrálního archivu zabaveného majetku). Z této databáze může soudní exekutor zjistit, zda již bylo u daného dlužníka provedeno nějaké zabavení majetku nebo zda byl předmětem kolektivního řízení o vypořádání pohledávek.

Tuto informaci může soudní exekutor využít jako vodítko pro klienta ve věci platební schopnosti dlužníka, tyto informace však samozřejmě budou podléhat profesnímu tajemství.

Souhrnně můžeme říci, že smírné vymáhání pohledávky lze doporučit, jestliže:

- je pohledávka nesporná,
- je třeba se vyhnout zdlouhavému a nákladnému soudnímu řízení,
- je žádoucí podnítit dlužníka k reakci.

Soudní exekutor je zcela nepochybně nejlepším partnerem pro smírné vymáhání pohledávky.

4. Nové perspektivy – exekutor v Belgii jako klíčový aktér nového systému platebního řízení v Belgii

Dne 19. října 2015 byl zveřejněn nový zákon, který by mohl zásadně změnit naši profesi, zejména pak způsob rozhodování o pohledávce. Není pochyb, že zákonodárce během legislativního procesu zohledňoval skutečnost, že exekutor se v rámci smírného vymáhání pohledávek osvědčil jako důvěryhodný partner. Hlavním cílem je přizpůsobit zákon o občanském soudním řízení tak, aby se justice mohla soustředit na své hlavní úkoly díky snížení počtu řízení, jež vyžadují přímou intervenci soudce.

Prvním krokem k tomuto cíli bude snížit počet odvolání a věcí, které ve skutečnosti náležejí do jurisdikce obchodních soudů.

Abychom dobře pochopili pozadí těchto opatření, je třeba vědět, že podle belgického práva musela být dosud většina pohledávek projednávána v rámci soudního řízení. Tento druh řízení vyžaduje přítomnost soudce a věřitele. Téměř v 95 % případů se dlužník nedostaví, neboť pohledávku nerozporuje. Je zjevné, že tento druh řízení je ztrátou času.

Na druhé straně na evropské úrovni již existuje řízení, které má zjednodušit přístup ke spravedlnosti a zrychlit vyřizování peněžních nároků. Nařízení EU č. 1896/2006, které je v platnosti od roku 2008, zavádí řízení o evropském platebním rozkazu. Toto řízení zjednodušuje a zrychluje soudní spory v přeshraničních věcech týkajících se nesporných peněžních nároků a snižuje související náklady. Bohužel lze toto řízení použít pouze v přeshraničních případech.

Souhrnně můžeme říci, že v Belgii je nyní snazší, nebo přinejmenším méně nákladné, dosáhnout exekučního titulu, má-li nárok přeshraniční povahu, než v případech čistě vnitrostátních sporů. Kde je logika takového systému?

Aby belgický parlament tento nedostatek napravil, přijal návrh zákona, kterým se nejen zrychlí řízení týkající se peněžních nároků a podstatně se sníží počet řízení, která vyžadují přímou intervenci soudce, ale také se značně posílí úloha soudního exekutora konkrétně a úloha Národní komory exekutorů obecně.

Dovolte mi toto řízení vyložit. Nejprve požadavky na využití tohoto nového řízení:

- Toto řízení lze použít jen u peněžních pohledávek, které dlužník nepopírá (většina pohledávek skutečně rozporována není).
- Řízení lze použít (dle mého názoru nejprve) pouze ve vztahu mezi podniky (B2B, business to business) a nemělo by se uplatnit v případech, kdy je dlužníkem spotřebitel.
- Toto řízení je přístupné jen věřitelům, za něž jedná právní zástupce.

Jak by mělo řízení probíhat?

- Nejprve soudní exekutor doručí dlužníkovi výzvu k zaplacení. Tato výzva k zaplacení obsahuje jasný popis pohledávky včetně úroků a (případných) smluvních navýšení.
- Soudní exekutor musí dlužníkovi na zaplacení dluhu poskytnout lhůtu jednoho měsíce. K výzvě k zaplacení musí také přiložit kopii dokladů prokazujících danou pohledávku a v neposlední řadě i odpovědní formulář pro případné popření pohledávky.
- Je-li pohledávka rozporována, vracíme se ke stávajícímu soudnímu řízení za účasti soudce.
- Není-li pohledávka rozporována do jednoho měsíce poté, co je dlužníkovi doručena výzva k zaplacení (a zde se dostáváme k prvku, který je v belgickém právu zcela nový a výjimečný), soudní exekutor vypracuje zprávu, z níž vyplývá, že
 - i. pohledávka nebyla zcela nebo zčásti uhrazena,
 - ii. dlužník nepožádal o splátkový kalendář, nebo jej nezískal,
 - iii. pohledávka nebyla dlužníkem rozporována.

Tuto zprávu na žádost soudního exekutora prohlásí za vykonatelnou samosoudce, který působící při Národní komoře soudních exekutorů.

Jsme tedy schopni získat exekuční titul bez zásahu soudu. Exekuční titul vystaví Národní komora soudních exekutorů.

Nikdo nepochybuje o tom, že toto řízení bude v oblasti řešení sporů z obchodních vztahů znamenat úspěch, proč by tedy nemělo být přeneseno i do řešení sporů se spotřebiteli a stát se tak obecným postupem získání titulu k nesporným pohledávkám!

U každého případu se celý postup zdokumentuje a vloží do nové databáze nazvané „Centrální registr nesporných finančních pohledávek“ pod dohledem Národní komory soudních exekutorů. Soudní exekutor pověřený tímto řízením o platebním rozkazu musí do tří dnů předat do uvedené databáze kopii všech příslušných dokumentů a údaje budou uloženy po dobu deseti let, aby byla zajištěna zpětná sledovatelnost a transparentnost.

A konečně, aby bylo plně zajištěno dodržování práv dlužníka v tomto zrychleném řízení, poskytuje zákonodárce

dlužníkovi možnost obrátit se na soudce formou podání odporu.

Kromě toho bude mít dlužník kdykoli v průběhu exekučního řízení možnost obrátit se na exekučního soudce.

Celkově můžeme říci, že toto nové řízení představuje v oblasti občanskoprávního řízení v Belgii nejen reálnou evoluci, ale dokonce revoluci.

Toto řízení nám umožní ulevit nyní přetíženým soudům a dovolí, aby se tyto soudy věnovaly svému hlavnímu úkolu: projednávat a rozhodovat sporná řízení, zatímco nesporné pohledávky bude možné vyřešit efektivně, snadno a rychle, a samozřejmě s plnou zárukou respektování práv dlužníka.

SECONDARY ACTIVITIES OF ENFORCEMENT OFFICERS IN ENGLAND AND WALES

Martin Leyshon

Chair of the High Court Enforcement Officers Association of England and Wales

My paper deals with secondary activities of enforcement officers in England and Wales. I will refer to the story of Robin Hood and the Sheriff of Nottingham.

In 2003, when I served as the Sheriffs' Officer in Nottingham, Robin Hood was a thief, a robber. On the other hand, the Sheriff of Nottingham was a good man who strived to promote justice. The Hollywood approach, making Robin Hood the good one and Sheriff the bad one, is not based on truth. It is wrong.

I would like to present the issue of secondary activities of enforcement officers within the meaning of Article 34 of the Guidelines, CEPEJ(2009)11REV2, as currently dealt with in England and Wales. According to the Guidelines, our activities may include: debt recovery, voluntary sale of moveable or immovable property at public auction, seizure of goods, recording and reporting of evidence, provision of legal advice, serving as court ushers, bankruptcy procedures, performing tasks assigned by the courts, representing parties in the courts to defend our acts, drawing up private deeds and documents, and teaching.

We are authorised to perform all the aforementioned activities, except for serving as court ushers. In England and Wales, debt recovery constitutes a £2 billion industry and the value per se refers to fees only, not to the volume of the claims being recovered. This highly regulated industry employs about 12,500 employees in 396 companies. What are Judicial Officers allowed to do in this field? Due to a potential conflict of interests we cannot purchase debts; however, we can enforce them in two ways. The first option is an amicable settlement of claims, e.g., the exchange of receivables; this activity does not require any special licence or permit. Upon recovering consumer claims we are subject to a regulatory mechanism – supervision of the relevant public authority.

English law prevents us from selling immovable property, regardless of whether it is domestic or commercial. Essentially we can sell all movable items, seized goods either by a public auction (including eBay) or through a private contract. In the latter case, however, we have to persuade a judge that this method will achieve higher proceeds than a public auction. Typical items may include expensive furniture, an

aeroplane or a boat. Goods that cannot be sold include goods not belonging to the debtor, goods subject to the tax authority, insolvency assets, standard household items such as a bed, refrigerator, stove or computer, and tools of the trade up to £1,250.00 in value. Also goods used solely for business use are exempt from the sale. For example, we are not allowed to seize a taxi from a driver, for whom driving the taxi constitutes the sole source of income. However, if s/he shares the car with another driver, the car is no more defined as a good used solely for business and may be seized.

Recording and reporting of evidence

I would like to emphasise two aspects. Debt recovery accounts for approximately one per cent of our activities. Enforcement of judicial decisions, on the other hand, amounts to 99%. Recording evidence is another of our crucial procedures. I myself have 100 enforcement officers. We work every day, including Saturdays and Sundays. Why? We are a multicultural society and our Government has declared that there was no reason to exempt communities that are inactive on Saturdays and Sundays from the administration of justice, while others work through the weekend. Simply put, judicial decisions can be enforced Monday through Sunday.

We are obliged to video record the enforcement procedure

Since this obligation was imposed, the number of unfounded complaints has dropped. In case of a complaint we are able to refer to a video record. We can say that most allegations against judicial officers or enforcement officers have been fabricated by the debtor him/herself. A video recording also provides us with evidence of criminal activities. The recording procedures are strictly regulated by data protection laws.

Provision of legal advice

High Court Enforcement Officers can also provide legal advice, provided that they are also qualified as lawyers. Of the total number of 92 HCEOs, approximately 25 are authorised to provide legal advice on all aspects of law.

As far as bankruptcy procedures are concerned, High Court Enforcement Officers can prepare petitions and legal documents. The remaining enforcement officers can only serve bankruptcy petitions. When serving documents in a bankruptcy procedure, we are obliged to complete and file a statement of fact or witness statement as to the day, year and time of the service on the specific entity. This statement can certify a service of a specific document in a bankruptcy procedure.

Performing tasks assigned by Court

My company has concluded a government contract with Her Majesty's Courts and Tribunal Service. Based on this con-

tract we collect and enforce criminal fines, e.g., for traffic violations, illegal drug offences, grievous bodily harm offences, non-payment of television licence offences and theft offences.

The office of a judicial officer therefore involves tasks performed both for civil and criminal courts. In terms of criminal law, 600–700 arrest warrants per year are issued in England and Wales for the crime of refusing to pay a criminal fine for a previous offence. In such cases, courts will instruct to arrest the offenders and take them into custody. Generally we arrest around 1,000 individuals per year. We are also charged with securing or safeguarding a specific place. For example, in case of protests or demonstrations, our officers are obliged to “remove the tree-sitters” or force protesters from a tunnel. This means seizing an immovable item *sui generis* or putting the asset back to public hands, which is probably the most fascinating part of this work.

We have emergency vehicles that are specially adapted for transporting detainees and are equipped with security grilles. We will take the detainee to a police station and the police will place the offender to a detention cell. Then the detainee must appear before a judge to explain why s/he has failed to pay a fine or obstructed the execution of an official decision.

Drawing up private deeds and documents

Again, private deeds and documents can be drawn up only by judicial officers who are also qualified lawyers. However, the documents used by all judicial officers in their enforcement procedures are unified by law, with the exception of the contact details of the respective judicial officer. This arrangement provides for the same wording and layout of documents throughout England and Wales.

Teaching

As far as teaching or training is concerned, our company is charged with training for the “Taking Control of Goods” qualification. We also train our internal and external staff to provide everyone with the same level of qualification and competence. A major emphasis is placed on training focused on vulnerability and mental health issues.

We also provide training courses for local authorities and large law firms, as well as workshops for advisory bodies that in most cases are opposed to judicial officers. So we are trying to build bridges. A training course based on an 80-page manual takes two or three days. Various materials and curricula are available and cover subjects such as vulnerability and mental health or the seizure of goods. We use these documents to train local enforcement officers' staff.

MIMOEXEKUČNÍ ČINNOST SOUDNÍCH EXEKUTORŮ V ANGLII A WALESU

Martin Leyshon

předseda Asociace soudních exekutorů vrchního soudu Anglie a Walesu (The High Court Enforcement Officers Association of England and Wales)

Můj příspěvek pojednává o mimoexekuční činnosti soudních exekutorů v Anglii a Walesu. Osoby v něm přirovnám k příběhu Robina Hooda a šerifa z Nottinghamu.

V roce 2003, kdy jsem vykonával úřad šerifa nottinghamského, byl Robin Hood zloděj, lapka. Šerif nottinghamský byl naopak dobrý muž, který se snažil zajistit průchod spravedlnosti. Hollywoodský přístup, podle kterého byl Robin Hood ten dobrý a šerif zlý, se nezakládá na pravdě, a je tedy nesprávný.

Rád bych hovořil o tom, jak u nás v Anglii a Walesu řešíme otázku mimoexekučních činností ve smyslu čl. 34 směrnice CEPEJ-(2009)11REV2. Do naší činnosti podle této směrnice spadá: správa pohledávek, dobrovolný prodej movitého a nemovitého majetku ve veřejné dražbě, zabavování zboží, pořizování exekutorský zápisů, poskytování právního poradenství, vykonávání funkce soudního zřízence, insolvenční řízení, vyřizování úkonů z pověření soudu, zastupování účastníků u soudu v případech obrany našich úkonů, sepisování soukromých listin a dokumentů, pedagogická činnost.

Můžeme vykonávat všechny uvedené činnosti a funkce, vyjma soudních zřízenců. U nás v Anglii a Walesu je správa pohledávek odvětvím, které má hodnotu dvou miliard liber nikoli v objemu vymáhaných pohledávek, ale pouze na poplatcích. V tomto vysoce regulovaném oboru působí přibližně dvanáct a půl tisíce zaměstnanců ve 396 různých společnostech. Co v tomto odvětví mohou dělat soudní exekutoři? Kvůli případnému střetu zájmů nemůžeme skupovat pohledávky, ale můžeme je vymáhat, a to dvěma způsoby. Prvním je smírné řešení pohledávek např. z obchodního styku, na což nepotřebujeme žádnou zvláštní licenci ani povolení. V případě vymáhání spotřebitelských pohledávek podléháme regulačnímu mechanismu v podobě dohledu příslušného orgánu veřejné moci.

Anglické právo nám zakazuje prodávat nemovité věci bez ohledu na to, zda patří lidem nebo obchodním společnostem. V zásadě však můžeme prodávat veškeré movité věci, zabavené zboží, a to buď ve veřejné dražbě, která je možná i přes eBay, nebo na prostřednictvím soukromoprávní smlouvy. Ve druhém popsaném případě je však nezbytné přesvědčit soudce, že touto cestou bude dosaženo vyššího výnosu než veřejnou dražbou. Typicky se může jednat o drahý nábytek, letadlo nebo loď. Mezi zboží, které prodat nemůžeme, spadají věci nepatřící dlužníko-

vi, věci podléhající finanční správě, věci spadající do majetkové podstaty v insolvenčním řízení, obvyklé vybavení rodinné domácnosti jako postel, lednice, kuchyňský sporák, počítač atd., a nářadí živnostníka až do hodnoty 1.250 liber. Prodat též nelze věci nezbytné k výkonu podnikání. Například řidiči taxislužby, jehož jediný zdroj příjmu je jízda s taxíkem, nemůžeme auto zabavit. Ovšem v případě, že vůz sdílí s jiným řidičem, již vůz není určen výhradně k jeho podnikání a lze jej zabavit.

Osvědčení skutkového stavu (exekutorské zápisy)

Rád bych zdůraznil dvě věci. Správa pohledávek představuje asi jedno procento objemu naší činnosti. Vymáhání soudních rozhodnutí naproti tomu 99 %. Exekutorské zápisy jsou jednou z dalších věcí, kterou provádíme. Já osobně mám 100 vykonavatelů. Pracujeme každý den včetně soboty a neděle. Proč? Protože jsme multikulturní společnost a naše vláda deklarovala, že není důvod pro to, aby výkonu spravedlnosti byla ušetřena ta část společnosti, která v sobotu a v neděli nefunguje naproti té části, která funguje i o víkend. Zjednodušeně to znamená, že provádět výkon soudních rozhodnutí můžeme od pondělí do neděle.

Naší povinností je nahrávat výkon rozhodnutí na videozáznam

Od zavedení této povinnosti došlo ke snížení nepodložených stížností. V případě stížnosti tedy můžeme odkázat na videozáznam. Můžeme říci, že o většinu věcí, z nichž byl soudní exekutor nebo vykonavatel obviněn, se přičinil sám dlužník. Díky videozáznamu máme k dispozici i důkazy týkající se trestné činnosti. Pořizování záznamu je přísně regulováno právními předpisy na ochranu osobních údajů.

Poskytování právního poradenství

Soudní exekutoři působící u vrchního soudu mohou poskytovat také právní poradenství za předpokladu, že mají právnícké vzdělání. Z celkového počtu 92 je jich přibližně 25, kteří mohou poskytovat právní poradenství ve všech oblastech práva.

Soudní exekutoři vrchního soudu mohou v insolvenčním řízení připravovat insolvenční návrhy a právní dokumenty. Ostatní soudní exekutoři však mohou písemnosti v insolvenčním řízení pouze doručovat. V případě doručování písemnosti v insolvenčním řízení pak musíme vypracovat čestné prohlášení nebo svědeckou výpověď o dni, roku a čase doručení písemnosti konkrétnímu subjektu. Tímto způsobem lze osvědčit doručení určité písemnosti v insolvenčním řízení.

Provádění úkonů z pověření soudu

Moje společnost uzavřela smlouvu na vládní úrovni se Soudy a Tribunály Jeho Veličenstva. Na základě této smlouvy

provádíme inkasa a vymáhání peněžitých trestů, např. pokuty za dopravní přestupky, za trestnou činnost v drogové oblasti, pokuty za těžká ublížení na zdraví, za nezaplacení televizních koncesionářských poplatků, za krádež.

Funkce soudního exekutora tedy zahrnuje práci pro civilní i pro trestní soudy. V trestněprávní oblasti je v Anglii a Walesu ročně vydáno 600–700 tisíc zatykačů za trestný čin spočívající v odmítnutí zaplatit peněžitý trest za předcházející trestnou činnost. V takovém případě soudy přistupují k vydání rozhodnutí nebo příkazu k zadržení pachatele. Obvykle se jedná přibližně o jeden tisíc osob ročně. Provádíme též zajištění nebo zabezpečení určitého místa. Například v případě protestu či demonstrace jsme to my, kdo musíme účastníky tzv. sundat ze stromu nebo vytlačit z tunelu. Jedná se zabavení nemovitě věci sui generis, resp. jejího navrácení do veřejných rukou, což je asi nejvíce fascinující část této práce.

K dispozici máme zásahová vozidla, která jsou speciálně upravena pro převážení zadržených osob vybavená ochrannou mříží. Zadrženou osobu předvedeme na policejní stanici, kde je umístěna do cely předběžného zadržení. Následně musí předstoupit před soudce a vysvětlit, proč neuhradil peněžitý trest, příp. proč mařil výkon úředního rozhodnutí.

Vypracování soukromých listin a dokumentů

Vypracování soukromých listin a dokumentů mohou opět vykonávat pouze ti z nás, kteří jsou soudní exekutoři a zároveň právníci. Nicméně dokumenty všech soudních exekutorů, které jsou používány při výkonu rozhodnutí, jsou unifikovány zákonem s výjimkou informace o vlastních kontaktních údajích příslušného soudního exekutora. Po celém Walesu je tak zajištěno totožné znění a úprava dokumentů.

Oblast pedagogická

V oblasti pedagogické činnosti či odborné přípravy máme na starosti školení odborné způsobilosti pro provádění úkonu zabavení věcí. Školíme také své interní a externí zaměstnance tak, aby všichni dosahovali stejné úrovně kvalifikace a odborné přípravy. Velký důraz klademe na přípravu v oblasti zranitelnosti a duševního zdraví osob.

Pořádáme školení pro místní správu, velké advokátní kanceláře a zajišťujeme také workshopy pro poradenské subjekty, které ve většině případů stojí proti soudním exekutorům. Snažíme se tedy stavět mosty. Školení na základě 80stránkového manuálu trvá přibližně dva až tři dny. K dispozici jsou různé materiály a osnovy týkající se právě například zranitelnosti a duševního zdraví nebo zabavování věcí. Tyto dokumenty používáme při školení pracovníků soudních exekutorů.

THE CEPEJ GUIDELINES IN THE ESTONIAN JURISDICTION

Janek Pool

Chairman of the Board of Assembly of Bailiffs
Chamber of Bailiffs and Trustees in Bankruptcy

The topic the Ancillary Activities of Judicial Officers is very actual, especially in countries where judicial officers and enforcement agents are working in his or her own name and at own liability. So called secondary activities are good possibilities for using the bailiffs professional resources in most effective way.

In accordance with the Article No. 34 of CEPEJ Guidelines on Enforcement, the Article 21 “Secondary Activities” of the Global Code of Enforcement stipulates: “The professional status must allow judicial officers and enforcement agents to pursue secondary activities that are compatible with their position. In particular, they must be capable of being authorized to proceed with the amicable collection of debts.”

I am glad to say, that Estonian legislation is moving towards these principles. The development process is not so fast as we would like it to be, but still some progress is remarkable.

Estonian bailiff is since 2001 functioning as private person, who engages in liberal profession and holds office in public law in his or her own name and at own liability. The professional activities of a bailiff are professional acts and professional services. A bailiff shall be impartial in the performance of professional activities and appear trustworthy to all persons for whose benefit or with regard to whom he or she performs acts.

According to the law, a bailiff shall not hold other paid offices besides the office of bailiff or perform any other paid work except for teaching, research and creative work and acting as a trustee in bankruptcy. A bailiff shall not engage in enterprise or other similar activities.

There is foreseen a list of possible professional acts of a bailiff, which are not connected to the enforcement proceeding. These are:

- 1) on the basis of legal proceedings acts upon the delivery of documents;
- 2) on the basis of the Law of Succession Act upon making inventory of the estate and administration of the estate;
- 3) in the cases and pursuant to the procedure prescribed in the law upon conducting an auction (hereinafter official auction) at the request of court or administrative body outside enforcement proceedings.

These professional acts are payable under tariffs prescribed by the law.

Upon the request of a person, a bailiff may perform the following as professional services, which are not concerned to enforcement process:

- 1) conduct of movable and immovable property auction (hereinafter *private auction*);
- 2) delivery of documents;
- 3) giving of legal advice and drawing of legal documents if his or her education corresponds to the respective conditions.

Unlike enforcement proceeding issues or professional acts, a bailiff shall be entitled to refuse to provide a professional service. But in case, where a bailiff has consented with the provision of a professional service, he or she cannot refuse from it without good reason. The terms for the provision of

professional services and the procedure for remuneration shall be agreed with the person applying for the service in written form. The terms and remuneration agreed shall be in conformity with good professional practice.

The law stipulates, that upon the provision of professional services, a bailiff shall not exercise those rights which have been rendered to bailiffs for the implementation of professional acts on the basis of law or which arise from his or her office.

The bailiff might work as trustee in bankruptcy as well. If a person wants to start to work as a bailiff of bailiff's assistant, one has to pass exam. Professional exam is in Estonia organized so, that both enforcement and insolvency proceeding cases shall be resolved. A bailiff, who has obtained at least MA degree in justice, does not to make any exam for starting to fulfill duties of trustee in bankruptcy.

Additionally, the regulation concerning to the teaching, which is an allowed activity for bailiffs, is not specified by the law. Practically, several training companies hire bailiffs as lecturers for open courses, some are actively teaching students in universities as well.

Currently, there is in parliamentary discussion a draft of the amendment of the law, which enables bailiffs to practice with the amicable collection of debts and recording and reporting of evidence. The problem, which is under discussion, is connected with the bailiffs impartiality in the performance of professional activities and drawing the line between the end of professional service and start of enforcement proceeding.

We hope that these questions will be specified and finally our parliament will accept the draft.

SMĚRNICE CEPEJ V ESTONSKÉ JURISDIKCI

Janek Pool

předseda Rady exekutorů, Komora exekutorů a insolvenčních
správců, Estonsko

Téma vedlejší činnosti exekutorů je velmi aktuální, a to zejména v zemích, kde exekutoři a vymáhající subjekty pracují svým jménem a na svou vlastní odpovědnost. Tzv. sekundární činnosti jsou dobrou příležitostí k maximálně efektivnímu využití odborných zdrojů exekutorů.

V souladu s článkem 34 směrnice CEPEJ (komise Rady Evropy pro hodnocení efektivnosti soudnictví) o exekucích článek 21 „Sekundární činnosti“ světového exekučního Kodexu (Global Code of Enforcement) stanoví: „Odborný status musí exekutorům a vymáhajícím subjektům umožňovat provádění sekundárních činností, jež jsou slučitelné s jejich postavením. Zejména musí mít tyto osoby možnost získat oprávnění jednat ve věci smírného vymáhání pohledávek.“

S potěšením mohu říci, že estonské právní předpisy se uvedeným zásadám přibližují. Proces vývoje není tak rychlý, jak bychom si přáli, přesto lze zaznamenat určitý významný pokrok.

Estonský exekutor od roku 2001 působí jako soukromá osoba, která vykonává volnou profesi a zastává funkci ve veřejnoprávním systému svým vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Profesionální činnosti exekutora zahrnují odborné úkony a odborné služby. Exekutor je při výkonu profesionálních činností nestranný a vystupuje důvěryhodně vůči všem osobám, v jejichž prospěch nebo v souvislosti s nimiž jedná.

Podle právních předpisů exekutor nezastává jinou placenou funkci vedle úřadu exekutora, ani nevykonává jinou placenou práci vyjma výuky, výzkumu a tvůrčí činnosti a úkonů správce konkursní podstaty. Exekutor nevykonává podnikatelskou ani jinou podobnou činnost.

Je stanoven seznam přípustných profesních úkonů exekutora, které nesouvisejí s exekučním řízením. Jedná se o tyto úkony:

- 1) úkony při doručování dokumentů v rámci soudního řízení;
- 2) sestavování soupisu majetku a správa dědictví na základě zákona o dědickém řízení;
- 3) v případech a v rámci řízení předepsaného zákonem provedení aukce (dále jen úřední aukce) na žádost soudu nebo správního orgánu mimo exekuční řízení.

Tyto profesní úkony podléhají poplatku podle zákonem stanovených tarifů.

Na žádost osoby může exekutor poskytovat následující profesní služby, které se netýkají exekučního procesu:

- 1) provedení aukce movitého a nemovitého majetku (dále jen *soukromá aukce*);
- 2) doručování dokumentů;
- 3) poskytování právního poradenství a příprava právních dokumentů, vyhovuje-li vzdělání exekutora příslušným podmínkám.

Na rozdíl od prvků exekučního řízení nebo profesních úkonů je exekutor oprávněn odmítnout poskytnutí profesní služby. Avšak v případě, že exekutor souhlasil s poskytováním profesní služby, nemůže toto poskytnutí bez řádného důvodu odmítnout. Podmínky poskytování profesních služeb a postup odměňování budou písemně sjednány s osobou, která

o službu žádá. Dohodnuté podmínky a odměna musí být v souladu s řádnou profesní praxí.

Zákon stanoví, že při poskytování profesních služeb exekutor nesmí vykonávat práva, jež byla svěřena exekutorům pro účely provádění profesních úkonů ze zákona nebo úkonů vyplývajících z funkce exekutora.

Exekutor může působit i jako insolvenční správce. Chce-li někdo začít pracovat jako exekutor nebo asistent exekutora, musí složit zkoušku. Profesní zkouška je v Estonsku organizována tak, aby obsáhla řešení případů týkajících se exekučních i konkursních řízení. Exekutor, který dosáhl nejméně titulu Mgr. (MA) v oboru práva, nemusí skládat zkoušku, aby mohl začít plnit povinnosti insolvenčního správce.

Zákon také neupřesňuje předpis týkající se výuky, která je povolenou činností exekutorů. V praxi několik školicích společností najímá exekutory jako lektory pro otevřené kurzy, někteří exekutoři také aktivně vyučují studenty na vysokých školách.

V současné době probíhá parlamentní diskuse o návrhu novely zákona, která exekutorům umožňuje praxi v oblasti smírného vymáhání pohledávek a vedení a vykazování důkazních materiálů. Diskutovaný problém je spojen s nestranností exekutorů při výkonu profesních činností a s vymezením hranice mezi koncem profesní služby a začátkem exekučního řízení.

Doufáme, že tyto otázky budou detailně vyřešeny a náš parlament nakonec návrh přijme.

THE “FIGHT FOR TARIFF” IN LITHUANIA

Start environment 13 years ago

In Lithuania bailiff institutional reform has been started 13 years ago. Since the 1st of January, 2003 their functions have been taken over by 123 private bailiffs.

It soon became clear that we were caught in the tarp of political haste, as the bailiff reform had been implemented without preparation of the society and the politicians. The borrowers felt it like a catastrophe. The legal act determining the fees of the activities of the bailiffs had been approved on the last day of the year and came into force on the New Year's morning. The society expressed natural resistance to forced innovations. While many politicians started to indulge for the army of “poor” borrowers and criticize the bailiffs in public. They forgot that it was them who had approved the laws on the activities of the bailiffs. It took ten years for our theoretical status to become reality and we gain resistance to political manipulations.

Situation after reform: First mistakes

Already during the first couple of years after the reform the debts we recover has increased twice and even for 3.5 times by the year 2005. However, we have not received gratitude neither from politicians nor from the society. On the contrary, the pressure increased. Half a million of debtors in a small state with 3 million inhabitants accounted a significant part of the electorate. Politicians were focused on the electoral votes but not on the principles of the rule of law. We have become hostages of political interests. At that time the creditors were forgotten, as they have not been as noisy as the debtors were.

Mistake 1: at the beginning we were relied on the legal regulation too much and we saw guarantees of the bailiffs' activities in the legal acts. We were soon convinced that these acts may be amended soon, if the politicians wish so. The act which regulates fees has been changed for 5 times within the period of 3 years (2003-2005). Two of these amendments decreased the fees of the activities of the bailiffs while the other fees and prices had been growing.

Mistake 2: addressing the immediate problems, we did not have time enough to inform all the members of the association. Some bailiffs began to distrust government authorities.

Dovilė Satkauskienė

Director, Chamber of Judicial Officers of Lithuania

3. year 2005: the first criticism and the first lesson learned

It was a challenging year but it has inured us.

In May, the National Audit Office published in its report that there were too many pending cases in the private bailiff offices and that the judicial enforcement costs (fees) are economically unfounded.

In August, two more investigations were published: according to the public opinion only 6 per cent of people trust in bailiffs and it was the legal profession with the lowest percentage of trust, so it was published that the act on the bailiff fees was contrary to the Constitution of the Republic of Lithuania and that the income of the bailiffs was too high.

In October, the Minister of Justice showed his initiative: the fees for the recovery of small debts were reduced (up to 58 EUR) and the recovery process was slowed down.

The lesson learned: it is necessary to strengthen our positions with scientifically based arguments.

We base our arguments on the most important legal regulation issues on scientific findings. They are prepared by recognized scientists in the field of law. In 2005, in cooperation with international consulting company "Ernst & Young Baltic" we launched the analysis on scientific justification of the fees of the bailiffs' activities. Later, its conclusions became a barrier for political-based reduction of rates and the basis for the principles of definition of the fees in legal acts. At the beginning of 2008, we provided the Ministry of Justice with the economic analysis results of the fees of the bailiff's activities. In this way we managed to stop the indiscriminate reduction of tariffs. With the help of the same consultants, we began to form the pricing methodology.

The second lesson: it is necessary to prepare for political changes

Today, we have experience of work with three cadences of Parliament and five Governments. The periods have been very different and sometimes we have not been properly prepared.

In 2004, we were angry because of the program elements of the Labour Party which had majority in Seimas according to which "it is necessary to constantly monitor the activities of the bailiffs", "optimize the number of the bailiffs" and ensure that "the fees would be constant with the solvency of the population". The Minister of Justice has diligently performed the program, as the fees of the bailiffs activities have been reduced twice.

The period of 2006-2008 was like an ice age. The office of the Minister of Justice was occupied by former Soviet functionary who represented the party which is forgotten nowadays. The society has been tuned against the bailiffs. The notifications of the Ministry about the activities of the bailiffs were

mostly negative. In the period of two years 36 disciplinary sanctions against the bailiffs were raised nosily. In 2007, almost one fifth of the bailiffs who failed to gain a university degree were exempt from their duties unconditionally (objective reasons were ignored). Powers of two bailiffs were suspended immediately after the Prosecutor's Office started their investigations according to the applications of the debtors (the investigations were later terminated).

On many issues we were in open confrontation, as we were publishing public responses and explained our positions for the media. We began to cooperate with radio, television, print publications and web portals actively. But it was not enough.

We needed scientific and legal measures. Scientific conclusions helped us to stop the vicious bailiff prosecution practice. For some time procedural errors of the bailiffs were treated as crimes, instead of the civil practice. Professorship was of opinion that professional liability of the bailiffs should be separated from the criminal one. Politicians came down and supported this idea.

We have resolved to sue the Ministry of Justice. We applied to the court for 25 decisions of the Ministry of Justice. Not all court decisions were favourable to us, but sometimes application to the court solely was enough for the official dialogue with the Ministry. The Chamber of Bailiffs withdrew applications to the court on the bailiffs' public competitions and the procedure of distribution of the executive documents as soon as the Ministry started to search for compromise and mutual understanding.

We have concentrated our forces with other associations of legal professions, i. e. lawyers and notaries. We have initiated the amendments of the Administrative Proceedings Act which from the year 2010 entitle the Chamber of Bailiffs and other professional associations to appeal the orders of ministers and other normative administrative acts, if they are contrary to the interests of self-government. We have taken advantage of this right repeatedly.

The lesson learned: we do not need to wait for political changes but to prepare for them. We understood that the programs of the parties are written by people. We started to make contacts with the representatives of various parties and to seek for solutions to improve the legal system. Since then, the party programs dropped populist proposals for tighter regulations of bailiffs or reduction of their fees. The program of the Government included the obligation to treat all creditors and debtors equally. Steps were taken to implement the concept of an active debtor and to encourage the debtors to cooperate with the bailiffs.

For the current Government of Social Democrats we offered a cheaper alternative of the debt recovery instead of the previous intentions of the Government to nationalize these functions. Forced recovery of debts has not been transferred to the State Tax Inspectorate. We kept the volume of the bailiffs' activities and the integrity of the forced recovery system.

How we managed to correct the number of bailiffs and the regulation of the fees

Increase of the number of bailiffs and reduction of their fees has been the “hobby” of many politicians for long. If the increase of the number of bailiffs would have maintained the momentum of the period of 2006-2008, then today there would be even 175 bailiffs in Lithuania. And the debts would be recovered at the expense of the bailiffs. But we managed to change these events. This year the determined number of the bailiffs has been decreased from 137 to 121 during the lifetime of the private bailiffs.

The barrier for the populist proposals has become the consistent requirement to establish the criteria of determination of the number of bailiffs. In April, it was approved by the Minister. Seimas was provided with the project of the amendments of the Bailiffs laws with the provision according to which the number of bailiffs should be determined according to the procedure above. According to the fundamental rule, in determination of the number of bailiffs the population and the changes of the bailiffs’ revenue and expenditure should be taken into account.

By analogy, we defended the fees of the bailiffs’ activities from the political manipulations. With the help of experts we described actual bailiffs operating costs. Since April, 2011, the law of bailiffs provides that operating costs are based on economic calculations and must ensure a reasonable return on investment. It is very important that we managed to implement the provision that the change of the bailiffs’ fees must be harmonized with Lithuanian Chamber of Bailiffs.

Third rule: it is necessary to feel the pulse of society and adapt to the needs of society

The status of bailiffs is extraordinary in society and legal system. We carry out unpopular enforcement functions. So we cannot feel safe if we protect ourselves from the society with legal measures. We must feel the pulse of society and adapt to its needs.

Evictions. The number of accusations about the callousness of the bailiffs has decreased after the start to talk publicly about the need to take care for the accommodation of the evicted individuals.

Non-transparent auction processes. We informed law enforcement offices about the regular participants in auctions and their agreements on the reduction of the price of accommodation. We have initiated the transfer of auctions to internet. Since 2013, all the auction procedures have become electronic and non-transparent agreements no longer appear.

Children-related processes. We have initiated amendments of the legal acts according to which children transfer procedures would be regulated in detail. We have highligh-

ted the need of psychologist in these procedures. According to our initiative Seimas started discussion about the psychologist’s role in enforcement cases. It resulted in project of Law on Activities of the Psychologist.

In society, legal functions of bailiffs have social value. Therefore, we have to assume part of the social functions and have joint and several responsibilities. And it helps us to find allies and survive.

Motto of strong corporation

The times when politicians approved the bailiffs’ governing legislation “behind the closed doors” are past now. If these times lasted to the present day, the association of the bailiffs could have disappeared completely.

The situation returned to normal since April, 2012 when we reached that the Bailiffs’ Act would include the obligation of the Ministry of Justice to settle the issues of the regulation of the payment for the bailiffs’ activities with Lithuanian Chamber of Bailiffs. Currently, new projects are being harmonized, as they are published in public information system.

Nowadays, the bailiffs are invited to participate in all discussions and working groups and committees of Seimas if the amendments of the legal acts related to the changes of the bailiffs activities are being prepared.

In the processes of the legislative processes we safeguarded our positions in cooperation with the most prominent law scientists and participation in the activities of solid business organization. Since the beginning of 2008, Lithuanian Bailiffs Association is a member of Lithuanian Business Confederation (ICC Lithuania). The heads of organization which belongs to International Industrial Chamber speaks on our behalf.

Chamber of Bailiffs has become a strong self-government. We resisted against the trials of the Ministry of Justice to incorporate the representatives of the Ministry to the composition of the Bailiffs’ Court of Honour. Since April, 2009, the power of decisions of the Bailiffs Court of Honour has been enhanced. The Court of Honour itself applies disciplinary penalties for the bailiffs instead of offering them apply by the Minister, as it was in the past.

Compared with the first year of operation, today we have much healthier microclimate inside the association. Joint events, training of bailiffs and holidays help to promote that. However, work is the best remedy, so we maximally try to include all the bailiffs to the activities of the organization.

Final conclusion

We became a strong corporation only after we became aware that we are relevant to the legal system.

„BOJ O TARIF“ V LITVĚ

Dovilė Satkauskienė

prezidentka

Komory soudních exekutorů Litevské republiky

Výchozí situace před 13 lety

Institucionální reforma činnosti soudních exekutorů byla v Litvě zahájena před 13 lety. Od 1. ledna 2003 převzalo jejich funkci 123 soukromých exekutorů.

Brzy se ukázalo, že jsme se nechali lapit do pasti politické úspěchanosti, protože reforma činnosti exekutorů byla spuštěna, aniž na ni byli občané a politici připraveni. Dlužníci to pocítovali jako katastrofu. Legislativní akt stanovující odměny za výkon činností exekutorů byl schválen v poslední den roku a vstoupil v platnost prvního dne nového roku. Společnost vyjadřovala vůči vnuceným inovacím přirozeně odpor. Mezitím se mnozí politici začali zastávat armády „nebohých“ dlužníků a začali exekutory veřejně kritizovat. Zapomněli si uvědomit, že právě oni sami schválili zákony o činnostech soudních exekutorů. Trvalo dalších deset let, než se teoretický stav naší profese stal skutečností a my jsme si vypěstovali odolnost vůči politickým manipulacím.

Situace po provedení reformy: první chyby

Již během prvních několika let po reformě narostl objem dluhů, které jsme vymáhali, na dvojnásobek a do roku 2005 dokonce na 3,5násobek. Vděku jsme se však nedočkali ani od politiků, ani od společnosti. Tlak na nás se naopak stupňoval. Půl milionu dlužníků v malém státě se třemi miliony obyvatel představovalo významnou část voličské základny. Politici se soustředili na hlasy voličů, nikoli však na zásady právního státu. Stala se z nás rukojmí politických zájmů. V tom okamžiku byli věřitelé zapomenuti, neboť se neozývali tak hlasitě jako dlužníci.¹

První chyba: Na začátku jsme se příliš spoléhali na právní úpravu a záruky za výkon činností soudních exekutorů jsme spatřovali v právních aktech. Brzy jsme nabyli přesvědčení, že tyto právní předpisy lze zakrátko novelizovat, budou-li politici chtít. Zákon upravující poplatky byl během období tří let (2003–2005) novelizován celkem pětkrát. Dvě z těchto novelizací poplatky za výkon činností soudních exekutorů snížily, zatímco ostatní poplatky a ceny nadále rostly.

Druhá chyba: Kvůli řešení naléhavých problémů jsme neměli dost času informovat všechny členy asociace. Někteří exekutoři přestali vládním orgánům důvěřovat.

¹ Pozn. překl.: Ve zdrojovém textu se zde patrně omylem objevuje dvakrát slovo „creditors“ (At that time the creditors were forgotten, as they have not been as noisy as the creditors were.) Překlad vychází z předpokládaného záměru sdělení.

Rok třetí (2005): první kritika a první ponaučení

Byl to náročný rok, ale zvládli jsme ho.

V květnu Národní kontrolní úřad ve své veřejné zprávě uvedl, že v kancelářích soukromých exekutorů se hromadí příliš mnoho nevyřízených případů a že náklady (poplatky) soudního vykonávacího řízení jsou ekonomicky neopodstatněné.

V srpnu téhož roku byly publikovány výsledky dvou dalších šetření: podle výsledků průzkumu veřejného mínění mělo důvěru v exekutory pouze šest procent. Povolání exekutora vyšlo z průzkumu jako právní profese, které důvěřuje nejméně lidí, a tak se stalo, že bylo zveřejněno tvrzení, že zákon o exekutorských poplatcích je v rozporu s Ústavou Litevské republiky a že příjmy exekutorů jsou nepřiměřeně vysoké.

V říjnu pak ministr spravedlnosti projevil svou iniciativu: poplatky za vymáhání drobných pohledávek byly sníženy (až na 58 EUR) a postup vymáhání se zpomalil.

Ponaučení: Je třeba posilovat naše pozice vědecky podloženými argumenty.

Své argumenty ohledně nejdůležitějších otázek týkajících se právní úpravy opíráme o vědecké poznatky. Vypracovali je uznávaní odborníci v oblasti práva. V roce 2005 jsme ve spolupráci s mezinárodní poradenskou společností „Ernst & Young Baltic“ zahájili analýzu dat k vědeckému zdůvodnění poplatků za výkon činností exekutorů. Později se její závěry staly překážkou pro politicky motivované snížení poplatků a základem pro zásady definice poplatků v právních aktech. Na začátku roku 2008 jsme poskytli ministerstvu spravedlnosti výsledky ekonomické analýzy poplatků za výkon činností exekutorů. Tímto krokem se nám podařilo zastavit nevybíravé snižování tarifů. S pomocí stejných poradců jsme začali formulovat metodiku tvorby cen.

Druhé ponaučení: je nutné připravit se na politické změny

V současné době máme zkušenosti práce se třemi obsazeními parlamentu a pěti vládami. Jednotlivá období se od sebe vzájemně velmi odlišovala a někdy jsme na ně nebyli řádně připraveni.

V roce 2004 nás rozněvaly prvky programu sociálnědemokratické strany, která získala většinu v litevském parlamentu (Seimas), podle něhož „je třeba neustále monitorovat činnost exekutorů“, „optimalizovat počet exekutorů“ a zajistit, aby „poplatky trvale odpovídaly platební schopnosti obyvatelstva“. Ministr spravedlnosti tento program příčinně uváděl do praxe a poplatky za výkon činností exekutorů byly dvakrát sníženy.

Období 2006-2008 připomínalo dobu ledovou. Úřad ministra spravedlnosti obsadil bývalý sovětský funkcionář jako představitel strany, která je dnes už zapomenuta. Společnost

byla naladěna proti exekutorům. Sdělení ministerstva o činnostech exekutorů byla převážně negativní. Během dvou let bylo vůči exekutorům všetečně vedeno 36 disciplinárních řízení. V roce 2007 byla téměř pětina exekutorů, kteří nezískali vysokoškolské vzdělání, nepodmíněně zbavena způsobilosti k výkonu svých povinností (objektivní důvody byly ignorovány). Pravomoci dvou exekutorů byly pozastaveny bezprostředně poté, co státní zastupitelství zahájilo jejich vyšetřování z podnětu dlužníků (vyšetřování bylo později zastaveno).

V mnoha otázkách jsme se ocitli v otevřené konfrontaci, kdy jsme veřejně sdělovali své reakce a vysvětlovali svá stanoviska médiím. Začali jsme aktivně spolupracovat s rozhlasem, televizí, tištěnými periodiky a internetovými portály. To však nestačilo.

Potřebovali jsme vědecky a právně podložená opatření.

Vědecké závěry nám pomohly zastavit hon na exekutory. Po určitou dobu byly procesní chyby exekutorů považovány za trestné činy namísto občanskoprávní praxe. Akademická obec zastávala názor, že profesní odpovědnost exekutorů by měla být oddělena od odpovědnosti trestní. Politici se přidali a myšlenku podpořili.

Rozhodli jsme postupovat proti ministerstvu spravedlnosti soudní cestou. Podali jsme k soudu stížnost na 25 rozhodnutí ministerstva spravedlnosti. Ne všechna soudní rozhodnutí byla pro nás příznivá, v některých případech však už samotné podání k soudu stačilo k zahájení oficiálního dialogu s ministerstvem. Jakmile ministerstvo začalo hledat kompromis a vzájemné porozumění, Komora exekutorů svá podání k soudu ohledně veřejných soutěží exekutorů a postupu doručování exekučních dokumentů ihned stáhla.

Soustředili jsme své síly spojením s ostatními asociacemi právnických profesí, tj. se profesními sdruženími advokátů a notářů. Iniciovali jsme novelizaci zákona o správním řízení, která od roku 2010 opravňuje Komoru exekutorů a další profesní sdružení podávat rozklad proti ministerským nařízením a dalším normativním správním předpisům, jsou-li v rozporu se zájmy samosprávy. Tohoto práva jsme využili opakovaně.

Ponaučení: Na politické změny není třeba čekat, je třeba se na ně připravit. Pochopili jsme, že programy politických stran tvoří lidé. Začali jsme se navazovat kontakty s představiteli různých politických stran a hledat cesty ke zlepšení právního systému. Od té doby se z programů stran vytratily populistické návrhy na přísnější regulaci činnosti exekutorů nebo snížení jejich odměn. Součástí vládního programu byla povinnost rovného zacházení se všemi věřiteli a dlužníky. Byly podniknuty kroky k zavedení pojmu aktivního dlužníka a k povzbuzení dlužníků ke spolupráci s exekutory.

Nynější vládě sociálních demokratů jsme nabídli levnější alternativu vymáhání pohledávek namísto dřívějších záměrů vlády, podle nichž měly být tyto funkce zajištěny státem. Nucené vymáhání pohledávek nebylo převedeno na státní daňový inspektorát. Udrželi jsme objem činností vykonávaných exekutory a zachovali ucelený systém nuceného vymáhání pohledávek.

Jak se nám podařilo upravit počet exekutorů a regulaci poplatků

Zvýšení počtu exekutorů a snížení jejich poplatků bylo dlouhou dobu oblíbeným tématem mnoha politiků. Pokud by zvyšování počtu exekutorů bývalo postupovalo stejným tempem jako v období 2006-2008, pak by jich dnes v Litvě bylo už 175. A dluhy by se vymáhaly na úkor exekutorů. Vývoj událostí se nám však podařilo zvrátit. Letos byl stanovený počet exekutorů snížen ze 137 na 121 během celého období výkonu funkce soukromých exekutorů.²

Překážkou populistických návrhů se stal konzistentně uplatňovaný požadavek vytvořit kritéria pro stanovení počtu exekutorů. V dubnu jej ministr schválil. Litevskému parlamentu byl předložen projekt novelizací zákonů upravujících činnost exekutorů s ustanovením, kterým by měl být určen počet exekutorů podle výše uvedeného postupu. Podle základního pravidla by při určování počtu exekutorů měl být zohledněn počet obyvatel a také změny příjmů a výdajů exekutorů.

Obdobně jsme před politickými manipulacemi bránili poplatky za výkon činností exekutorů. S odbornou pomocí jsme popsali skutečné provozní náklady exekutorů. Od dubna 2011 zákon o exekutorech stanoví, že provozní náklady vycházejí z ekonomických výpočtů a musejí zajišťovat přiměřenou návratnost investic. Je velmi důležité, že se nám podařilo zavést ustanovení, že změna exekutorských poplatků musí být sladěna se stanoviskem litevské Komory exekutorů.

Třetí pravidlo: Je třeba vnímat puls společnosti a přizpůsobovat se potřebám společnosti

Exekutorský stav je ve společnosti a právním systému výjimečný. Vykonáváme totiž nepopulární funkci vymáhání dluhů. Nemůžeme se proto cítit bezpečně, pokud bráníme sami sebe před společností pomocí právních opatření. Musíme vnímat puls společnosti a přizpůsobovat se jejím potřebám.

Vystěhování. Počet obvinění exekutorů z bezcitého přístupu poklesl poté, co začala veřejná debata o potřebě zajistit ubytování pro vystěhované osoby.

Netransparentní dražební postupy. Informovali jsme exekutorské kanceláře o pravidelných účastnících dražeb a jejich dohodách o snížení cen ubytování. Zahájili jsme proces převodu dražeb na internet. Od roku 2013 probíhají všechny dražební postupy elektronicky a netransparentní dohody se již neobjevují.

Postupy týkající se dětí. Iniciovali jsme novely právních předpisů, jež by podrobně upravovaly postupy předávání

dětí. Zdůrazňovali jsme nezbytnost účasti psychologa při těchto postupech. Na základě naší iniciativy litevský Seimas zahájil diskusi o úloze psychologa v případech exekučního vymáhání. Ta vyústila v návrh zákona o výkonu činností psychologa.

Ve společnosti mají zákonné funkce exekutorů sociální hodnotu. Proto se musíme ujmout části sociálních funkcí a nést společně a nerozdílně odpovědnost. A právě to nám pomáhá nacházet spojení a přežít.

V jednotě je síla

Doby, kdy politici schvalovali právní předpisy upravující činnost exekutorů „za zavřenými dveřmi“, jsou dnes minulostí. Pokud tyto časy trvaly až do dnešních dnů, sdružení exekutorů by vlastně mohlo úplně přestat existovat.

Situace se začala vracet k normálu od dubna 2012, kdy jsme dosáhli toho, že zákon o exekutorech bude zahrnovat povinnost ministerstva spravedlnosti dohodnout záležitosti týkající se regulace úhrad za činnosti exekutorů s litevskou Komorou exekutorů. V současné době probíhá sladění nových projektů, které jsou uváděny ve veřejném informačním systému.

V dnešní době jsou exekutoři zváni k účasti na všech diskusích a zasedáních pracovních skupin a výborů parlamentu, pokud se chystají novelizace právních předpisů související se změnami činností exekutorů.

V oblasti legislativních procesů jsme ubránili své pozice ve spolupráci s nejvýznamnějšími osobnostmi právní vědy a díky aktivnímu vystupování dobře fungující obchodní organizace. Od počátku roku 2008 je Asociace litevských exekutorů členem Litevské obchodní konfederace (ICC Litva). Naším jménem tak hovoří představitelé organizace, která patří do Mezinárodní průmyslové komory.

Komora exekutorů se stala silnou samosprávnou organizací. Přečkali jsme pokusy ministerstva spravedlnosti zařadit zástupce ministerstva mezi členy kárného soudu pro exekutory. Od dubna 2009 je rozhodovací pravomoc kárného soudu pro exekutory posílena. Kárný soud pro exekutory ukládá exekutorům kárné postihy sám namísto toho, aby je ukládal ministr, jak tomu bylo v minulosti.

V porovnání s prvním rokem činnosti máme dnes uvnitř naší asociace mnohem zdravější mikroklima. Přispívají k tomu společné akce, školení i volnočasový program pro exekutory. Nejlepším lékem na neduhy je však práce, a proto v největší možné míře usilujeme o to, abychom do činnosti organizace zapojili všechny členy.

Závěrečné shrnutí

Silné sdružení se z nás stalo až poté, co jsme si uvědomili, že jsme pro právní systém relevantním subjektem.

² Pozn. překl.: Ve zdrojovém textu je zde nejasná formulace „during the lifetime of the private bailiffs“. (This year the determined number of the bailiffs has been decreased from 137 to 121 during the lifetime of the private bailiffs.) Není zcela zřejmé, co měl autor na mysli. Překlad vychází z odhadovaného záměru sdělení.

THE FEDERAL BAILIFFS SERVICE – FSSP

Tatána Pavlovna Ignatěva

Deputy Director
of the Federal Bailiffs' Service – Deputy Chief Bailiff
of the Russian Federation

The Federal Bailiff Service – FSSP Russia (Федеральная служба судебных приставов - ФССП России) is the enforcement authority of the Russian Federation, subordinate to the Federal Ministry of Justice, whose key powers include executing enforceable titles and ensuring public order in courts of all instances. The service therefore involves two different types of “bailiffs”:

- Bailiff / enforcement officer
- Bailiff / armed guard

A bailiff/enforcement officer enforces decisions rendered in civil proceedings, judgments in criminal proceedings (fines or other means of criminal sanctions), rulings of courts and public authorities in administrative matters (fines, community service, administrative deportation, prohibition to exercise professional activities) and tax authority decisions of financial administration authorities in matters regarding tax administration and other claims of the State.

When enforcing an administrative decision, a bailiff will start enforcement procedures to prevent the obligated person from exercising a prohibited activity. For example, enforcement measures in the scope of a temporary suspension of business activities (business entities or branches, organisational units, production plants thereof) include, inter alia, the closure of production facilities, buildings, structures or other premises, which involves securing and sealing rooms, warehouses and other premises used for the storage of means of production (materials, cash, etc.).

Bailiffs also enforce administrative detention measures, which include forced and controlled relocations of foreigners within the Russian Federation, measures targeted at travel documents, escorts to the border area of the Russian Federation and the handing over of such persons to the competent border and immigration authorities.

Another activity of the bailiffs relates to the execution of a community service order imposed on an individual in admi-

nistrative proceedings, which rests in the personal and non-fiduciary performance of specified work tasks during the individual's leisure time, i.e., outside periods of employment, service or study. The bailiff administers the mandatory posting of the obligated individual to the relevant facility, controls the exercise of the imposed work, including the number of hours worked, and monitors the individual's behaviour upon serving the sentence (respecting work discipline, etc.). When performing these tasks, the bailiff does not stand "behind the back" of the obligated person, but rather checks up by working with an accountable person at the facility where the individual has been assigned to serve his or her sentence.

As already mentioned, in addition to imposing enforcement orders, bailiffs also maintain public order and security at courts of all instances. This task involves ensuring the safety of judges, lay judges and other participants in court proceedings, protecting buildings and other court premises, escorting persons who, although having been summoned, refuse to appear before the court, and ensuring the safety of bailiffs/enforcement officers in the course of execution proceedings. Bailiffs/armed guards are thus authorised, for example, to check identity documents, perform personal body searches and, if necessary, to use coercive means and weapons (subject to all the strict requirements stipulated by federal law).

A special aspect of the bailiff service in the Russian Federation is that bailiffs are authorised to act as a pre-trial law enforcement authority if there is suspicion that the following seven offenses have been committed:

- Neglect of the duty to support and maintain
- Wilful evasion of credit repayments
- Obstruction of activity by public servants
- Obstruction of preparatory investigative proceedings
- Contempt of court, disclosure of protected information
- Illegal acts against registered or seized assets,
- Obstruction of enforcement of a judgment, official decision or other act by a court or public authority.

All of these offences are directly related to the task of maintaining public order in the courts. The offences are investigated by officers specially trained and competent in the particular area of expertise.

Understandably, a bailiff's activities also include searching for debtors' assets or tracking down children in enforcement proceedings. In addition to enforcement proceedings, though with the authorisation of the court, bailiffs may also search for children or for persons involved in judicial proceedings. In such cases the court bailiff is entitled to check identity documents, identify persons, question people, conduct interrogations, examine documents, conduct an inspection of assets, and inspect premises, rooms and vehicles.

The Federal Bailiff Service is the authority responsible for the implementation of the Russian Federation's international commitments in the area of searching for persons.

In particular, this refers to the obligations arising from the Hague Convention on the Civil Aspects of International Child Abduction of 1980. The bailiff thus searches for children illegally transferred to the Russian Federation or children unlawfully held there. Such investigations are mainly carried out on the basis of cooperation with citizens and with the Ministry of Education and Science of the Russian Federation.

Under the Convention of Member Countries of the Commonwealth of Independent States on the International Search for Persons, 2010, bailiffs perform an entire set of investigative activities in order to determine the place of residence of persons evading the execution of judgments rendered in civil proceedings or persons avoiding the payment of fines imposed as a sanction in criminal proceedings.

FEDERÁLNÍ SLUŽBA SOUDNÍCH EXEKUTORŮ FSSP

Tatána Pavlovna Ignatěva

zástupkyně ředitele

Federální služby soudních exekutorů Ruské federace

Federální služba soudních exekutorů FSSP (angl. Federal Bailiffs Service – FSSP Russia, rus. Федеральная служба судебных приставов – ФССП России) je výkonný orgán exekuční služby Ruské federace podřízený federálnímu ministerstvu spravedlnosti, mezi jehož hlavní kompetence patří zejména nucený výkon exekučních titulů a zabezpečování pořádku na soudech všech stupňů. Při výkonu služby lze proto odlišit dva druhy „soudních exekutorů“:

- soudní exekutor – vykonavatel,
- soudní exekutor – ozbrojená stráž.

Soudní exekutor – vykonavatel zajišťuje výkon rozhodnutí vydaných v civilním řízení, rozhodnutí v trestním řízení (pokuty či jiné prostředky trestněprávního postihu), rozhodnutí soudu a orgánů veřejné správy ve věcech administrativních (pokuty, tresty obecně prospěšných prací, správní vyhoštění, zákaz výkonu činnosti) a rozhodnutí orgánů finanční správy ve věcech správy daně a jiných pohledávek státu.

Při výkonu správního rozhodnutí o zákazu činnosti zahájí soudní exekutor sám vykonávací řízení, jehož cílem je faktické znemožnění výkonu zakázané činnosti povinné osobě. Např. mezi exekuční prostředky při dočasném pozastavení výkonu podnikatelské činnosti (podnikatelské subjekty či jejich pobočky, organizační složky, výrobní závody) patří mimo jiné uzávěra výrobních zařízení, budov, staveb či jiných objektů, vč. zajištění a zaplombování místností, skladů a jiných prostor sloužících ke skladování výrobních prostředků (materiály, peněžní prostředky atp.).

Soudní exekutoři také zajišťují výkon správního zajištění, který zahrnuje nucené a kontrolované přemístění cizinců uvnitř Ruské federace, opatření cestovních dokladů a doprovod do hraničního prostoru Ruské federace a předání takových osob příslušným pohraničním orgánům a orgánům migrační kontroly.

Další činností soudních exekutorů, na kterou se podíváme blíže, je výkon trestu obecně prospěšných prací uložený

fyzické osobě ve správním řízení, který spočívá v osobním a bezplatném výkonu určené práce ve volném čase, tzn. mimo dobu výkonu zaměstnání, služby či studia. Soudní exekutor administruje vysílání povinného do příslušného závodu, kontroluje výkon určené práce, vč. počtu odpracovaných hodin, a jeho chování při výkonu trestu (dodržování pracovní disciplíny aj.). Soudní exekutor přitom nestojí „za zády“ povinného, ale kontrola se provádí cestou součinnosti se zodpovědnou osobou ze závodu, do něhož byl povinný umístěn výkonu trestu.

Jak již bylo uvedeno, soudní exekutoři zajišťují kromě nuceného výkonu exekučních titulů také veřejný pořádek a bezpečnost na soudech všech stupňů. Jde o zajištění bezpečnosti soudců, přisědících a dalších účastníků soudních jednání, ochranu budov a jiných prostor soudu, předvádění osob, které se odmítají navzdory předvolání dostavit k soudu a také zajištění bezpečnosti soudních exekutorů – vykonavatelů při provádění exekuce. Soudní exekutoři – ozbrojená stráž jsou tak oprávněni např. kontrolovat doklady totožnosti, provádět osobní prohlídky občanů, v případě potřeby (jsou-li splněny všechny přísné předpoklady stanovené federálními zákony) užívat donucovacích prostředků a zbraní.

Zvláštní výkonu exekuční služby v Ruské federaci je oprávnění pro soudní exekutory vystupovat jako orgán činný v přípravném trestním řízení, jedná-li se o podezření ze spáchání sedmi taxativně vyjmenovaných skutkových podstat trestného činu:

- neplnění vyživovací povinnosti,
- zlovolné vyhýbaní se placení úvěru,
- maření činnosti úředních osob,
- maření přípravného vyšetřovacího řízení,
- pohrdání soudem, prozrazení chráněných informací,
- protizákonné činy ve vztahu k sepsanému či zajištěnému majetku,
- maření výkonu rozsudku, úředního rozhodnutí nebo jiného aktu soudu či orgánu veřejné správy.

Všechny tyto trestné činy jsou bezprostředně spojeny s úkolem zabezpečení veřejného pořádku na soudech. Vyšetřování trestných činů provádí úřední osoby, které jsou pro danou oblast speciálně vyškoleny a mají odpovídající odborné kompetence.

Náplní činnosti soudního exekutora je pochopitelně také pátrání po majetku povinného či pátrání po dětech v rámci exekučního řízení. Mimo samotné exekuční řízení, byť z pověření soudu, pak může probíhat pátrání po osobách zúčastněných na soudním řízení či dětech. Soudní exekutor je v tomto případě oprávněn kontrolovat doklady totožnosti občana ztotožnit osobu, dotazovat se občanů, provádět výslechy, zkoumat dokumenty, provádět prohlídku majetku, prohlížet prostory, místnosti a dopravní prostředky.

Federální služba soudních exekutorů je odpovědným orgánem za naplňování mezinárodních závazků Ruské federace v oblasti pátrání po některých osobách.

Zejména jde o závazky plynoucí u Haagské úmluvy o občanskoprávních aspektech mezinárodních únosů dětí z roku 1980. Soudní exekutor tedy pátrá po dětech protiprávně převezzených do Ruské federace či dětech zde protiprávně držených. Takové pátrání se provádí zejména na základě součinnosti s občany a ministerstvem školství a vědy Ruské federace.

Na základě Úmluvy členských zemí Společenství nezávislých států o mezinárodním pátrání po osobách z roku 2010 provádí soudní exekutoři celý komplex pátracích opatření za účelem zjištění zejména místa pobytu osoby vyhýbající se výkonu soudního rozhodnutí vydaného v civilním řízení, či osoby vyhýbající se placení pokuty uložené jako trest v trestním řízení.

20TH ANNIVERSARY OF THE SLOVAK CHAMBER OF JUDICIAL OFFICERS

JUDr. Ing. Miroslav Paller

President of the Slovak Chamber of Judicial Officers

This year we celebrated the 20th anniversary of the Slovak Chamber of Judicial Officers. In April, my fellow Slovak colleagues' minds were swirling with a range of various feelings: from scepticism and the feeling that there actually was nothing to celebrate, to a feeling of pride that we have been able to defend the existence of our profession for twenty years, we have been able to establish its clear place in the judicial system and make a substantial contribution to the enforcement of rights and the rule of law.

I will avoid the cliché about mothers who finally got their maintenance money thanks to your professionalism and effort. But providing elementary justice is one of the essential, positive and, one could say, tangible aspects of our common work. These are the moments when we realise that our work has a meaning that is deeper than just ticking off a completed enforcement order.

I personally have performed the job of a judicial officer for 16 years and I am one of the old hands of this profession in Slovakia. I, too, have experienced the initial euphoria of the first generation of judicial officers who felt a that major breakthrough in the method of law enforcement had happened. And I have also experienced times of struggle with politicians, when judicial officers had to fight to simply survive. I also recall the times when more and more tasks were being imposed on judicial officers by the government, and I recall how my colleagues, employees and I tried to get to grips with these tasks.

Today, however, I feel renewed hope as forward-moving forces in the Slovak legal community and leadership of the Ministry of Justice are on the rise and undertaking the necessary and long-postponed changes – changes that may transform the work of judicial officers in Slovakia and give it new form and content, changes that are in all respects paradigmatic, not parametric. This is one of the reasons I have come here today to say a few words about one of the most important things in human life – hope.

Although the history of Slovak and Czech judicial officers is intertwined, the two countries have long lived their own lives. The Czech and Slovak legal systems first directly touched each other in the first Czechoslovak Republic. Even after the Czechoslovak Republic was established, however, legal dualism continued because the Czech lands adopted the Austrian legal order, while Slovakia and Ruthenia followed the Hungarian system of law. The two legal systems were starting to become unified through a new Code of Enforcement when the process was disrupted by the 1938 Munich Agreement and subsequent outbreak of World War II. In the post-war period, we were again faced with two different legal systems inherited from the past. As a result, the Code of Enforcement was not really unified until after the political changes of 1948.

Since the 1993 split of Czechoslovakia into two separate countries, the Czech Republic and the Slovak Republic, each country has been going its own way. And although our two countries may be following different routes when it comes to enforcement, they are both essentially going in the same direction. As a result, the judicial officer in both countries is a public official duly authorised and empowered by the government to enforce court decisions. In terms of funding, it is the responsibility of the judicial officer to run his or her office. This model has its pros and cons. However, there is one characteristic feature that is indisputable: it puts the key powers and responsibility for the operation of the system in the hands of politicians, who are the only ones with legislative and executive powers.

Allow me to make one personal observation as somebody who has been honoured to lead the Slovak Chamber of Judicial Officers for a fourth year and has been closely following the preparation of measures that directly impact upon our professional lives.

In Slovakia, we have reached a stage at which the enforceability of law is no longer a philosophical category for judicial experts to brood about in academic debates. To the contra-

ry, it is a category that has a direct and major impact on the economic life of our country. One of the fundamental objections, especially among business people and foreign investors but also among ordinary citizens, is the in fact poor enforceability of the law. Efforts to strengthen it should, therefore, be in the vital interest of our country's political representatives.

And here we are witnessing something that has developed particularly in recent years and with the perception of the world through mass media shortcuts. Instead of a responsible approach to the sensitive issue of justice, we see politicians scoring cheap political points in their senseless duels with judicial officers. To a large extent this results from tabloid thinking in our media-driven society, which is exposed to the emotional stories of evicted families with the judicial officer always playing the villain. And people look for a hero who protects the victims from the villain.

I do not deny that judicial officers sometimes make errors. It is an extremely mentally challenging job, in which we are encountered with other people's misunderstanding, media indignation, impatience on the part of creditors and aggression on the part of debtors. And just as in any other group of professionals, one will find black sheep in the flock. These people do not perceive their work as a service to society, but as a way to make money quickly and perhaps even illegally. It is the task of our professional chambers to deal as effectively as possible with such individuals, in our own interest.

But instead of letting the self-cleaning mechanisms of the professional organisations work, politicians step in. Biased by media shortcuts, they skate on thin ice and try to make up for their non-existent real political programmes by supporting the media-fuelled witch hunt. Such trends are dangerous, even if they emerge in marginal or directly extremist political parties. They are incomparably more dangerous, however, if they emerge in political parties that have assumed real responsibility for the country and its legal system.

In Slovakia, for example, an expression meaning “a whip to use on judicial officers” has recently become a popular catchphrase that helps politicians to score points. Politicians were falling over themselves to come up with proposals to “rap the judicial officers on the knuckles”, “discipline them” or “tighten up the rules of their existence”, to use their own language. The political witch hunt finally resulted in more and more specific obligations being imposed on judicial officers and their offices. These, however, did not originate in a meaningful professional debate accompanied by detailed knowledge of the issues; instead they arose as arbitrary decisions somewhere at a “green table”, with a severe impact on the daily practice of judicial officers. Simply consider the extension of the mandatory period for archiving files to twenty years, the basic amount immune from seizure raised from 60 to 100 percent of the minimum subsistence level, the impossibility to levy enforcement on accessories of a claim recovered more than three years after the enforcement order came into force, and many other examples.

Fighting with politicians or the media is by definition a game you cannot win. However, we should constantly make effort to communicate, explain, call for a responsible attitude and pursue our long-term priorities. A patient, professional, matter-of-fact and well-articulated defence of the basic system requirements will bear fruit in the long term. I promised a few sentences about hope, so here is one concerning the latest development in Slovakia.

Newly appointed Minister of Justice Lucia Žitňanská has heard our long-term calls for the introduction of the electronic random allocation of cases. For years we have explained, in personal meetings and in the media, the benefits of this system in terms of transparency, cost reduction, equal opportunities and the potential to curb corruption and clientelism. The amendment to the Code of Enforcement, which is about to be submitted to Parliament, introduces among many other substantial changes the electronic allocation of cases based on the regional principle.

Starting from July 1, following years of preparations, we launched a central register of enforcement cases. We have significantly advanced in electronic communication with banks, various registers, local government authorities and other organisations. The introduction of e-Justice should gradually rid us of the infamous envelopes that our politicians often complain about – forgetting that they themselves, or their predecessors, imposed these administrative duties on us.

Despite the fact that the current Slovak government has largely been a government of continuity and despite the fact that the current Minister of Justice has already headed the ministry in the past, there are perhaps glimmers of hope on the horizon for Slovak judicial officers. There is no guarantee that the changes in the pipeline will be delivered as proposed. It may well happen that some of the innovations will be rendered useless by our professional practice. And we have no certainty as to what the ultimate impact of these changes will be on the coherence, collegiality and professional honour of our community of judicial officers. After many long years, however, we are looking to the future with hope. As Dostoyevsky put it, “To live without hope is to cease to live.”

Throughout Europe, the sky is clouding over the work of judicial officers in its forms to date. A glance at the neighbouring countries reveals that the fight for judicial officers’ right to work effectively is often changing into a struggle for sheer existence. Apart from hope, therefore, we must not forget that we have to fight the struggle for survival in these new times for ourselves.

20. VÝROČIE EXISTENCIE SLOVENSKEJ KOMORY EXEKÚTOROV

JUDr. Ing. Miroslav Paller
prezident Slovenskej komory exekútorov

Tohto roku sme si na Slovensku pripomenuli 20. výročie existencie Slovenskej komory exekútorov. Aj v myšliach slovenských kolegov víril v apríli široký diapazón pocitov: od skepsy, že vlastne nie je čo oslavovať, po pocity hrdosti, že sa nám počas dvadsiatic rokov podarilo obhájiť existenciu exekútorského stavu, dať mu nezastupiteľné miesto v justičnom systéme a zásadným spôsobom prispieť k vymožitelnosti práva a právneho štátu.

Nechcem skĺznuť do fráz o mamičkách, ktoré sa vďaka vašej profesionalite a nasadeniu dostali konečne k výživnému. Ale naplnenie základnej spravodlivosti patrí k zásadným a pozitívnym, takpovediac hmatateľným aspektom našej spoločnej práce. To sú momenty, keď vieme, že táto práca má hlbší zmysel ako odškrtnutie uzavretého exekučného prípadu.

Osobne vykonávam funkciu exekútora už 16 rokov a radím sa na Slovensku k matadorom tohto povolania. Aj ja som zažil počiatočnú eufóriu prvej exekútorskej generácie, že sa podaril zásadný prelom v spôsobe vymáhania práva. Zažil som aj časy zápasu s politikmi, keď exekútorský stav musel bojovať o holé prežitie. Pamätám si aj momenty neustáleho nakladania nových a nových povinností na exekútorov zo strany štátu a vyrovnávanie sa mojich kolegov i vlastných zamestnancov s týmito úlohami.

Dnes však opäť cítim novú nádej, keď sa do pohybu dávajú progresívne sily v slovenskej právnej obci i vo vedení ministerstva spravodlivosti a prichádzajú s toľko potrebnými a dlho odkladanými zmenami. Zmenami, ktoré môžu zmeniť pôsobenie exekútorov na Slovensku a dať mu nový obsah i formu. Zmenami, ktoré sú v každom ohľade paradigmatické, nie parametrické. Aj preto som sem dnes prišiel povedať pár slov o jednej z najdôležitejších vecí v ľudskom živote – o nádeji.

Hoci je história slovenských a českých exekútorov prepletená, predsa len si obe krajiny dlho žili vlastnými životmi. České a slovenské právne systémy sa prvýkrát priamo stretli až v prvej Československej republike. Aj po jej vzniku však existoval právny dualizmus, pretože české krajiny prevzali rak-

úsky právny poriadok, kým Slovensko a Podkarpatská Rus uhorský. Zjednocovanie právneho systému v oblasti exekúcií v podobe nového exekučného poriadku v roku 1938 pretrhla Mníchovská dohoda a následne druhá svetová vojna. V povojnových rokoch sme sa opäť potýkali s dvoma rôznymi právnymi dedičstvami, a tak skutočné zjednotenie exekučného právneho poriadku priniesli až zmeny po roku 1948.

Od vzniku samostatnej Českej a Slovenskej republiky v roku 1993 ideme opäť každý svojou cestou. V oblasti exekučného práva možno s rôznymi zákrutami, ale v zásade rovnakým smerom. Výsledkom je v oboch krajinách existencia súdneho exekútora ako verejného činiteľa, štátom oprávnenej a splnomocnenej osoby na vykonávanie súdnych rozhodnutí. V ekonomickej oblasti je zodpovednosť za chod svojho úradu na pleciach exekútora. Tento model má svoje pozitíva i negatíva, jedna jeho vlastnosť je však neodškriepiteľná: dáva zásadné právomoci i zodpovednosť za chod systému do rúk politikov, ktorí ako jediní majú zákonodarnú iniciatívu a výkonnú moc.

Dovoľte mi jeden osobný postreh ako človeka, ktorý má tú česť už štvrtý rok viesť Slovenskú komoru exekútorov a byť tak blízko pri príprave opatrení, ktoré priamo ovplyvňujú náš profesný život.

Na Slovensku sme dospeli do štádia, kedy vymožitelnosť práva nie je filozofickou kategóriou, v ktorej by sa mohli vŕtať justičné veličiny v rámci akademických diskusií. Naopak, je kategóriou, ktorá priamo a výrazne ovplyvňuje hospodársky život krajiny. Jednou zo zásadných výhrad predovšetkým podnikateľov, zahraničných investorov, ale aj bežných občanov, je totiž slabá vymožitelnosť práva. Pracovať na jej posilnení by preto malo byť v životnom záujme politickej reprezentácie krajiny.

A tu sme svedkami niečoho, čo priniesli najmä posledné roky a vnímanie sveta prostredníctvom mediálnej skratky. Namiesto zodpovedného prístupu k citlivej sfére justície vidíme naháňanie lacných politických bodov na nezmyselnom súboji politikov s exekútormi. Do veľkej miery ide o výsledok mediálnej

a bulvarizovanej spoločnosti, kde sa v dojemných príbehoch o vystáňovaných rodinách exekútor automaticky nasadzuje do roly lotra. A hľadá sa hrdina, ktoré obeť tohto lotra ochráni.

Nepopieram, že občas dôjde k chybám na strane súdnych exekútorov. Je to práca mimoriadne psychicky náročná, v ktorej sa stretávame s nepochopením okolia, nevôľou médií, netrpezlivosťou oprávnených a agresivitou povinných. A v každej jednej profesnej skupine sa nájdú aj čierne ovce, ktoré svoju prácu nevnímajú ako službu spoločnosti, ale ako nástroj na rýchle a možno nelegálne obohatenie sa. Toto je úlohou našich komôr, aby sme sa vo vlastnom záujme s takými jednotlivcami čo najefektívnejšie vysporiadali.

Do hry však namiesto samočistiacich mechanizmov stavovských organizácií vstupujú politici. Pod vplyvom mediálnych skratiek sa púšťajú na šikmú plochu a snažia sa absenciu reálneho politického programu nahradiť mediálne vďačným pohonom na exekútorov. Takéto tendencie sú nebezpečné aj u okrajových či priamo extrémistických politických partají. Nepomerne nebezpečnejšie však je, ak s takýmto pseudo-programom prídu strany, ktoré prevzali skutočnú zodpovednosť za krajinu a jej právny systém.

Na Slovensku sa napríklad v minulých rokoch stalo populárnym a body prinášajúcom sloganom slovné spojenie „Bič na exekútorov“. Politici sa predbiehali v návrhoch, ako exekútorom – ich slovami – „klepnúť po prstoch“, „umravniť ich“ či „sprísniť pravidlá ich existencie“. Výsledkom politického pohonu boli vo finále nové a nové konkrétne povinnosti súdnych exekútorov a ich úradov, ktoré sa však nerodili v zmysluplnej odbornej diskusii, sprevádzané podrobnou znalosťou problematiky, ale ako nahodilé rozhodnutia niekde za zeleným stolom, s vážnym dopadom na každodennú exekútorскую prax. Stačí spomenúť napríklad povinnú dobu archivácie spisov na dvadsať rokov, posunutie výšky základnej nepostihnuteľnej sumy zo 60 na 100 percent životného minima, nemožnosť vykonať exekúciu na vymoženie príslušnosti pohľadávky viac ako tri roky od nadobudnutia vykonateľnosti exekučného titulu a množstvo ďalších.

Boj s politikmi či médiami sa z princípu nedá vyhrať. O čo sa však treba neustále pokúšať, je komunikácia, vysvetľovanie, apel na zodpovednosť a sledovanie dlhodobých priorít. Práve trpezlivá, odborná, vecná a dobre vyargumentovaná obhajoba základných systémových požiadaviek sa v dlhodobom horizonte môže vyplatiť. Sľúbil som niekoľko viet o nádeji, nuž tu je tá z posledných slovenských reálií.

Nová ministerka spravodlivosti Lucia Žitňanská vypočula naše dlhodobé volanie po zavedení náhodného elektronického pridelovania exekúcií. Dlhé roky sme na osobných stretnutiach i v médiách objasňovali výhody tohto systému z pohľadu transparentnosti, zlacnenia exekúcií, rovnosti šancí pre exekútorské úrady i obmedzenia možnej korupcie a klientelizmu. Novela exekučného poriadku, ktorá mieri do parlamentu, okrem mnohých zásadných zmien zavádza i elektronické pridelovanie exekúcií na krajo­vom princípe.

Od prvého júla sme po rokoch priprav spustili centrálny register exekúcií. Výrazne sme pokročili v elektronickej komunikácii s bankami, rôznymi registrami, samosprávou i ďalšími organizáciami. Elektronizácia by nás mala postupne zbaviť legendárnych obálok, ktoré nám politici neraz vyčítajú – len zabúdajú, že to boli oni sami, respektíve ich predchodcovia, ktorí nám tieto administratívne povinnosti uložili.

Napriek tomu, že súčasná slovenská vláda je do veľkej miery vládou kontinuity, napriek tomu, že súčasná ministerka spravodlivosti už v minulosti viedla tento rezort, svitá snád slovenským súdnym exekútorom na lepšie časy. Nemáme žiadnu garanciu, že sa pripravované zmeny skutočne presadia v navrhovanej podobe. Nemáme ani istotu, že niektoré novinky napokon nezmieta zo stola samotná prax. Nemáme istotu ani v tom, aký bude napokon dopad týchto zmien na súdržnosť, kolegiálnu a stavovskú česť exekútorskej komunity. Po dlhých rokoch sa však do budúcnosti pozeráme s nádejou. Ako totiž povedal Dostojevskij, „žiť bez nádeje znamená prestať žiť“.

Nad pôsobením súdnych exekútorov v ich doterajších podobách sa zmráka po celej Európe. Stačí sa pozrieť do okolitých krajín, aby sme videli, že boj o právo na efektívne pôsobenie exekútorov sa neraz mení na boj o ich holú existenciu. Popri nádeji preto nesmieme zabúdať na to, že svoj zápas o prežitie v nových časoch si musíme vybojovať sami.

SECONDARY ACTIVITIES

JUDr. Vladimír Plášil, LL.M.

Vice President
National Chamber of Judicial Officers of the Czech Republic

President Francoise, international and local guests, colleagues. On behalf of the heads of the National Chamber of Judicial Officers of the Czech Republic,

I would like to thank you for accepting our invitation and for your active participation in today's conference.

As you have certainly already gathered, the issues involved with ensuring excellence in judicial enforcement and other functions provided by judicial officers and increasing officers' authority as a service to the state and creditors are among the fundamental questions that focus on improving officers' activities. Main priorities also include searching for other non-enforcement activities for judicial officers to undertake and fighting for a truly just tariff for judicial officers.

The presentations and discussions held here show that among those attending the conference are people from countries where by law, enforcement is performed as an exclusively private or mixed, i.e., public-private, activity, as well as countries where enforcement is carried out solely by public servants.

I believe that all forms of the implementation of enforcement come together on a basic notion, which is speed, efficiency and low cost in the execution of judicial enforcement, all while strictly observing the law and maintaining a high level of professionalism among judicial officers and their assistants.

The main point of departure and basis for our activities is primarily the Global Code of Enforcement, which emphasises creditors' basic rights for efficient debt recovery, the full responsibility of debtors for their own debts, judicial officers' right to just remuneration and reimbursement for the costs of enforcement, including creditors' duty to contribute to this reimbursement if such payments cannot be satisfied from the debtors' assets, the duty of the state to create all the necessary conditions for judicial officers to perform their work effectively, and legal protection for the judicial enforcement profession.

Only by ensuring the independence of judicial officers in this manner can we prevent corruption and debtors abusing their own situations in the pursuit of achieving secondary political goals.

I believe that the exchange of experience among foreign partners, including methodologies on implementing individual forms of debt recovery (regardless of whether the debt is recovered by a private judicial officer, as part of mixed public-private enforcement, or exclusively by the state judicial enforcement service), contributes to improving the quality of our work.

The point of convergence remains our joint efforts towards efficient and fair debt recovery based a just designation of enforcement costs for all the parties to the enforcement proceedings.

Allow me to express my personal belief that we shall regularly meet at these and similar conferences and discuss all the subjects that are important and interesting for us. You will certainly also touch on these in informal discussions at this evening's social part of the conference.

Most of all I wish all of you much good health, professional success and personal satisfaction. I believe that we are not meeting for the last time here in the capital of the Czech Republic, the golden city of Prague.

MIMOEKUKČNÍ ČINNOSTI

JUDr. Vladimír Plášil, LL.M.
viceprezident Exekutorské komory ČR

Vážená paní prezidentko Francoise, vážení zahraniční a tuzemští hosté, vážené kolegyně, vážení kolegové,

dovolte mi, abych Vám všem z pověření vedení Exekutorské komory České republiky poděkoval za přijetí našeho pozvání a za Vaši aktivní účast na jednání dnešní odborné konference.

Jak jste zřejmě sami postřehli, problematika kvalitního zabezpečení exekuční a další činnosti soudního exekutora a zvýšení jeho autority jako služebníka státu a věřitelů, se řadí mezi základní otázky zabývající se zkvalitněním jeho činnosti, přičemž mezi hlavní priority lze řadit hledání dalších, tedy mimoexekučních činností, soudního exekutora a boj za opravdu spravedlivý exekuční tarif.

Z vystoupení referujících i do diskuse přihlášených hostů je patrné, že na konferenci jsou zastoupeni účastníci, v jejichž domovských státech je zákonem zřízena buď výhradně soukromě realizovaná exekuční činnost, případně exekuční činnost smíšená, tedy soukromá i státní, jakož i exekuční činnost realizovaná výhradně státními zaměstnanci.

Jsem toho názoru, že všechny formy realizování exekuční činnosti se sjednocují na základní tezi, kterou je rychlost, efektivnost a nízká nákladovost prováděné exekuce, to vše za striktního dodržování zákonů a vysoce profesionální činnosti soudního exekutora a jeho spolupracovníků.

Hlavním východiskem a podkladem naší činnosti nám buď především Světový kodex vymáhání, který akcentuje základní právo věřitele na efektivní vymáhání jeho pohledávky, plnou odpovědnost dlužníka za jeho závazky, právo soudního exekutora na spravedlivou odměnu a úhradu nákladů exekuce, včetně povinnosti věřitele se na této úhradě podílet v případě, když tyto položky nelze z majetku dlužníka uspokojit, povinnost státu vytvořit všechny nezbytné podmínky pro efektivní činnost soudního exekutora, a právní ochranou profese soudního exekutora.

Pouze takovým zajištěním nezávislosti soudního exekutora lze zajistit prevenci korupce a zneužití situace dlužníků pro jakékoliv vedlejší politické cíle.

Ke zkvalitnění naší práce podle mého názoru přispívá především výměna zkušeností zahraničních partnerů, včetně metodiky provádění jednotlivých způsobů vymáhání pohledávek, a to bez ohledu na to, zda pohledávka je vymáhání privátním soudním exekutorem, v rámci smíšené exekuční činnosti nebo výhradně státní exekuční službou.

Průsečíkem nadále zůstane naše společná snaha o efektivní a spravedlivé vymáhání pohledávek, a to na podkladě pro všechny účastníky exekučního řízení spravedlivě určených nákladů exekuce.

Dovolte mi, abych vyjádřil osobní přesvědčení, že se na těchto a obdobných odborných konferencích budeme setkávat pravidelně a projednáme pro nás všechna důležitá a zajímavá témata.

K těm se zcela určitě dostanete i dnes na večerní společenské části konference při neformálních rozhovorech. Přeji Vám všem především pevné zdraví, pracovní úspěchy i osobní spokojenost. Věřím, že se v hlavním městě České republiky – Zlaté Praze nesetkáváme naposledy.

GLOBAL CODE OF ENFORCEMENT

PART 1 – FUNDAMENTAL PRINCIPLES

Article 1: Fundamental right to enforcement

Every creditor who is the holder of an enforceable title, whether judicial or extra-judicial, has the right to effective access to its enforcement in respect of his defaulting debtor, subject to the conditions provided for by the law and without prejudice to the reserve of those immunities from enforcement provided for in national and international law.

This right is granted without discrimination and regardless of the amount of the claim.

Article 2: The debtor is answerable for his debts on all his goods

The debtor is answerable for his debts on all his goods wherever these are to be found.

National laws can require the debtor to declare the extent of his estate. They must provide for the applicable sanctions.

The debtor who deliberately organizes his insolvency makes himself liable.

Article 3: Enforceable titles

Are enforceable titles, all court decisions with power of enforceability as well as those documents to which the law grants the power of enforceability, in particular, authentic instruments, arbitral decisions, and judicial transactions.

Article 4: The immediately enforceable nature

The beneficiary of an enforceable judgment shall not be required to have recourse to other legal procedures to obtain enforcement.

Article 5: Costs of enforcement

The costs of enforcement are payable by the debtor, but the creditor must pay them in advance, except in those cases provided for by the law (in particular for the payment of maintenance).

In the event of the insolvency of the debtor, the costs are borne by the creditor.

Should the judge decide that the creditor has abused his power to seek enforcement, he may direct the creditor to pay the costs of enforcement and to compensate the loss sustained by the debtor.

States must ensure that these enforcement costs are fixed, predictable, transparent and reasonable.

They must make certain that these enforcement costs are fixed, predictable, transparent and reasonable.

Article 6: Speed of enforcement

The enforcement must be carried out by the enforcement agent or the judicial diligently and within a reasonable period of time.

Article 7: Legal hours

Enforcement may not take place outside the legal hours determined in accordance with the national law of the State of enforcement.

Article 8: Service of the enforceable title and acts of enforcement

Every measure of enforcement must on pain of nullity be preceded by the service or notification of the enforceable title on the debtor in accordance with the procedures provided for by national law. Every act of enforcement must be brought to the attention of the debtor.

Article 9: Access to information

States must make provision that all relevant bodies, both public and private, shall disclose as quickly as possible to the professionals instructed with enforcement all information that they hold about the domicile, registered office or principal place of business of the debtor, as well as about the elements constituting its assets. These bodies may not withhold information by invoking professional confidentiality.

Article 10: Alternative or participatory enforcement

States must ensure that the professional instructed with the enforcement has the option of adopting a consensual enforcement procedure at the request of the debtor.

In order to adapt the enforcement to the situation of the creditor and the debtor, states must allow the active participation of the parties to the enforcement.

Article 11: Reestablishment of the debtor

When it is necessary for the reestablishment of the debtor, the states shall introduce procedures that make it possible to settle the liabilities of the debtor.

Article 12: Use of new technologies

Acts of enforcement may be carried out using all forms of support, including non-material ones, subject to the precautions provided for by the national law of the state where the enforcement is made.

Article 13: Assistance of the forces of public order

The State must upon its responsibility guarantee the assistance within a reasonable period of time the assistance of the forces of public order to the professional persons instructed with the enforcement of enforceable titles who request same.

States must ensure that judicial officers and enforcement agents are able in the context of the implementation of an enforcement measure to enter the premises belonging to the debtor or occupied by same even without his consent or in his absence.

When the goods of debtor are to be found with a third party, the authorization of a court to enter the premises is required.

Article 14: Transparency

States must ensure that the public is informed about the measures of enforcement.

States must use the new technologies to allow cooperation between enforcement professionals both internally and internationally.

The creditor must be able to keep himself informed of the enforcement measure by using the new technologies where applicable.

Article 15: Extraterritoriality

Any measure that has effects of an extraterritorial nature may only be implemented by a judicial officer or enforcement agent of the State of the place of enforcement.

PART 2 – JUDICIAL OFFICERS AND ENFORCEMENT AGENTS**Article 16: Specialization of judicial officers and enforcement agents**

Only a judicial officer or an enforcement agent authorized by the State may conduct an enforcement procedure in accordance with national law.

Article 17: Obligations

The authorized agent or judicial officer is required to proceed with the required enforcement measures on every occasion this is lawfully required of him, except in the event of those impediments as provided for by law or for any other cause justified by those reasons which are left to the discretion of the enforcement professional and in accordance with the rules of professional ethics.

He is bound by professional secrecy.

Article 18: Professional status of enforcement agents

The persons instructed with enforcement must be made subject to regulations governing their professional status which guarantee the quality of the enforcement by demanding a high level of legal qualification.

Enforcement agents and judicial officers must be required to comply with obligations regarding initial training and lifelong training.

Article 19: Professional ethics

States must take measures to define the rules of the professional ethics of enforcement agents and judicial officers.

Article 20: Professional discipline

A disciplinary procedure that complies with the rules of fair process before an independent organ that decides in adversarial proceedings must be installed.

The disciplinary sanctions must be defined and be proportional to the gravity of the errors committed.

The disciplinary decision may be appealed.

Article 21: Secondary activities

The professional status must allow judicial officers and enforcement agents to pursue secondary activities that are compatible with their position.

In particular, they must be capable of being authorized to proceed to the amicable collection of debts.

PART 3 – JUDICIAL AUTHORITIES**Article 22: Role of judges**

Only a judge can rule on disputes arising from the enforcement and order the measures necessary for its implementation at the request of one of the parties or of the enforcement agent or judicial officer.

The judge to whom application is made by the debtor, an interested third party, the enforcement agent or judicial officer or may suspend or cancel an enforcement measure should a sound reason justify such.

Article 23: Timeframe for enforcement

The judge may amend the enforcement and grant a stay of enforcement.

Article 24: Supervision of the activities of the enforcement agent and the judicial officer

Except if they are agents of the State, enforcement agents and judicial officers perform their activities under the supervision of the Public Prosecutor, who may, where applicable, send them an order to lend their assistance.

The Public Prosecutor records all complaints formulated upon the occasion of an enforcement measure.

PART 4 – PROVISIONS COMMON TO ENFORCEMENT MEASURES

Article 25: Goods that cannot be seized

All goods can be seized subject to the exclusion of those goods considered immune from seizure by national law.

In the event of a seizure of bank assets, a sum must be left at the disposal of the debtor sufficient to ensure his and his family's subsistence, the amount whereof is determined by law.

Article 26: Immunity

Cases of immunity must be clearly specified in national law, particularly in respect of the state and public entities, as well as in respect of diplomatic personnel.

Article 27: Proportionality of the enforcement measure

The enforcement measure must be proportional to the amount of the claim. In the event of abuse, the creditor may be directed to make reparations.

Article 28: Autonomy of the judicial officer and the enforcement agent

The judicial officer or the enforcement agent autonomously implements the measure most appropriate to the rights of the creditor and the basic rights of the debtor.

Article 29: Flexibility of the enforcement measures

States must organize their enforcement systems by adapting them to the interests of the creditor and the economic and social situation of the debtor. For this reason, they must diversify the enforcement measures so that the judicial officer or enforcement agent may choose among them in keeping with the circumstances.

Article 30: Flexibility having regard for the nature of the goods

States shall adapt the measures of execution to the legal status of the seized assets.

Article 31: Enforcement in kind

When a judge directs to the performance or non-performance of an obligation, he must be able to accompany his judgment with a constraint measure.

Article 32: Enforcement on the person of the debtor or his family

States shall ensure that enforcement on the person complies with international Conventions, Charters and Declarations.

Imprisonment for civil debt is prohibited.

Enforcement on the members of the family of the debtor must be prohibited and the primacy of the interests of the child must be respected.

PART 5 – PROVISIONS COMMON TO PROVISIONAL MEASURES

Article 33: Right to a provisional or conservatory measure

Every creditor who shows relevant circumstances may obtain authorization from the judge for the application of a provisional or conservatory measure to ensure the protection of his rights.

The creditor who is the holder of an enforceable title may implement the provisional or conservatory measure without the authorization of a judge.

Article 34: Procedure

A swift procedure must be established so that preservative or provisional measures may be authorized by a judge. The measures must be limited in time.

The procedure does not have to be adversarial. The person in whose respect the measure is ordered must be able to dispute it without delay and by a simplified means of applying to the judge.

If the judge considers that the measure did not have merit, the party which applied for and obtained the measure must indemnify the other party in full.

SVĚTOVÝ EXEKUČNÍ KODEX

1. ČÁST – ZÁKLADNÍ ZÁSADY

1. článek: Základní právo na exekuci

Každý věřitel, který je držitelem exekučního titulu, ať už soudního nebo mimosoudního, má právo na efektivní přístup k jeho výkonu/exekuci, pokud jde o jeho dlužníka v prodlení, a to za podmínek, které stanoví zákon, a aniž by byla dotčena nedotknutelnost exekuce stanovená platnými vnitrostátními a mezinárodními právními předpisy.

Toto právo je poskytováno bez diskriminace a bez ohledu na výši pohledávky.

2. článek: Dlužník je odpovědný za své dluhy na veškerém svém majetku

Dlužník je odpovědný za své dluhy na veškerém svém majetku všude tam, kde ho lze nalézt.

Vnitrostátní právní předpisy mohou vyžadovat, aby dlužník nahlásil rozsah jeho majetku. Tyto právní předpisy musí stanovit platné sankce.

Dlužník, který úmyslně zřídí svoji platební neschopnost, je sám odpovědný.

3. článek: Exekuční tituly

Exekučními tituly jsou všechna vykonatelná soudní rozhodnutí, stejně tak listiny, kterým zákon přiznává sílu vykonatelnosti, zejména veřejné listiny, rozhodčí nálezy, a soudní smíry.

4. článek: Okamžitá vykonatelnost

Ten, ve prospěch kterého je vykonatelné rozhodnutí vyhlášeno, není povinen se odvolávat jinými soudními řízeními, aby dosáhl nuceného výkonu rozhodnutí /exekuce.

5. článek: Náklady exekuce

Náklady exekuce hradí dlužník, věřitel však musí zaplatit předem, s výjimkou případů stanovených zákonem (zejména pokud jde o placení výživného).

V případě platební neschopnosti dlužníka, nese náklady věřitel.

V případě, že soudce rozhodne, že věřitel zneužil svoji pravomoc k vyhledání exekuce, soud může nařídít věřiteli náhradu nákladů exekuce a náhradu škody způsobenou dlužníkovi.

Státy musejí zajistit, aby tyto náklady exekuce byly fixní, předvídatelné, transparentní a přiměřené.

Musí zajistit, aby všichni věřitelé měli stejný přístup k exekučním opatřením tím, že poskytnou právní podporu.

6. článek: Rychlost exekuce

Exekuce musí být uskutečněna soudním exekutorem nebo soudním vykonavatelem v přiměřené lhůtě.

7. článek: Zákonné hodiny

Exekuce se nesmí konat mimo zákonné hodiny určené v souladu s vnitrostátními právními předpisy státu, ve kterém probíhá exekuce.

8. článek: Soudní doručení exekučního titulu a exekuční úkony

Každému exekučnímu opatření musí pod sankcí neplatnosti předcházet soudní doručení nebo oznámení exekučního titulu dlužníkovi v souladu s postupy stanovenými vnitrostátními právními předpisy. Každý akt exekuce musí být dán na vědomí dlužníkovi.

9. článek: Přístup k informacím

Státy musí stanovit, že všechny příslušné orgány, veřejné i soukromé, oznámí profesionálům pověřeným k exekuci, v co nejkratší době, veškeré informace, které mají o bydlišti, obchodním sídle podnikání nebo faktickém místě podnikání dlužníka, stejně jako poznatky ohledně jeho majetku. Tyto orgány nesmí odepřít informace tím, že stanoví profesní tajemství k těmto informacím.

10. článek: Alternativní nebo participační vymáhání

Státy musí zajistit, aby profesionál pověřený k exekuci měl možnost na žádost dlužníka upravit schválený způsob k vedení exekuce.

Za účelem přizpůsobení exekuce k situaci věřitele a dlužníka, státy musí umožnit aktivní účast účastníků na exekuci.

11. článek: Obnova dlužníka

Pokud je to nezbytné pro obnovu dlužníka, musí státy zavést postupy, které umožňují vypořádat závazky dlužníka.

Tento článek je zamýšlen pro případy, kde je dlužníkem menší podnik.

12. článek: Využívání nových technologií

Exekuční úkony mohou být prováděny za použití všech možných prostředků, včetně těch nehmotných, na něž se vztahuje opatření stanovené vnitrostátními právními předpisy státu, ve kterém exekuce probíhá.

13. článek: Pomoc silou veřejného pořádku

Stát musí na svoji vlastní odpovědnost zaručit, že v přiměřené lhůtě zajistí pomoc silou veřejného pořádku profesionálům pověřeným k provedení exekuce exekučních titulů.

Státy musí zajistit, aby byl soudním exekutorům a soudním vykonavatelům umožněn v souvislosti s prováděním exekučního opatření vstup do prostor, které patří dlužníkovi, nebo jím jsou obydleny, a to i bez jeho souhlasu, nebo v jeho nepřítomnosti.

Pokud se majetek dlužníka nachází u třetí osoby, je nutný souhlas soudu ke vstupu do prostor těchto třetích osob.

14. článek: Transparentnost řízení

Státy musí zajistit, aby byla veřejnost informována o opatřeních v oblasti exekuce.

Státy musí využívat nové technologie tak, aby daly možnost spolupráci mezi profesionály pověřenými k exekuci jak interně, tak v mezinárodním měřítku.

Věřitel musí být schopen se sám informovat o exekučních opatřeních, v případě potřeby pomocí nových technologií.

15. článek: Exterritoriality

Každé opatření, které má účinky extraterritoriální povahy, může být provedeno pouze soudním exekutorem nebo soudním vykonavatelem státu, ve kterém probíhá exekuce.

**2. ČÁST – SOUDNÍ EXEKUTOŘI
A VYKONAVATELÉ****16. článek: Specializace soudních exekutorů a vykonavatelů**

Pouze soudní exekutor nebo vykonavatel pověřený státem může vést exekuční řízení v souladu s vnitrostátními právními předpisy.

17. článek: Povinnosti

Oprávněný zástupce nebo soudní exekutor je povinen postupovat s požadovanými exekučními opatřeními pokaždé, kdy je to v souladu se zákonem od něj požadováno, s výjimkou případů takových překážek, které jsou stanovené zákonem nebo z jiných důvodů, kterým je ponechán prostor pro profesní zvážení tak, aby bylo postupováno v souladu s pravidly profesní etiky.

Je vázán profesním tajemstvím.

18. článek: Profesní status osob, pověřených výkonem rozhodnutí

Osoby, pověřené výkonem rozhodnutí, musí podléhat právní regulaci, která určí jejich profesní status a zaručí kvalitu vymáhání; důraz musí být kladen zejména na vysokou úroveň kvalifikace těchto osob.

Osoby, pověřené výkonem rozhodnutí, musí vyhovovat jak požadavkům na získání funkce, tak na průběžné následné vzdělávání.

19. článek: Profesní etika

Členské státy musí zavést opatření k přijetí pravidel profesní etiky osob, pověřených prováděním výkonu rozhodnutí.

20. článek: Profesní disciplína

Musí být zřízen nezávislý orgán, který rozhoduje dle zá-

sad spravedlivého procesu ve sporných případech profesní disciplíny.

Disciplinární sankce musí být jasně stanoveny a musí splňovat zásady proporcionality k závažnosti pochybení.

Disciplinární rozhodnutí mohou připouštět odvolání.

21. článek: Další činnost

Profesní status musí umožňovat osobám, pověřeným výkonem rozhodnutí, výkon další činnosti, která je v souladu s jejich postavením.

Zejména musí být těmto osobám umožněno provádět narovnání ve věcech, souvisejících s vymáháním pohledávek.

3. ČÁST – SOUDNÍ ORGÁNY**22. článek: Role soudců**

Ve věcech sporů, vzniklých při výkonu rozhodnutí, může rozhodovat výhradně soudce; stejně tak může pouze soudce přijmout opatření k jejich zavedení, a to jak na žádost kterékoli strany včetně osob, provádějících výkon rozhodnutí.

Soudce, který je požádán dlužníkem, zúčastněnou třetí stranou či osobou provádějící výkon rozhodnutí, může odložit či přerušit výkon rozhodnutí pouze za předpokladu, že k tomu existuje zásadní důvod.

23. článek: Časový rámec pro výkon rozhodnutí

Soudce může pozměnit či pozastavit průběh výkonu rozhodnutí.

24. článek: Dohled nad činností osob, pověřených výkonem rozhodnutí

S výjimkou případů, kdy jde o státní vykonavatele, provádějí osoby pověřené výkonem rozhodnutí svou činnost pod dohledem státního zástupce, který si v odůvodněných případech může vyžádat jejich součinnost.

Státní zástupce zaznamenává všechny stížnosti, které jsou podány v souvislosti s výkonem rozhodnutí.

4. ČÁST – USTANOVENÍ SPOLEČNÁ PRO JEDNOTLIVÉ KROKY VÝKONU ROZHODNUTÍ

25. článek: Nezabavitelné předměty

Při výkonu rozhodnutí mohou být zabaveny všechny věci s výjimkou těch, které jsou z výkonu vyňaty právním řádem daného státu.

V případě zajištění bankovních účtů musí být dlužníku ponechána k dispozici taková částka, která zajistí životní minimum dlužníku a jeho rodině, když tato částka je definována právním řádem daného státu.

26. článek: Imunita

Případy, na které se vztahuje imunita, musí být jasně specifikovány právním řádem daného státu, zejména s ohledem na stát a státní subjekty, jakož i s ohledem na diplomatický personál.

27. článek: Přiměřenost jednotlivých kroků při výkonu rozhodnutí

Jednotlivé kroky při výkonu rozhodnutí musí být přiměřené výši vymáhaného dluhu. V případech nepřiměřenosti může být věřiteli nařízeno zajištění nápravy.

28. článek: Nezávislost osob, prověřených výkonem rozhodnutí

Osoby, prověřené výkonem rozhodnutí, provádějí svou činnost nezávisle s ohledem na práva věřitele a základní práva dlužníka.

29. článek: Flexibilita jednotlivých součástí výkonu rozhodnutí

Členské státy musí přizpůsobit své systémy výkonu rozhodnutí zájmům věřitele a ekonomické a sociální situaci dlužníka. Z toho důvodu musí být možnosti výkonu rozhodnutí dostatečně diverzifikovány, aby mohly osoby, provádějící výkon rozhodnutí, volit jednotlivé kroky s ohledem na okolnosti konkrétního případu.

30. článek: Flexibilita s přihlédnutím k povaze věci

Členské státy musí přizpůsobit možnosti výkonu rozhodnutí právnímu statusu zabavovaných věcí.

31. článek: Věcné plnění výkonu rozhodnutí

Nařídí-li soudce plnění či neplnění závazku, musí být schopen se svým rozhodnutím spojit i příslušná omezující opatření.

32. článek: Výkon rozhodnutí na osobě dlužníka či jeho rodině

Členské státy musí zajistit, aby výkon rozhodnutí na osobách probíhal v souladu s mezinárodními smlouvami, dohodami a úmluvami.

Trest odnětí svobody pro dluhy se nepřipouští.

Výkon rozhodnutí na členech rodiny dlužníka je zapovězen a zájmy dítěte musí být prvořadé.

5. ČÁST – USTANOVENÍ SPOLEČNÁ PRO PŘEDBĚŽNÁ OPATŘENÍ

33. článek: Právo na předběžná či zajišťující opatření

Každý věřitel, který prokáže oprávněné zájmy, může získat od soudce souhlas s předběžným nebo zajišťujícím opatřením k posílení ochrany jeho práv.

Věřitel, který drží vymahatelný titul, může realizovat předběžné či zajišťující opatření i bez souhlasu soudce.

34. článek: Řízení

Řízení o schválení předběžných či zajišťujících opatřeních soudcem musí probíhat dostatečně rychle. Uvedená opatření musí být časově omezena.

Řízení nemusí být sporné. Osoba, s ohledem na niž byla opatření nařízena, musí vznést případnou námitku soudci bezodkladně a ve zjednodušeném řízení.

Vyhodnotí-li soudce provedená opatření jako bezúčelná, pak strana, na jejíž žádost byla opatření zavedena, je povinna druhou stranu plně odškodnit.

CEPEJ GUIDELINES

Guidelines for a Better Implementation of the Existing Council of Europe’s Recommendation on Enforcement

European Commission on the Efficiency of Justice (CEPEJ)

Strasbourg, 17 December 2009; CEPEJ(2009)11REV2; adopted by the CEPEJ at its 14 plenary meeting (Strasbourg, 9–10 December 2009)

INTRODUCTION

Methodology

1. At the Council of Europe’s Third Summit (Warsaw, May 2005), the Heads of State and Government undertook to “*make full use of the Council of Europe’s standard-setting potential and promote implementation and further development of the Organisation’s legal instruments and mechanisms of legal co-operation*”. At this summit, it was decided to “*help member states to deliver justice fairly and rapidly*”.
2. As the Secretary General of the Council of Europe underlined already in October 2005, the enforcement of judicial decisions is an essential element in the functioning of a state based on the rule of law. It constitutes a serious challenge both at national and European level (CM/Monitor(2005)2 of 14 October 2005).
3. This statement, as confirmed by the relevant case-law of the European Court of Human Rights (ECtHR), and problems in the enforcement of its judgments, as well as the work of the CEPEJ, inclined the Committee of Ministers to dedicate a monitoring process to the enforcement of national judicial decisions. CEPEJ has also taken into account important developments in the case law of ECtHR since the drafting of Recommendation Rec(2003)17 of the Committee of Ministers to member states on enforcement.
4. The CEPEJ, whose statute includes the objective of facilitating the implementation of the Council of Europe’s international legal instruments concerning efficiency and fairness of justice, included enforcement of judicial de-

cisions into the list of its priorities¹. As a first step, the CEPEJ commissioned an in-depth study relating to the issues of enforcement in member states, in order to gain a better understanding of how this works and to facilitate the application in practice of the relevant Council of Europe standards and instruments. The study, carried out by the legal scholars of the University of Nancy (France) and the Swiss Institute of Comparative Law (Lausanne)², proposed a set of guidelines intended to facilitate the application of the principles contained in the Council of Europe recommendations³.

5. As a second step, the CEPEJ created a working group on enforcement of judicial decisions (CEPEJ GT-EXE)⁴, in charge of elaborating Guidelines for effective application of the existing Council of Europe standards. On the basis of the proposals made in the In-Depth Study, each member of the Working group drafted a paper addressing a definite set of issues relating to the future Guidelines. The CEPEJ then mandated a scientific expert, M. Julien LHUILLIER (France), to carry out the synthesis of the elaborated briefs.

Principles and Objectives of Enforcement

6. For the rule of law to be maintained and for court users to have confidence in the court system, there needs to be

¹ In this context it noted the important number of cases brought before the ECtHR highlighting different enforcement problems in a number of countries, in particular in civil cases against the state or state enterprises, and the complexity of the remedial actions required, involving e.g. simplifications of enforcement procedures, improvement of budgetary procedures and internal control, improving possibilities of freezing or seizing accounts or other assets of defaulting authorities or companies, the functioning of enforcement services. Many of these problems are followed in the context of the Committee of Ministers supervision of the execution of the ECtHR's judgments.

² J. LHUILLIER, D. LHUILLIER-SOLENIK, G. NUCERA, J. PASSALACQUA, Enforcement of Court decisions in Europe, CEPEJ Studies n°8, Council of Europe, 2008, 140 p.

³ Recommendation Rec(2003)16 of the Committee of Ministers to member states on the execution of administrative and judicial decisions in the field of administrative law; Recommendation Rec(2003)17 of the Committee of Ministers to member states on enforcement.

⁴ The CEPEJ GT-EXE is composed as followed: Mr Andrei ABRAMOV (Russia), Mr Karl-Heinz BRUNNER (Germany), Mr Fokion GEORGAKOPOULOS (Greece), Mr Geert LANKHORST (the Netherlands), Ms Ana LOVRINOV (Croatia), Mr John Marston (United Kingdom). The following have also attended the meetings of the Group: Mr John STACEY (United Kingdom) and Mr Georg STAWA (Austria) for the CEPEJ and Mr Léo NETTEN and Mr Mathieu CHARDON for the international Union of Judicial Officers (UIHJ).

effective but fair enforcement processes. However, enforcement may only be achieved where the defendant has the means or ability to satisfy the judgment.

7. Enforcement should strike a balance between the needs of the claimant and the rights of the defendant. Member states are encouraged to monitor enforcement procedures, control court management and take appropriate actions to ensure procedural equality of the parties.
8. The enforcement process should be sufficiently flexible so as to allow the enforcement agent a reasonable measure of latitude to make arrangements with the defendant, where there is a consensus between the claimant and the defendant. Such arrangements should be subject to thorough control to ensure the enforcement agent's impartiality and the protection of the claimant's and third parties' interests. The enforcement agent's role should be clearly defined by national law (for example their degree of autonomy). They can (for example) have the role of a "post judicial mediator" during the enforcement stage.

Court Processes

9. Member states should take measures to ensure that information is available on the enforcement process and there is transparency of the activities of the court and those of the enforcement agent at all stages of the process, provided that the rights of the parties are safeguarded.
10. Notwithstanding the role of the court in the enforcement process, there should be effective communication between the court, the enforcement agent, the claimant, and the defendant. All the stakeholders should have access to information on the ongoing procedures and their progress.
11. Member states should provide the potential parties to enforcement procedures with information on the efficiency of the enforcement services and procedures, by establishing performance indicators against specified targets and by indicating the time different procedures might take.
12. Each authority should provide for the adequate supervision (having regard to any relevant case law of the ECtHR) of the enforcement process and should bear responsibility for the effectiveness of the service. Accountability may be achieved by management reports and/or customer feedback. Any reports should allow for verification that the judgment has been executed or

(if not) that genuine efforts have been made within a reasonable time whilst respecting the equality of the parties.

I. PREPARATION OF ENFORCEMENT

1. Accessibility of enforcement services

1.1. Distribution of enforcement services

13. The geographical distribution of enforcement agents within a country should ensure the widest possible coverage for all potential parties. Within a single member state, when different authorities are tasked with taking action in different areas of enforcement (i.e. the judge responsible for enforcement and treasury officials), it is important to pay close attention to the distribution, both geographical and case-type, of all the authorities concerned. Every part of the jurisdiction should have adequate coverage for each type of enforcement activity.

14. Where enforcement agents carry on their profession as a private practice, member states should ensure that there is sufficient competition and clearly defined geographical competence.

1.2. Language Used

15. Measures should be taken to ensure that the parties are able to understand the process of enforcement in which they are involved, and, where possible, have the option of participating in the proceedings without the need for legal representation. To this effect, the enforcement processes and legislation should be rendered as clear and comprehensible as possible (i.e. by creating plain-language versions of legislation, enforcement handbooks, by reducing the time of contact the parties need to have with the court both in person and by correspondence, etc.).

1.3. Availability of stakeholders involved in the enforcement procedure

16. All of the stakeholders that are likely to be involved in enforcement processes (police, experts, translators, interpreters, local authorities, risk insurers, child care experts, etc.) should have sufficient legal status to help the enforcement agent and should be promptly available, in case their help is necessary for the enforcement of a judgment. Social workers should be particularly available in cases where children or other

vulnerable persons are concerned by the enforcement procedure.

2. Notices to parties and third parties

17. Notices to parties concerning the enforcement of judicial decisions or enforceable titles or notarised or other documents are an essential aspect of the law of enforcement. Due notification of parties is a necessary element of a fair trial, in the sense of Article 6.1 of the European Convention on Human Rights.

18. The member states may draw up standard documents to notify parties. These standard documents could relate to the different stages in the enforcement process and to any possible remedies allowing enforcement to be challenged. They could have the following purposes:

- notifying the defendants of the consequences of enforcement (including the cost of enforcement) and of the costs of a failure to comply with a decision ordering them to pay;
- notifying the defendants of the enforcement measures to be taken against them, as they are implemented, so as to enable the defendant to comply with or, where applicable, challenge each measure;
- keeping the claimants fully informed of the stages reached by the enforcement procedure;
- notifying the third parties to ensure, firstly, that their rights are upheld and, secondly, that they are able to fulfil any obligations incumbent on them and to be aware of the consequences of a failure to comply.

19. Notification in all cases should encourage the defendant to comply with the court order voluntarily and include a warning that in case of non-compliance enforcement measures could be used, including, if appropriate, further costs may be applied.

20. It should be possible to entrust enforcement agents with the service of notices. To this end, member states should determine conditions for a secure method for the service of documents.

21. Where notices generate rights or obligations, it is the duty of the enforcement agent to ensure that the parties are served with adequate notice in a timely manner.

22. Where the defendant's assets are to be sold at a public auction following their seizure, potential buyers should be notified in advance by efficient means of communication, guaranteeing rapid dissemination of information to the broadest possible public, while safeguarding the de-

fendant's privacy. Member states should propose minimum dissemination standards taking account of the nature of assets, their estimated value and the date of sale.

3. Enforceable Title: Definition and form of the title

23. National legislative framework should contain a clear definition of what is considered an enforceable title and the conditions of its enforceability.
24. Enforcement titles should be drafted in clear and comprehensible way, leaving no opportunity for misinterpretation.

4. Enforcement agents

4.1. Qualification requirements

25. For the fair administration of justice, it is important that the quality of enforcement should be guaranteed. Member states should accredit enforcement agents only if the candidates concerned are of a standard and training commensurate with the complexity of their tasks. A high quality of training of professionals is important for the service of justice and to increase the trust of users in their justice system.
26. Enforcement agents should also be required to follow compulsory continuous training.
27. It is recommended that links be forged between national training institutions. Member states should ensure that enforcement agents are given appropriate training curricula and should set down common minimum standards for instructors in the different member states⁵.
28. Initial and continuous training could encompass:
- the principles and objectives of enforcement;
 - professional conduct and ethics;
 - stages in the enforcement process;
 - the appropriateness, organisation and implementation of enforcement measures;
 - the legal framework;
 - role-playing and practical exercises as appropriate;
 - assessment of trainees' knowledge;

⁵ The CEPEJ could be tasked with setting up a working group on training on enforcement, comprising practitioners, instructors and representatives of member states or international organisations.

- international enforcement of judicial decisions and other enforceable titles.

4.2. Organisation of the profession and enforcement agent's status

29. With a view to good administration of justice, it is desirable that enforcement agents should be organized in a professional body representing all members of the profession, thereby facilitating their collective representation and the gathering of information.
30. Within the member states which have established professional organisations of enforcement agents, membership of this representative body should be compulsory.
31. Enforcement agents' status should be clearly defined so as to offer potential parties to enforcement procedures a professional who is impartial, qualified, accountable, available, motivated and efficient.
32. Where enforcement agents are state employees, they should enjoy appropriate working conditions and sufficient human and material resources. For example, enabling staff to work with access to functioning modern communication and IT equipment (computers, telephones, fax machines, Internet connections, job-specific upgradeable IT systems) and with appropriate means of transport sufficient to allow them to perform their role as effectively as possible.

4.3. Rights and obligations

33. Enforcement agents, as defined by a country's law, should be responsible for the conduct of enforcement within their competences as defined by national law. Member states should consider giving enforcement agents sole competence for:
- enforcement of judicial decisions and other enforceable titles or documents, and
 - implementation of all the enforcement procedures provided for by the law of the state in which they operate.
34. Enforcement agents may also be authorized to perform secondary activities compatible with their role, tending to safeguard and secure recognition of parties' rights and aimed at expediting the judicial process or reducing the workload of the courts. These may be, among others:
- debt recovery;
 - voluntary sale of moveable or immoveable property at public auction;

- seizure of goods;
- recording and reporting of evidence;
- serving as court ushers;
- provision of legal advice;
- bankruptcy procedures;
- performing tasks assigned to them by the courts;
- representing parties in the courts;
- drawing up private deeds and documents;
- teaching.

35. Enforcement agents should be obliged to perform their role whenever they are legally required to do so except in cases of impediment or where they are related by blood or marriage to a party. Enforcement agents should be precluded from being assigned disputed rights or actions in cases with which they are dealing.

36. Where enforcement agents are independent professionals, they should be obliged to open a non-attachable account specifically intended for depositing funds collected on behalf of clients. This account should be subject to inspection. They should also be required to take out professional and civil liability insurance. Enforcement agents should benefit from social insurance cover.

4.4. Remuneration

37. Where enforcement agents are state employees, the state should ensure that they receive appropriate remuneration, particularly in the light of their level of training, experience and the difficulties inherent in their task.

4.5. Ethics and professional conduct

38. Enforcement agents should be subject to clearly stated rules of ethics and conduct, which could be set out in professional codes of conduct. These codes of conduct should *inter alia* contain professional standards regarding:

- information to be given to parties by enforcement agents concerning the enforcement procedure (grounds of action, transparency and clarity of costs, etc.),
- the rules governing the formulation of notices to parties (enforcement agents' social role, duty of advice, etc.),
- professional ethics (behaviour, professional secrecy, ethical criteria governing the choice of actions, etc.),
- smooth enforcement (predictability and proportionality of costs and lead-times, co-operation between enforcement services, etc.),
- procedural flexibility (autonomy of enforcement agents, etc.).

II. REALISATION OF ENFORCEMENT

1. Information about defendants and assets

1.1. Information accessible to the claimant

39. In order to ensure the claimant's right to adequate assistance to the enforcement proceedings, the latter should be allowed to access public registers so that they can confirm essential information about the defendant, such as information identifying the defendant and his whereabouts for enforcement purposes and the data accessible through public registers (i.e. land registers, court registers of companies, etc.) subject to the freedom of information and data protections laws of the national state.

The aforementioned data should be available to the claimant upon a written request and upon production of sufficient proof of interest (i.e. judgment or another enforceable title).

1.2. Information accessible to the enforcement agent

40. So that enforcement agents may produce an estimate of costs and ensure that any measures taken are proportionate to those costs, member states should allow them speedy and preferably direct access to information on the defendant's assets. Member states are encouraged to consider making such information available to the enforcement agent by Internet through a secured access, if possible.

41. In order to prevent the defendants from avoiding enforcement by relocating their assets, member states are encouraged to establish a unique multi-source restricted access database about debtor' attachable assets (i.e. ownership rights over a vehicle, real estate rights, payable debts, tax returns, etc.). Member states should provide the database with an acceptable level of security, with respect to the risks incurred. Access of the enforcement agent to the database should be restricted to that data pertaining to the pending enforcement procedure and be subject to thorough control. Member states should provide the defendants with effective legal means to ensure that any inquiry about their personal assets is justified.

42. Co-operation between the various organs of state and private institutions, subject to compliance with the data protection legislation, is essential for enabling a speedy access to the multiple-source information on defendants' assets. Protocols and uniform procedures should be drawn up to ensure inter-departmental co-operation, on one hand, and cooperation between these departments and enforcement services, on the other hand.

1.3. The duty to provide information

43. All state bodies, which administer databases with information required for efficient enforcement, should have a duty to provide the information to the enforcement agent, within an agreed time-limit if such information is compatible with data protection legislation.

1.4. Data protection

44. It is recommended that national legislation on personal data protection should be scrutinized in case it needs to be adapted to allow for efficient enforcement procedures.

45. Enforcement agents must bear a responsibility for maintaining confidentiality when secret, confidential or sensitive information comes to their attention in the course of enforcement proceedings. In case of a breach of this duty, measures of disciplinary liability should be applicable, along with civil and criminal sanctions.

1.5. Multiple use of information

46. Member states are invited to consider allowing enforcement agents to reuse information on the defendant's assets in subsequent procedures that involve the same defendant. The reuse of information should, however, be subject to a clear and precise legal framework (i.e. setting strict timeframes for data retention, etc.).

2. Costs of enforcement

2.1. Regulation of costs

47. Each member state is encouraged to introduce regulations governing the level of enforcement costs to ensure effective access to justice notably through legal aid or schemes allowing for the waiver of costs or a postponement of their payment, where such costs are likely to fall to the parties. The parties should be protected to ensure that they will pay only the costs determined by law.

48. Where, within the same member state, there are enforcement agents working in both the private and public sector, the state should avoid any discrimination in terms of the costs for the debtor between enforcement agents of different status but equal competence.

49. Member states should introduce a procedure whereby parties may challenge the costs of the enforcement agents.

2.2. Transparency of enforcement costs

50. Where enforcement costs are likely to fall to the parties, the member states should ensure that the latter are informed as fully as possible about the enforcement costs (enforcement fees and the performance fees due upon successful completion). This information should be made available to the parties not only by the enforcement agent but also by the courts, consumer organisations, procedural codes or via the official Internet sites of the judicial and professional authorities.

51. In recognition of the growing mobility of persons and services in Europe, there is an increasing need for international enforcement of court decisions. The transparency of enforcement costs should therefore go beyond mere domestic level: member states should agree to set up a data base of the amounts charged for the procedural acts most frequently performed and make it as broadly available as possible, with the aim of giving persons in other member states access to each country's structure of charges⁶.

2.3. Clarity and predictability of enforcement fees

52. Enforcement fees should be public. Member states are encouraged to require that any procedural document clearly indicate the amount of the action and provide for sanctions in the event of non-compliance (i.e. invalidity of documents failing to comply with the requirement, etc).

53. Where the defendant's financial situation is known to the enforcement agent and he recommends a particular enforcement process he should inform the claimant about the type of action envisaged and the likely resulting costs at the beginning of and at each stage in the procedure.

54. The clarity of fees is a factor in the transparency of enforcement costs. In order to be as intelligible as possible, the fee for an action should depend on a limited number of factors. The fee should be set out in the regulation as simply, clearly and concisely as possible.

⁶ Under the auspices of the Council of Europe and possibly in conjunction with other international organisations, the CEPEJ could be tasked with identifying the data to be collected.

55. When setting enforcement fee tariffs, member states should exchange their experiences and consider the need to take certain factors into account, such as the amount of the debt, any particular urgency and the difficulties that the enforcement agent is likely to encounter.

2.4. Relevance of taking action

56. The ultimate cost of enforcement should be in due proportion to the remedy sought. Member states should endeavour to provide an effective enforcement procedure for all level of debts, either large or small.

57. It is the responsibility of the enforcement agent to take all reasonable and necessary steps in enforcement and to decide which enforcement action is most appropriate. Where costs are considered irrelevant or wrongfully incurred, these costs should be borne by the enforcement agent.

58. Member states which grant legal aid should verify the relevance of the costs incurred, so that the community does not have to bear unjustified costs.

59. Where an enforcement agent has a duty to offer proper advice, he/she should be required to explain clearly to claimants their situation and the relevance of the action they suggest be taken.

2.5. Allocation of enforcement costs

60. Enforcement fees should be borne by defendants, where he or she is solvent, together with the possibility of a performance fee borne by the claimant. Where the defendant is insolvent, the enforcement fees should be paid by the claimant.

61. Where enforcement is deemed to be wrongful or irregular, liability for the costs should be borne by the persons or the bodies responsible for the wrongful or irregular act.

2.6. Legal aid

62. In order to guarantee access to justice, legal aid schemes, or alternative funding schemes, should be available to claimants who are unable to pay enforcement fees (i.e. by means of state funding or by remitting the fees). Where legal aid is granted, the state may, if considered just, avail itself with mechanisms allowing it to recover its outlay from the proceeds of enforcement.

3. Timeframes and reports

3.1. Timeframes for enforcement procedures

3.1.1. Reasonable and foreseeable time limits

63. The time lines for enforcement procedures should be reasonable and member states should not impose any arbitrary cut-off deadlines for enforcement to end.

64. Member state should set forth clear and precise criteria regarding the reasonable nature of the duration, which could vary according to the nature of the case and the type of action requested.

65. In view of the importance of being able to foresee the length of enforcement proceedings from the point of view of legal certainty, member states should consider establishing publicly accessible statistical databases enabling the parties to calculate the likely duration of the different enforcement measures possible in domestic legislation (i.e. attachment of salary, attachment of bank assets, and attachment of vehicle). The databases should be compiled in collaboration with enforcement professionals and should be made as broadly available as possible, with the aim of giving persons in other member states access to each country's structure of duration so comparisons can be made.

3.1.2. Factors of smooth and prompt enforcement

66. At the stage of the enforcement of decisions, swift (such as e-mail) communication between the court, the enforcement agents and the parties should be possible.

67. Member states should ensure that the legal framework of enforcement is not unnecessarily prolonged. Member states are encouraged in particular to take measures to ease the procedural enforcement framework to give enforcement agents the necessary autonomy to choose for themselves, without prior authorisation, the procedural steps that are the most appropriate for the case in question.

68. Member states should also ensure that the defendant can take action to challenge enforcement measures within a reasonable timeframe, provided this does not unjustifiably halt or delay the enforcement proceedings; for example where a defendant wishes to appeal a decision, machinery should be in place to allow him to provide security for the protection of the claimant.

69. Member states should provide for an accelerated and emergency enforcement procedure in cases where a delay could result in an irreversible damage (i.e. cases within the province of a family court, cases of defendant absconding, eviction, deterioration of assets, etc.).

70. Priority should always be given to reaching agreement between the parties in order to coordinate enforcement timeframes. Where the parties agree between themselves a timeframe for enforcement then any procedures put in place by the member state should not preclude these agreements from taking effect.

71. The defendant's allegations of misconduct against an enforcement agent should not hamper or delay the enforcement process except where there is judicial intervention. Complaints against enforcement agent should be investigated simultaneously with the enforcement proceedings.

3.2. Reporting on enforcement procedures

3.2.1. Reporting on each enforcement measure

72. The defendant should be informed as to the extent of his liability during the enforcement process.

3.2.2. Reporting on completed enforcement procedure

73. Once the claimant's interests are satisfied, this information should be communicated to the claimant. Member states are encouraged to establish clear regulations governing the obligation to report pending and/or completed enforcement procedures (e.g. by the way of a public register where the outcomes of enforcement actions against individual defendants are recorded).

3.2.3. European standards on information

74. Member states are strongly encouraged to draw up together European quality standards regarding the information that needs to be provided to the parties and to the general public with respect to enforcement procedures⁷.

⁷ Council of Europe Convention on Access to Official Documents (CETS No. 205 – opened to signature in June 2009 but not yet in force).

III. SUPERVISION, CONTROL AND DISCIPLINARY PROCEDURES

1. Quality control of the enforcement proceedings

75. In order to undertake quality control of enforcement proceedings, each member state should establish European quality standards/criteria aiming at assessing annually, through an independent review system and random on-site inspection, the efficiency of the enforcement services. Among these standards, there should be:

- a. clear legal framework of the enforcement proceedings establishing the powers, rights and responsibilities of the parties and third parties;
- b. rapidity, effectiveness and reasonable cost of the proceedings;
- c. respect of all human rights (human dignity, by not depriving the defendant of a minimum standard of mere economic subsistence and by not interfering disproportionately with third parties' rights, etc.);
- d. compliance with a defined procedure and methods (namely availability of legal remedies to be submitted to a court within the meaning of Article 6 of the ECHR);
- e. processes which should be documented;
- f. form and content of the documents which should be standardised;
- g. data collection and setting-up of a national statistic system, by taking into account, if possible, the CEPEJ Evaluation Scheme and key data of justice defined by the CEPEJ;
- h. competences of enforcement agents;
- i. performances of enforcement agents;
- j. the procedure, on an annual basis:
 - the number of pending cases;
 - the number of incoming cases;
 - the number of executed cases;
 - the clearance rate;
 - the time taken to complete the enforcement;
 - the success rates (recovery of debts, successful evictions, remittance of amounts outstanding, etc.);
 - the services rendered in the course of the enforcement (attempts at enforcement, time input, decrees, etc.);
 - the enforcement costs incurred and how they are covered;
 - the number of complaints and remedies in relation to the number of cases settled.

76. The performance data should be based on representative samples and should be published.

77. These assessment criteria could be defined at a European level, in order to strengthen confidence between member

states, particularly given the prospect of a growing number of international enforcement cases⁸.

2. Supervision and control of enforcement activities

78. The authorities responsible for supervision and/or control of enforcement agents have an important role in also guaranteeing the quality of enforcement services. The member states should ensure that their enforcement activities are assessed on an ongoing basis. This assessment should be performed by a body external to the enforcement authorities (for example, by a professional body). The member states' authorities should clearly determine the control procedures to be performed during inspection.

79. Member states should ensure that the arrangement for monitoring the activities of enforcement agents does not hamper the smooth running of their work.

3. Disciplinary procedures and sanctions

80. Breaches of laws, regulations or rules of ethics committed by enforcement agents, even outside the scope of their professional activities, should expose them to disciplinary sanctions, without prejudice to eventual civil and criminal sanctions.

81. Disciplinary procedures should be carried out by an independent authority. Member states should consider introducing a system for the prior filtering of cases which are filed merely as delaying tactics.

82. An explicit list of sanctions should be drawn up, setting out a scale of disciplinary measures according to the seriousness of the offence. Disbarment or "striking off" should concern only the most serious offences (the principle of proportionality between the breach and the sanction should be observed).

GLOSSARY

For the purposes of these Guidelines, the following terms should be understood as follows:

Enforcement: the putting into effect of court decisions, and also other judicial or non-judicial enforceable titles in com-

pliance with the law which compels the defendant to do, to refrain from doing or to pay what has been adjudged (source: Recommendation Rec(2003) 17 of the Committee of Ministers to member states on enforcement).

Claimant: A party seeking enforcement. In civil cases, the claimant is usually a creditor, but the two terms are not synonymous as the claimant may equally well seek the enforcement of an "obligation to do" or "to refrain from doing".

Clarity of enforcement fees: Enforcement fees should be set out simply, clearly and concisely. Clarity of enforcement fees is an indicator of the transparency of enforcement costs (q.v.).

Control of activities: Control of activities means control of the lawfulness of the actions carried out by the enforcement agents. It may be carried out *a priori* (before the enforcement agents act) or *a posteriori* (after the enforcement agent acts) by a "disciplinary" authority (See supervision of activities).

Defendant: A party against whom enforcement is sought (source: Recommendation Rec (2003) 17 of the Committee of Ministers to member states on enforcement). In civil cases, the defendant is usually a debtor, but the two terms are not synonymous (see Claimant).

Enforcement agent: A person authorised by the state to carry out the enforcement process (source: Recommendation Rec (2003) 17 of the Committee of Ministers to member states on enforcement).

Enforced case: In order to be enforced, the case must have been the subject of an action that has fully satisfied the claimant (in a civil case).

Enforcement costs: Enforcement costs consist of the enforcement expenses (= enforcement fees) and any performance bonus (= performance fees) paid by the claimant to the enforcement agent in the form of fees (See enforcement fees and performance fees).

Enforcement Fees: The expenses of the process itself, in other words, the total of the amounts for each action undertaken by the enforcement agent in the course of a single case (see Enforcement costs).

Enforcement services: All the professions performing the task of enforcement.

Enforcement timeframe: In theory, the period of action or waiting between the beginning and the completion of the enforcement process. In practice, it is the sum of the periods

⁸ The Council of Europe, if possible in conjunction with the European Union, could help to this task.

necessary for the completion of all the actions carried out by the enforcement agent.

Flexibility of enforcement: The nature of a system of enforcement that enables the agent to choose the procedural framework that is most appropriate to the features of a case. Flexibility of enforcement is closely connected with the autonomy of the enforcement agent (see Smooth enforcement).

Foreseeable time limits: In theory, the time within which the user is informed that the enforcement process should be completed. In practice, this time is often limited to the time necessary for the completion of the next enforcement measure.

Performance fees: The sum payable by the claimant to the enforcement agent in the event of satisfaction. Under the legislation of different countries fees may be negotiated, set in advance or prohibited (See Enforcement costs).

Predictability of enforcement costs: In theory, expenses of which the user is informed by the enforcement agent, usually corresponding to the expenses of the whole enforcement process. In practice, predictability is often limited to the expense necessary for the completion of the next enforcement measure. Predictability of expenses should not be confused with transparency (q.v.).

Quality (norms of or standards of): Quantitative or qualitative criteria making it possible to identify and/or supervise compliance with the minimum requirement of satisfactory enforcement.

Relevance of taking action: Relevance of taking action is the assessment of the appropriateness of starting an enforcement process. It is assessed differently by the claimant and the enforcement agent. It is an indicator of the predictability of enforcement costs (q.v.).

Stakeholders: persons indirectly involved in the enforcement procedure.

Smooth enforcement: Enforcement within a reasonable time with no administrative obstacles or unjustified periods of inactivity; this concept is based not only on the promptness of performance of actions, but also on promptness between the various actions. Flexibility of action (q.v.) is therefore a factor in smooth enforcement.

Supervision of activities: Supervision of activities means the process whereby an authority makes observations to the enforcement agent on his or her working methods (scheduling problems, lack of courtesy, etc.); it is a sort of simplified

control that does not involve actual examination of a complaint, but the aim of which is to guarantee fair administration of justice (see Control of activities).

Third party: Neither claimant, nor defendant in the procedure.

Transparency of enforcement costs: Information about enforcement costs should be easily accessible. Transparency is an indicator of the relevance of taking action (q.v.) and should not be confused with predictability (q.v.).

SMĚRNICE CEPEJ

Směrnice pro lepší provádění stávajícího doporučení Rady Evropy o výkonu soudních rozhodnutí

Evropská komise pro efektivnost soudnictví (CEPEJ)

Štrasburk, 17. prosince 2009; CEPEJ(2009)11REV2; přijato komisí CEPEJ na jejím 14. plenárním zasedání (Štrasburk, 9. – 10. prosince 2009)

ÚVOD

Metodika

1. Na třetím summitu Rady Evropy (Varšava, květen 2005) se hlavy států a vlád členských států zavázaly, že „*plně využijí potenciálu Rady Evropy týkající se stanovení norem a podpoří provádění a další rozvoj právních nástrojů Organizace a jejích mechanismů právní spolupráce*“. Na tomto summitu bylo rozhodnuto „*o pomoci členským státům při vynášení spravedlivých a rychlých rozsudků*“.
2. Jak zdůraznil generální tajemník Rady Evropy již v říjnu 2005, výkon soudních rozhodnutí je podstatnou náležitostí ve fungování právního státu. To znamená závažnou výzvu jak na vnitrostátní, tak na evropské úrovni (CM/Monitor(2005)2 ze 14. října 2005).
3. Toto prohlášení, jak potvrdilo související precedenční právo Evropského soudu pro lidská práva / European Court of Human Rights (ESLP / ECtHR), a problémy ve výkonu jeho rozhodnutí, jakož i práce komise CEPEJ, dovedlo Výbor ministrů Rady Evropy / Committee of Ministers k tomu, aby věnoval čas procesu monitorování výkonu soudních rozhodnutí na vnitrostátní úrovni. CEPEJ rovněž zvažila důležité vývojové momenty v precedenčním právu ESLP od návrhu doporučení Rec(2003)17 Výboru ministrů Rady Evropy členským státům týkajícího se výkonu soudních rozhodnutí.
4. Komise CEPEJ, jejíž stanovky zahrnují plán usnadnění provádění mezinárodních právních nástrojů Rady Evro-

py týkajících se efektivnosti a spravedlnosti soudnictví, zařadila výkon soudních rozhodnutí do seznamu svých priorit¹. V první fázi nechala komise CEPEJ udělat hloubkovou studii týkající se problematiky výkonu soudních rozhodnutí v členských státech, aby tak lépe porozuměla fungování a usnadnila provádění příslušných norem a nástrojů Rady Evropy v praxi. Studie, kterou prováděli odborníci v oblasti práva z Univerzity v Nancy / the University of Nancy (Francie) a ze Švýcarského institutu srovnávacího práva / the Swiss Institute of Comparative Law (Lausanne)², nabídla soubor pravidel určených k usnadnění provádění zásad obsažených v doporučeních Rady Evropy³.

5. V druhé fázi založila komise CEPEJ pracovní skupinu zabývající se výkonem soudních rozhodnutí (CEPEJ GT-EXE)⁴, která odpovídá za vypracování Směrnic na efektivní provádění stávajících norem Rady Evropy. Na základě návrhů předložených v hloubkové studii vypracoval každý člen pracovní skupiny hrubou verzi návrhu s řešením konkrétních problémů týkajících se směrnic v budoucnosti. Poté komise CEPEJ pověřila vědeckého pracovníka, M. Julienu LHUILLIERA (Francie), aby provedl syntézu vypracovaných stručných návrhů.

¹ V této souvislosti poukázala na významný počet soudních řízení zahájených u ESLP a upozornila na různé problémy ve výkonu soudních rozhodnutí v řadě zemí, zejména v občanskoprávních sporech vůči státu nebo státním podnikům, a na složitost problematiky vyžadovaných nápravných opatření, jež zahrnují např. zjednodušení postupů ve výkonu soudních rozhodnutí, zlepšení rozpočtových postupů a vnitřní kontroly, zlepšení možností zmrazení nebo obstarání účtů či jiného majetku orgánů nebo společností, které neplní své povinnosti, fungování donucovacích orgánů. Řadu těchto problémů lze chápat v souvislostech dozoru Výboru ministrů Rady Evropy nad prováděním rozsudků ESLP.

² J. LHUILLIER, D. LHUILLIER-SOLENIK, G. NUCERA, J. PASSALACQUA, Výkon soudních rozhodnutí v Evropě / Enforcement of Court decisions in Europe, Studie komise CEPEJ č. 8, Rada Evropy, 2008, 140 s.

³ Doporučení Výboru ministrů Rady Evropy Rec(2003)16 členským státům týkající se provádění správních a soudních rozhodnutí v oblasti správního práva; Doporučení Výboru ministrů Rady Evropy Rec(2003)17 členským státům týkajícím se výkonu soudních rozhodnutí.

⁴ Pracovní skupinu CEPEJ GT-EXE tvoří tyto osoby: pan Andrei ABRAMOV (Rusko), pan Karl-Heinz BRUNNER (Německo), pan Fokion GEORGAKOPOULOS (Řecko), pan Geert LANKHORST (Nizozemsko), paní Ana LOVRINOV (Chorvatsko), pan John Marston (Spojené království). Následující osoby se rovněž zúčastnily zasedání Skupiny: pan John STACEY (Spojené království) a pan Georg STAWA (Rakousko) za komisi CEPEJ a pan Léo NETTEN a pan Mathieu CHARDON za Mezinárodní unii soudních exekutorů / the Union of Judicial Officers (UIJJ).

Zásady a cíle výkonu soudních rozhodnutí

6. Pro zachování právního státu a udržení důvěry účastníků soudních řízení v soudní systém jsou nezbytné efektivní, ale spravedlivé postupy při výkonu soudních rozhodnutí. Toho lze ovšem dosáhnout pouze v případě, kdy má žalovaná strana prostředky nebo schopnost splnit povinnost danou rozsudkem.

7. Výkonem soudního rozhodnutí by měl být učiněn kompromis mezi potřebami nárokové strany a právy strany žalované. Doporučuje se, aby členské státy monitorovaly postupy při výkonu soudních rozhodnutí, kontrolovaly správu soudů a učinily náležitá opatření k zajištění procesní rovnosti stran.

3. Postup při výkonu soudního rozhodnutí musí být dostatečně flexibilní, aby byl vymahateli práva poskytnut přiměřený prostor k dohodám s žalovanou stranou v případě, kde panuje mezi nárokové stranou a stranou žalovanou shoda. Tyto dohody musí podléhat důkladné kontrole, aby tak byla zajištěna nestrannost vymahatele práva a ochrana zájmů nárokové strany a třetích stran. Úloha vymahatelů práva musí být jasně definována podle vnitrostátního práva (například stupeň jejich nezávislosti). Mohou mít (například) postavení „mediátora po skončení soudního procesu“ v průběhu fáze výkonu soudního rozhodnutí.

Soudní řízení

9. Členské státy mají povinnost učinit opatření, jimiž zajistí, že budou ve vykonávacím řízení dostupné informace, že bude transparentní činnost soudu a vymahatelů práva ve všech fázích řízení, a to za předpokladu, že budou zajištěna práva stran.

10. Bez ohledu na úlohu soudu ve vykonávacím řízení musí mezi sebou soud, vymahatel práva, nárokové strany a strana žalovaná efektivně komunikovat. Všechny zainteresované osoby musí mít přístup k informacím o probíhajícím řízení a jeho vývoji.

11. Členské státy musí potenciálním stranám vykonávacího řízení poskytnout informace týkající se efektivnosti donucovacích orgánů a postupů zjištěním ukazatelů výkonnosti proti stanoveným cílům a označením časové lhůty, po kterou by mohla různá řízení trvat.

12. Každý orgán musí stanovit adekvátní dozor (s přihlédnutím k jakémukoliv příslušnému precedenčnímu právu ESLP) nad vykonávacím řízením a nést odpovědnost za efektivnost orgánu. Povinnost odpovídat se lze splnit na

základě zpráv o řízení a/nebo zpětné vazby klientů. Veškeré zprávy musí zohlednit přezkoumání, že rozsudek byl vykonán anebo (pokud nebyl vykonán), že bylo v přiměřené časové lhůtě vyvinuto skutečné úsilí a zároveň dodržena rovnost stran.

I. PŘÍPRAVA VYKONÁVACÍHO ŘÍZENÍ

1. Dostupnost donucovacích orgánů

1.1. Rozdělení donucovacích orgánů

13. Zeměpisné rozdělení vymahatelů práva v rámci státu musí zajistit co nejširší pokrytí pro všechny potenciální strany. Pokud jsou různé orgány v rámci jednoho členského státu pověřeny úkolem přijmout opatření v různých oblastech prosazování soudních rozhodnutí (tj. soudce odpovědný za prosazování soudních rozhodnutí a vyšší úředníci finanční správy), je důležité věnovat bedlivou pozornost rozdělení všech dotčených orgánů, a to jak zeměpisnému rozdělení, tak rozdělení podle druhů případů. Každá část soudní pravomoci musí mít adekvátní pokrytí každého druhu vymáhání práva.

14. V případech, kde vymahatelé práva vykonávají své povolení formou soukromé praxe, musí členské státy zajistit dostatečnou konkurenci a jasně definovanou geografickou příslušnost.

1.2. Používaný jazyk

15. Je třeba přijmout opatření, která zajistí, že strany budou schopny porozumět průběhu vykonávacího řízení, jehož jsou účastníky, a v případech, kde to lze, budou mít možnost účastnit se řízení bez nutnosti právního zastoupení. K tomuto účelu by postupy vykonávacího řízení a legislativa měly být vykládány co nejjasněji a nejsrozumitelněji (tj. na základě vytvoření jednoduchých jazykových verzí právních předpisů, příruček týkajících se vymáhání práva, zkrácení doby, kterou strany potřebují na kontaktování soudu osobně i prostřednictvím písemného styku atd.).

1.3. Dostupnost zainteresovaných osob zapojených do vykonávacích řízení

16. Všechny zainteresované osoby, které budou pravděpodobně zapojeny do vykonávacích řízení (policie, znalci, překladatelé, tlumočníci, místní úřady, pojistitelé rizika, znalci v oblasti péče o dítě atd.), musí mít dostatečné právní postavení k pomáhání vymahateli práva a musí

být ihned k dispozici v případě, že bude jejich pomoc nezbytná pro výkon soudního rozhodnutí. Sociální pracovníci by měli být k dispozici zejména v případech, kdy se vykonávací řízení týká dětí nebo jiných zranitelných osob.

2. Sdělení stranám a třetím stranám

17. Sdělení stranám týkající se výkonu soudních rozhodnutí nebo vymahatelných právních nároků nebo notářsky ověřených listin či jiných dokumentů jsou nezbytným aspektem prosazování práva. Řádné plnění oznamovací povinnosti stran je nezbytnou náležitostí spravedlivého soudního řízení ve smyslu článku 6.1 Evropské dohody o ochraně lidských práv a základních svobod / European Convention on Human Rights.

18. Členské státy mohou vytvářet standardní dokumenty k informování stran. Tyto standardní dokumenty se mohou týkat různých fází vykonávacího řízení a jakýchkoliv možných nápravných opatření umožňujících napadení výkonu soudního rozhodnutí. Jejich smyslem může být následující:

- informování žalovaných stran o důsledcích výkonu soudního rozhodnutí (včetně nákladů na výkon soudního rozhodnutí) a nákladech za nevyhovění rozhodnutí, jež jim nařizuje zaplatit;
- informování žalovaných stran o vykonávacích opatřeních, jež budou vůči nim přijata, když budou provedena, aby mohla žalovaná strana vyhovět každému opatření nebo, v příslušných případech, každé opatření napadnout;
- průběžné úplné informování žalovaných stran o fázích, do nichž vykonávací řízení dospělo;
- informování třetích stran, aby bylo zaprvé zajištěno prosazování jejich práv, a zadruhé aby mohly plnit své povinnosti, které jim náleží, a aby si byly vědomy následků v případě neplnění těchto povinností.

19. Ve všech případech je smyslem informování přesvědčit žalovanou stranu k tomu, aby vyhověla nařízení soudu dobrovolně, a informace by měly zahrnovat také upozornění, že v případě nevyhovění lze použít vykonávací opatření včetně toho, že mohou být uplatněny další náklady, bude-li to vhodné.

20. Mělo by být možné svěřit vymahatelům práva doručování sdělení. K tomuto účelu musí členské státy stanovit podmínky bezpečného způsobu doručování dokumentů.

21. V případech, kdy na základě sdělení vznikají práva nebo povinnosti, má vymahatel práva povinnost zajistit, aby bylo stranám doručeno adekvátní sdělení včas.
22. V případech, kdy má být majetek žalované strany prodán ve veřejné dražbě následující po jeho zabavení, musí být potenciální kupující předem informováni prostřednictvím účinných komunikačních prostředků, které zajistí rychlé rozšíření informace mezi nejširší veřejnost, zatímco bude zajištěna ochrana soukromí žalované strany. Členské státy musí navrhnout minimální normy pro šíření informací s přihlédnutím k povaze majetku, jeho odhadované hodnotě a k datu prodeje.

3. Vymahatelný právní nárok: vymezení a forma právního nároku

23. Legislativní rámec na vnitrostátní úrovni musí obsahovat jasnou definici toho, co je považováno za vymahatelný právní nárok, a podmínky jeho vymahatelnosti.
24. Vymahatelné právní nároky je třeba koncipovat jasným a srozumitelným způsobem tak, aby nebyl ponechán žádný prostor pro nesprávný výklad.

4. Vymahatelé práva

4.1. Kvalifikační požadavky

25. Pro řádný výkon spravedlnosti je důležité, aby byla zaručena kvalita výkonu soudního rozhodnutí. Členské státy mají povinnost pověřit vymahatele práva výhradně v případě, že dotčení kandidáti splňují normy a podstoupili školení odpovídající náročnosti jejich úkolů. Vysoká kvalita školení kvalifikovaných pracovníků je pro výkon spravedlnosti velice důležitá a zvyšuje důvěru účastníků v jejich soudní systém.
26. Vymahatelé práva musí rovněž procházet povinným průběžným školením.
27. Doporučuje se vytvoření propojení mezi vnitrostátními školícími institucemi. Členské státy mají povinnost zajistit, aby vymahatelé práva dostali vhodný plán školení, a stanovit minimální normy pro instruktory obvyklé v různých členských státech⁵.

⁵ Komise CEPEJ může být pověřena založením pracovní skupiny zabývající se školením ohledně výkonu soudních rozhodnutí a zahrnující provozovatele praxe, instruktory a zástupce členských států nebo mezinárodních organizací.

28. Úvodní a průběžné školení může zahrnovat:

- zásady a cíle výkonu soudního rozhodnutí;
- profesionální chování a etiku;
- fáze vykonávacího řízení;
- vhodnost, uspořádání a provádění vykonávacích opatření;
- právní rámec;
- hraní rolí a praktická cvičení podle vhodnosti;
- hodnocení znalostí účastníka školení;
- mezinárodní výkon soudních rozhodnutí a další vymahatelné právní nároky.

4.2. Profesní organizace a postavení vymahatele práva

29. S ohledem na řádný výkon spravedlnosti je žádoucí, aby byli vymahatelé práva organizováni v profesní organizaci zastupující všechny členy jejich profese, čímž bude umožněno jejich kolektivní zastupování a sbírání informací.
30. V členských státech, které založily profesní organizace vymahatelů práva, musí být členství v těchto zastupitelských orgánech povinné.
31. Postavení vymahatelů práva musí být jasně definováno, aby poskytlo potenciálním stranám vykonávacího řízení profesionála, který je nestranný, kvalifikovaný, odpovědný, dostupný, motivovaný a výkonný.

32. V případech, kdy jsou vymahatelé práva státními zaměstnanci, je třeba, aby měli vhodné pracovní podmínky a využívali dostatečné lidské a materiální zdroje. Například umožnění přístupu zaměstnanců k funkčnímu modernímu komunikačnímu zařízení a IT vybavení (počítače, telefony, faxové přístroje, internetové připojení, IT systémy, které lze upgradovat podle typu práce) a vhodným dopravním prostředkům stačí k tomu, aby mohli plnit svoji úlohu co neefektivněji.

4.3. Práva a povinnosti

33. Vymahatelé práva, jak je definováno podle zákona členského státu, musí odpovídat za provedení výkonu v rámci svých pravomocí vymezených podle vnitrostátního zákona. Členské státy musí zvážit udělení výlučné pravomoci vymahatelům práva pro:

- výkon soudních rozhodnutí a jiných vymahatelných právních nároků nebo listin, a
- provádění veškerých vykonávacích řízení předepsaných zákonem státu, v kterém působí.

34. Vymahatelé práva mohou být rovněž pověřeni výkonem vedlejších činností, jež se mohou slučovat s jejich postavením, zaměřených na zajištění uznání práv stran a urychlení soudního řízení nebo snížení pracovního zatížení soudů. Tyto činnosti mohou, mimo jiné, zahrnovat:

- vymáhání dluhů;
- mimosoudní prodej movitého či nemovitého majetku ve veřejné dražbě;
- zabavení zboží;
- zaznamenávání a zapisování důkazů;
- výkon služby soudních zřízcenců;
- poskytování právní pomoci;
- konkurzní řízení;
- vykonávání úkolů, které jim přidělí soudy;
- zastupování stran u soudů;
- přípravu soukromých listin a dokumentů;
- výuku.

35. Vymahatelé práva by měli mít povinnost vykonávat svoji úlohu v každém případě, kdy jsou ze zákona povinni ji vykonávat, s výjimkou případů, kdy jim v tom brání překážka, nebo kdy jsou příbuznými jedné strany na základě pokrevních vazeb nebo sňatku. Mělo by být předem znemožněno, aby vymahatelům práva byla postoupena sporná práva nebo spory v případech, které řeší.

36. V případech, kdy jsou vymahatelé práva nezávislími profesionály, by měli mít povinnost otevřít účet, který nelze obstatit, a který je určen výhradně pro uložení finančních prostředků vybraných ve prospěch klientů. Tento účet musí podléhat kontrole. Rovněž by měli mít povinnost uzavřít pojištění profesní a občanskoprávní odpovědnosti. Vymahatelé práva by měli mít užitek z plnění ze sociálního pojištění.

4.4. Odměna

37. V případech, kdy jsou vymahatelé práva státními zaměstnanci, je povinností státu zajistit, aby dostali náležitou odměnu, a to zejména s ohledem na úroveň školení, jímž prošli, zkušenosti a obtížnosti patřící k jejich práci.

4.5. Etika a profesionální chování

38. Vymahatelé práva musí podléhat jasně stanoveným pravidlům etického jednání a chování, jež mohou být vytyčena v profesních etických kodexech. Tyto etické kodexy by měly, *mimo jiné*, obsahovat profesní normy týkající se:

- informací, jež musí vymahatelé práva poskytnout stranám a které se týkají vykonávacího řízení (žalobní důvod, transparentnost a jasnost nákladů atd.).
- pravidel upravujících formulaci sdělování informací stranám (sociální role vymahatelů práva, informační povinnost atd.),
- profesní etiky (chování, profesní tajemství, etická kritéria upravující výběr žalob atd.),
- hladkého průběhu výkonu soudního rozhodnutí (předvídatelnost a úměrnost nákladů a doby realizace, spolupráce mezi donucovacími orgány atd.),
- procesní flexibility (nezávislost vymahatelů práva atd.)

II. REALIZACE VÝKONU SOUDNÍHO ROZHODNUTÍ

1. Informace o žalovaných stranách a majetku

1.1. Informace dostupné nárokující straně

39. Aby bylo zajištěno právo nárokující strany na odpovídající pomoc ve vykonávacím řízení, musí mít přístup k veřejným registrům, které mohou potvrdit základní informace o žalované straně, jako jsou například informace týkající se totožnosti žalované strany a místa jejího pobytu pro účely výkonu soudního rozhodnutí a údaje přístupné prostřednictvím veřejných registrů (tj. pozemkové knihy, obchodní rejstříky vedené příslušnými soudy atd.) podléhající vnitrostátním zákonům o právu občanů na informace od státních orgánů a zákonům na ochranu osobních údajů.

Výše uvedené údaje musí být nárokující straně dostupné na její písemnou žádost a po náležitém prokázání právního zájmu (tj. rozsudek nebo jiný vymahatelný právní nárok).

1.2. Informace dostupné vymahateli práva

40. Aby mohli vymahatelé práva předložit odhad nákladů a zajistit přijetí veškerých opatření přiměřených těmto nákladům, měly by jim členské státy umožnit rychlý a přednostní přímý přístup k informacím o majetku žalované strany. Doporučuje se, aby členské státy zvážily zpřístupnění těchto informací vymahateli práva po internetu, prostřednictvím zabezpečeného přístupu, bude-li to možné.

41. Z důvodu zamezení žalovaným stranám v tom, že se budou vyhýbat výkonu soudního rozhodnutí přemístováním svého majetku, se doporučuje, aby členské státy vytvořily databázi s jedinečným omezeným přístupem z více zdrojů o obstatitelném majetku dlužníka (tj. vlast-

nická práva k vozidlu, práva k nemovitostem, splatné pohledávky, daňová příznání atd.). Členské státy musí databázi zajistit odpovídající úrovni zabezpečení, s ohledem na vzniklá rizika. Přístup vymahatele práva k databázi by měl být omezen na data vztahující se k dosud neprojednanému vykonávacímu řízení a měl by podléhat důkladné kontrole. Členské státy musí žalovaným stranám poskytnout účinné právní prostředky, které zajistí, aby jakékoliv dotazování ohledně jejich osobního majetku bylo oprávněné.

42. Spolupráce mezi různými státními orgány a soukromými institucemi, která podléhá dodržování zákonů o ochraně osobních údajů, je nezbytná z důvodu umožnění rychlého přístupu k získání informací o majetku žalovaných stran z více zdrojů. Je třeba vypracovat protokoly a jednotné postupy k zajištění spolupráce mezi jednotlivými odbory na jedné straně a spolupráce mezi těmito odbory a donucovacími orgány na straně druhé.

1.3. Povinnost poskytovat informace

43. Veškeré orgány státní moci, které spravují databáze s informacemi nezbytnými pro efektivní výkon soudních rozhodnutí, by měly mít povinnost poskytnout informace vymahateli práva, a to ve schválené časové lhůtě, bude-li taková informace v souladu se zákony na ochranu osobních údajů.

1.4. Ochrana osobních údajů

44. Doporučuje se, aby byla vnitrostátní legislativa na ochranu osobních údajů pečlivě prověřena v případě, že ji bude třeba upravit pro umožnění efektivnějších vykonávacích řízení.

45. Vymahatelé práva musí nést odpovědnost za zachování důvěrnosti informací, pokud se v průběhu vykonávacího řízení setkají s tajnými, důvěrnými nebo citlivými informacemi. V případě porušení této povinnosti je třeba uplatnit disciplinární opatření spolu s civilními sankcemi a trestními postihy.

1.5. Opakované použití informací

46. Doporučuje se, aby členské státy zvážily, zda vymahatelům práva umožnit opakované použití informací o majetku žalované strany v následujících řízeních, která se týkají téže žalované strany. Opakované použití informací však musí podléhat jasnému a přesně určenému právnímu rámci (tj. nastavení přesného časového ohraničení pro uchovávání dat atd.).

2. Náklady na výkon soudního rozhodnutí

2.1. Regulace nákladů

47. Doporučuje se, aby každý členský stát stanovil pravidla upravující úroveň nákladů na výkon soudních rozhodnutí, aby byl zajištěn efektivní přístup ke spravedlnosti zejména prostřednictvím právní pomoci nebo schémat umožňujících zřeknutí se nákladů nebo odložení jejich platby v případech, kdy tyto náklady stranám pravděpodobně případnou. Strany musí být chráněny zajištěním, že budou platit pouze náklady stanovené podle zákona.

48. V případech, kdy v rámci stejného členského státu pracují vymahatelé práva jak v soukromém, tak ve veřejném sektoru, musí stát zamezit z hlediska nákladů dlužníka jakékoliv diskriminaci mezi vymahateli práv s rozdílným postavením, ale stejnou pravomocí.

49. Členské státy musí zavést postup, na jehož základě mohou strany napadnout náklady vymahatelů práva.

2.2. Transparentnost nákladů na výkon soudního rozhodnutí

50. V případech, kdy náklady na výkon soudního rozhodnutí pravděpodobně případnou stranám, musí členské státy zajistit, aby byly strany plně informovány o nákladech na výkon soudního rozhodnutí (poplatky za vykonávací řízení a poplatky za výkon splatné po úspěšném dokončení). Tato informace by měla být stranám dostupná nejen od vymahatele práva, ale také prostřednictvím soudů, organizací spotřebitelů, procesních řádů nebo oficiálních internetových stránek orgánů soudní moci a profesních organizací.

51. S rostoucí mobilitou osob a služeb v Evropě stoupá potřeba mezinárodního výkonu soudních rozhodnutí. Transparentnost nákladů na výkon soudních rozhodnutí by proto měla překračovat pouhou domácí rovinu: členské státy by se měly dohodnout na vytvoření databáze částek účtovaných za nejčastěji vykonávané procesní úkony a co nejvíce ji zpřístupnit s cílem poskytnout osobám v jiných členských státech přístup k systému poplatků každého členského státu⁶.

⁶ Pod záštitou Rady Evropy a pravděpodobně společně s dalšími mezinárodními organizacemi by mohla být komise CEPEJ pověřena identifikováním sbíraných dat.

2.3. Jasnost a předvídatelnost nákladů na výkon soudního rozhodnutí

52. Poplatky za vykonávací řízení musí být veřejně známé. Doporučuje se, aby členské státy vyžadovaly, že jakákoliv procesní dokumentace bude jasně uvádět částku řízení a stanoví sankce pro případ nesplnění (tj. neplatnost dokumentace nevyhovující požadavku atd.).
53. V případech, kdy je finanční situace žalované strany vymahateli práva známa, a kdy vymahatel práva doporučí konkrétní vykonávací řízení, musí informovat nárokující stranu o druhu předpokládaného řízení a pravděpodobně vzniklých nákladech na začátku řízení i v každé fázi řízení.
54. Jasnost poplatků je jedním z faktorů v transparentnosti nákladů na výkon soudního rozhodnutí. Z důvodu co největší srozumitelnosti by měl poplatek za řízení záviset na omezeném počtu faktorů. Poplatek je třeba v předpisech vysvětlit co nejjednodušším, nejjasnějším a nejvýstižnějším způsobem.
55. Při stanovení sazeb poplatků za výkon soudního rozhodnutí by si členské státy měly vyměňovat své zkušenosti a zvážit, zda je potřeba zohlednit určité faktory, jako je například dlužná částka, jakákoliv konkrétní naléhavá potřeba a obtíže, s nimiž se vymahatel práva pravděpodobně setká.

2.4. Relevantnost přijatých opatření

56. Konečné náklady na výkon soudního rozhodnutí by měly být náležitě úměrné požadované nápravě. Členské státy musí usilovat o zajištění efektivního vykonávacího řízení pro všechny pohledávky bez rozdílu, ať jsou velké nebo malé.
57. Vymahatel práva nese odpovědnost za to, že přijme při výkonu soudního řízení veškerá racionální a nezbytná opatření, a rozhodne, které opatření ve vykonávacím řízení je nejvhodnější. V případech, kdy budou náklady považovány za irelevantní nebo vzniklé v důsledku protiprávního jednání, ponese tyto náklady vymahatel práva.
58. Členské státy, které poskytnou právní pomoc, musí ověřit relevantnost vzniklých nákladů, aby společenství neneslo neoprávněné náklady.
59. V případech, kdy má vymahatel práva povinnost poskytnout náležitou pomoc, musí nárokujícím stranám jasně vysvětlit jejich situaci a relevantnost opatření, které navrhuje přijmout.

2.5. Rozvržení nákladů na výkon soudního rozhodnutí

60. Poplatky za vykonávací řízení musí nést žalované strany, pokud budou solventní, spolu s možností, že poplatek za výkon ponese nárokující strana. V případě, že bude žalovaná strana v platební neschopnosti, musí poplatky za vykonávací řízení zaplatit strana nárokující.
61. V případě, že bude výkon soudního rozhodnutí považován za protiprávní nebo chybný, finanční odpovědnost za náklady ponese osoby nebo orgány odpovědné za protiprávní nebo chybné rozhodnutí.

2.6. Právní pomoc

62. Aby byl zajištěn přístup ke spravedlnosti, musí mít nárokující strany, které nemohou zaplatit poplatky za vykonávací řízení, k dispozici systémy právní pomoci nebo systémy náhradního financování (tj. prostřednictvím státního financování nebo odpuštění poplatků). V případě poskytnutí právní pomoci má stát právo, s ohledem na spravedlnost, využít mechanismy, které mu umožňují vymáhat náklady řízení z vynosů vykonávacího řízení.

3. Časové rámce a zprávy

3.1. Časové rámce vykonávacích řízení

3.1.1. Rozumné a předvídatelné časové lhůty

63. Časová ohraničení vykonávacích řízení musí být rozumná a členské státy by neměly ukládat žádné náhodné a libovolné nejzazší termíny, kdy má vykonávací řízení skončit.
64. Členský stát musí stanovit jasná a přesná kritéria týkající se rozumné doby trvání, která se může lišit podle povahy případu a druhu vyžadovaného opatření.
65. S ohledem na význam předvídatelnosti délky vykonávacího řízení z pohledu právní jistoty by měly členské státy zvážit vytvoření statistické databáze, která bude přístupná veřejnosti, a která stranám umožní vypočítat pravděpodobnou délku trvání různých vykonávacích opatření proveditelných na základě domácí legislativy (tj. obstavení platu, obstavení majetku na bankovních účtech a obstavení vozidla). Databáze by měly být vytvořeny ve spolupráci s odborníky na vykonávací řízení a měly by být co nejvíce přístupné, s cílem poskytnout osobám v jiných členských státech přístup k struktuře doby trvání každého členského státu, aby mohlo být provedeno srovnání.

3.1.2. Faktory hladkého a včasného průběhu vykonávacího řízení

66. Ve fázi výkonu soudních rozhodnutí by měla přicházet v úvahu rychlá komunikace (jako například prostřednictvím e-mailu) mezi soudem, vymahateli práva a stranami.
67. Členské státy musí zajistit, aby právní rámec vykonávacího řízení nebyl zbytečně protahován. Doporučuje se, aby členské státy přijaly zejména opatření na usnadnění procesního rámce vykonávacího řízení, a poskytly tak vymahatelům práva potřebnou nezávislost k tomu, aby si bez předchozího pověření sami vybrali procesní kroky, které jsou pro dotčený případ nejvhodnější.
68. Členské státy musí také zajistit, aby žalovaná strana mohla v přiměřeném časovém rámci učinit kroky k napadení vykonávacích opatření, za předpokladu, že to vykonávací řízení neoprávněně nezastaví či neodloží; například v případě, že se bude chtít žalovaná strana proti rozhodnutí odvolat, měla by v praxi fungovat ochranná opatření, která poskytnou ochranu straně nárokující.
69. Členské státy by měly zajistit zrychlené a naléhavé vykonávací řízení v případech, kde by prodlení mohlo vést k nezvratné škodě (tj. případy spadající do působnosti soudu rozhodujícího v rodinných záležitostech, případy žalované strany unikající trestu, soudního vystěhování, chátřání majetku atd.).
70. Dosažení dohody mezi stranami by mělo mít vždy přednost, pokud jde o sladění časového rámce vykonávacího řízení. V případech, kdy se strany vzájemně dohodnou na časovém rámci vykonávacího řízení, by žádné postupy, které členský stát zavede, neměly bránit v nabytí účinnosti těchto dohod.
71. Tvrzení žalované strany o zneužití úřední moci vznesené proti vymahateli práv nesmí vykonávací řízení omezovat ani protahovat, s výjimkou soudního zásahu. Stížnosti proti vymahateli práva by měly být prošetřeny souběžně s vykonávacím řízením.

3.2. Podávání zpráv o vykonávacích řízeních

3.2.1. Podávání zpráv o každém vykonávacím opatření

72. Žalovaná strana musí být v průběhu vykonávacího řízení informována v rozsahu své odpovědnosti.

3.2.2. Podávání zpráv o dokončení vykonávacího řízení

73. Jakmile dojde k uspokojení zájmů nárokující strany, musí být tato informace nárokující straně sdělena. Do-

poručuje se, aby členské státy zavedly jasná pravidla upravující povinnost ohlašovat dosud neprojednaná a/ nebo dokončená vykonávací řízení (např. prostřednictvím veřejného registru, do něhož se zaznamenávají výsledky vykonávacích řízení proti jednotlivým žalovaným stranám).

3.2.3. Evropské standardy týkající se informací

74. Důrazně se doporučuje, aby je členské státy vypracovaly v souladu s evropskými standardy kvality týkajícími se informací, jež musí být poskytovány stranám a široké veřejnosti s ohledem na vykonávací řízení⁷.

III. DOHLED, KONTROLA A DISCIPLINÁRNÍ ŘÍZENÍ

1. Kontrola kvality vykonávacích řízení

75. Za účelem provádění kontroly kvality vykonávacích řízení musí každý členský stát zavést evropské normy/kritéria kvality, na jejichž základě se bude každoročně hodnotit efektivnost donucovacích orgánů pomocí nezávislého kontrolního systému a náhodných kontrol na místě. Mezi tyto normy je třeba zařadit:
- jasný právní rámec vykonávacího řízení, na jehož základě budou stanoveny pravomoci, práva a povinnosti stran třetích stran;
 - rychlost, efektivnost a přiměřené náklady řízení;
 - dodržování všech lidských práv (právo na lidskou důstojnost – žalované straně nebude odebráno životní minimum a nebude disproporčně zasahováno do práv třetích stran atd.);
 - dodržování vymezeného postupu a metod (totiž dostupnost soudních opatření, která lze předložit soudu ve smyslu článku 6 ESLP);
 - postupy, které je třeba doložit;
 - formu a obsah dokumentace, kterou je třeba standardizovat;
 - sběr dat a založení vnitrostátního statistického systému, přičemž je třeba zohlednit, bude-li to možné, systém hodnocení komise CEPEJ a klíčové údaje justice definované komisí CEPEJ;
 - pravomoci donucovacích orgánů;

⁷ Úmluva Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům / Council of Europe Convention on Access to Official Documents (Série evropských dohod CETS č. 205 – připravena k podpisu v červnu 2009, dosud však není v platnosti).

- i. plnění povinností donucovacích orgánů;
- j. řízení, na každoroční bázi:
 - počet dosud neprojednaných případů;
 - počet nových případů;
 - počet vyřízených případů;
 - tempo vyřízení;
 - doba potřebná na dokončení vykonávacího řízení;
 - míry úspěšnosti (vymáhání pohledávek, úspěšná soudní vystěhování, úhrada dlužných částek atd.);
 - služby poskytnuté v průběhu vykonávacího řízení (pokusy o výkon soudního rozhodnutí, vstupní čas, nařízení atd.);
 - vzniklé náklady na výkon soudního rozhodnutí a jak jsou pokryty;
 - počet stížností a soudních opatření vzhledem k počtu vyřízených případů.

76. Data týkající se výkonnosti by měla vycházet z reprezentativních vzorků a měla by být zveřejněna.

77. Tato kritéria hodnocení mohou být definována na evropské úrovni, aby tak byla posílena důvěra mezi členskými státy, zejména s ohledem na rostoucí počet mezinárodních případů výkonu soudního rozhodnutí⁸.

2. Dohled nad činnostmi donucovacích orgánů a její kontrola

78. Orgány odpovědné za dohled nad vymahateli práva a/ nebo za jejich kontrolu hrají rovněž významnou úlohu při zajišťování kvality donucovacích orgánů. Členské státy musí zajistit, aby bylo hodnocení jejich činnosti průběžné. Toto hodnocení musí provádět jiný orgán než orgány donucovací (například profesní organizace). Orgány státní moci členských států musí jasně stanovit kontrolní postupy při provádění inspekci.

79. Členské státy musí zajistit, aby monitorování činností vymahatelů práva nenarušovalo hladký průběh jejich práce.

3. Disciplinární řízení a sankce

80. Pokud se vymahatelé práva dopustí porušení zákonů, předpisů nebo pravidel etického jednání, a to i mimo rámec své profesní činnosti, musí být vystaveni disciplinárnímu postihu, aniž by byly dotčeny konečné civilní sankce a trestní postihy.

81. Disciplinární řízení musí provádět nezávislý orgán. Členské státy by měly zvážit zavedení systému pro předchozí filtrování případů, které jsou předkládány pouze jako zdržovací taktika.

82. Je třeba vypracovat seznam s jasným výčtem sankcí a postihů se stanovením rozsahu disciplinárních opatření podle závažnosti přestupku. Vyloučení nebo „vyškrtnutí“ by se mělo týkat pouze nejzávažnějších trestných činů (je třeba dodržet zásadu úměrnosti mezi porušením a sankcí).

SLOVNÍK POJMŮ

Pro účely této směrnice jsou níže uvedené pojmy vykládány následovně:

Výkon soudního rozhodnutí: uskutečňování soudních rozhodnutí a rovněž dalších soudních nebo mimosoudních vymahatelných nároků v souladu se zákonem, který na žalované straně vyžaduje, aby žalovaná strana konala, zdržela se konání nebo zaplatila to, co bylo soudně stanoveno (zdroj: Doporučení Rec(2003) 17 Výboru ministrů Rady Evropy členským státům týkající se výkonu soudních rozhodnutí).

Nárokující strana: strana, která usiluje o výkon soudního rozhodnutí. V občanskoprávních případech je nárokující stranou zpravidla věřitel, tyto dva pojmy však nejsou synonymní, jelikož nárokující strana může stejně dobře usilovat o vynucení „povinnosti konat“ nebo „se konání zdržet“.

Jasnost poplatků za vykonávací řízení: poplatky za vykonávací řízení musí být stanoveny jednoduše, jasně a stručně. Jasnost poplatků za vykonávací řízení je ukazatelem transparentnosti nákladů na výkon soudního rozhodnutí (q.v. / což viz).

Kontrola činnosti: kontrola činností znamená kontrolu zákonnosti úkonů prováděných ze strany vymahatelů práva. Může ji vykonávat „disciplinární“ orgán (viz dohled nad činnostmi), a to *a priori* – předem (před úkonem vymahatelů práva) nebo *a posteriori* – později (po úkonech provedených vymahateli práva).

Žalovaná strana: strana, proti které je usilováno o výkon soudního rozhodnutí (zdroj: Doporučení Rec(2003) 17 Výboru ministrů Rady Evropy členským státům týkající se výkonu soudních rozhodnutí). V občanskoprávních případech je žalovanou stranou zpravidla dlužník, tyto dva pojmy však nejsou synonymní (viz Nárokující strana).

⁸ S tímto úkolem by mohla pomoci Rada Evropy (v případech, kdy to bude přicházet v úvahu, společně s Evropskou unií).

Vymahatel práva: osoba pověřená státem k provedení vykonávacího řízení (zdroj: Doporučení Rec (2003) 17 Výboru ministrů Rady Evropy členským státům týkající se výkonu soudních rozhodnutí).

Provedený případ: aby mohl být případ provedený, musel být předmětem řízení, v němž byly nároky nárokující strany plně uspokojeny (v občanskoprávním případě).

Náklady na výkon soudního rozhodnutí: náklady na výkon soudního rozhodnutí tvoří výdaje za výkon soudního rozhodnutí (= poplatky za vykonávací řízení) a jakákoliv odměna za výkon (= poplatky za výkon) zaplacená vymahateli práva nárokující stranou ve formě poplatků (viz poplatky za vykonávací řízení a poplatky za výkon).

Poplatky za vykonávací řízení: náklady na samotné řízení, jinými slovy, celkový součet částek za každý úkon provedený vymahatelem práva v průběhu jednoho případu (viz Náklady na výkon soudního rozhodnutí).

Donucovací orgány: všechny profese provádějící vykonávací řízení.

Časový rámec vykonávacích řízení: teoreticky jde o dobu konání nebo čekání mezi zahájením a dokončením vykonávacího řízení. V praxi jde o součet dob nezbytných pro dokončení veškerých úkonů vykonávaných vymahatelem práva.

Flexibilita vykonávacího řízení: charakter systému vykonávacího řízení, jenž umožňuje vymahateli výběr procesního rámce, který se pro případ nejlépe hodí. Flexibilita vykonávacího řízení je těsně spjata s nezávislostí vymahatele práva (viz Hladký průběh vykonávacího řízení).

Předvídatelné časové lhůty: teoreticky jde o časovou lhůtu, v které je účastník informován, že by vykonávací řízení mělo být dokončeno. V praxi je tato časová lhůta často omezena na dobu nezbytnou pro dokončení dalšího vykonávacího opatření.

Poplatky za výkon: částka splatná vymahateli práva nárokující stranou v případě uspokojení nároků. Podle legislativy v různých státech lze poplatky projednat, stanovit předem nebo zakázat (viz Náklady na výkon soudního rozhodnutí).

Předvídatelnost nákladů na výkon soudního rozhodnutí: teoreticky jde o náklady, o nichž účastníka informuje vymahatel práva, zpravidla odpovídají nákladům na celé vykonávací řízení. V praxi je předvídatelnost často omezena na výdaje nutné pro dokončení dalšího vykonávacího opatření.

Předvídatelnost nákladů nesmí být zaměňována s transparentností (q.v./což viz).

Kvalita (normy nebo standardy): kvantitativní nebo kvalitativní kritéria umožňující zjištění a/nebo kontrolu dodržování minimálního požadavku na uspokojivý výkon soudního rozhodnutí.

Relevantnost přijatých opatření: relevantnost přijatých opatření znamená posouzení vhodnosti zahájení vykonávacího řízení. Je posuzováno různě nárokující stranou a vymahatelem práva. Je to ukazatel předvídatelnosti nákladů na výkon soudního rozhodnutí (q.v. / což viz).

Zainteresované osoby: osoby nepřímo zapojené do vykonávacího řízení.

Hladký průběh vykonávacího řízení: vykonávací řízení v rozumné časové lhůtě bez administrativních překážek či neodůvodněných období nečinnosti; tento koncept je založen nejen na rychlosti vykonání úkonů, ale také na rychlosti mezi různými úkony. Flexibilita řízení (q.v. / což viz) je tudíž faktorem hladkého průběhu vykonávacího řízení.

Dohled nad činnostmi: dohled nad činnostmi znamená proces, na jehož základě provádí orgán pozorování, jaké pracovní metody (problémy s časovým plánem, chybějící slušné chování atd.) vymahatel práva používá; jde o jakousi zjednodušenou kontrolu, která nezahrnuje skutečné šetření stížnosti, jejímž cílem je však zajistit spravedlivé soudnictví (viz Kontrola činností).

Třetí strana: Ani nárokující strana, ani žalovaná strana řízení.

Transparentnost nákladů na výkon soudního rozhodnutí: Informace o nákladech na vykonávací řízení musí být snadno dostupná. Transparentnost je ukazatelem relevantnosti přijatých opatření (q.v./ což viz) a nesmí být zaměňována s předvídatelností (q.v./což viz).

Komorní listy

dvacáté deváté číslo
www.ekcr.cz

vzor citace

PŘIJMENÍ J. Název článku. Komorní listy, 04/2016. Praha: Exekutorská komora ČR, 2016. s. xx. MK ČR E 19153.

Redakční rada

prof. dr. Armanas Abramavičius (Litevská republika), Mgr. Petra Báčová, JUDr. et PhDr. Stanislav Balík, Mgr. David Hozman, JUDr. Stanislava Kolesárová (Slovenská republika), Mgr. František Korbel, Ph.D., JUDr. Milan Makarius, prof. JUDr. Karel Marek, CSc., Mgr. Pavel Tintěra

redakce

Silvie Kratochvílová

adresa redakce

Exekutorská komora České republiky, IČ: 709 40 517, Komorní listy, Na Pankráci 1062/58, 140 00 Praha 4

kontakt

tel.: + 420 210 311 000, e-mail: redakce@ekcr.cz

překlad

Mgr. Jana Vargic (rozhovor), Mgr. Libor Vaculík (abstrakty a obsah)

sazba a tisk

NICOS s. r. o., České Budějovice

zdarma

náklad 800 ks

vychází čtvrtletně

datum vydání 15. 11. 2016

MK ČR E 19153

registrace Ministerstva kultury ČR

ISSN 1805-1081 (print), ISSN 1805-109X (on-line)

Komorní listy (print i on-line) jsou zapsány na Seznamu recenzovaných neimpaktovaných periodik vydávaných v České republice.

Publikování, pořizování kopií tohoto časopisu a jejich šíření třetí osobou je bez písemného souhlasu redakční rady Komorních listů či vydavatele zakázáno. Zakázáno je též publikování, pořizování kopií jednotlivých článků a jejich šíření třetí osobou bez písemného souhlasu redakční rady Komorních listů a autora příslušného textu. Uvedené se vztahuje na tištěnou i elektronickou verzi časopisu.

Komorní listy

produkuje, vydává a distribuuje

Exekutorská komora České republiky

Chamber's Journal

twenty-ninth issue
www.ekcr.cz

Citation sample:

SURNAME J. Article title. Chamber's Journal, 04/2016. Prague: The National Chamber of Judicial Officers, 2016. s. xx. MK ČR E 19153.

Editorial board:

prof. dr. Armanas Abramavičius (Lithuania), Mgr. Petra Báčová, JUDr. et PhDr. Stanislav Balík, Mgr. David Hozman, JUDr. Stanislava Kolesárová (Slovak republic), Mgr. František Korbel, Ph.D., JUDr. Milan Makarius, prof. JUDr. Karel Marek, CSc., Mgr. Pavel Tintěra

Editor: Silvie Kratochvílová

Editorial Office address:

Exekutorská komora České republiky, IČ: 709 40 517, Komorní listy, Na Pankráci 1062/58, 140 00 Praha 4

Contact: phone: + 420 210 311 000, e-mail: redakce@ekcr.cz

Translation:

Mgr. Jana Vargic (interview), Mgr. Libor Vaculík (abstracts and table of contents)

Typesetting and printing: NICOS s. r. o., České Budějovice

free of charge

press run 800 pcs

published quarterly

release date 15th of November 2016

MK ČR E 19153

registration of Ministry of Culture of Czech republic

ISSN 1805-1081 (print), ISSN 1805-109X (on-line)

Chamber's Journal (printed and on-line) is on the List of reviewed non-impacted magazines issued in Czech republic.

Publishing, copying, retailing and other ways of spreading this magazine without a written consent of the Editorial Board of Chamber's Journal or the publisher is forbidden. Prohibited is also publishing, copying and spreading of individual articles without a written consent of the Editorial Board of Chamber's Journal and the author of the relevant text. Above mentioned applies to both printed and the on-line version of the magazine.

Chamber's Journal

is produced, published and distributed by
the National Chamber of Judicial Officers of the
Czech republic

15 let
Exekutorská
komora ČR

Zajišťujeme vykonatelnost práva

Exekutorská komora
České republiky

www.ekcr.cz